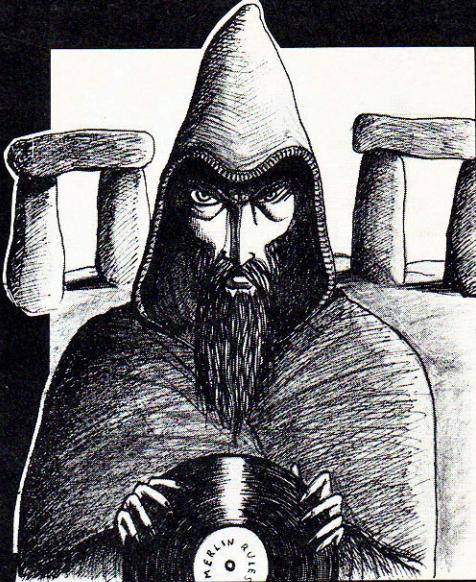

Merlin's music box

ΤΕΥΧΟΣ 2ο, ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1989, Τιμή 250 δρχ

MARSHMALLOW
OVERCOAT

MOREL

TRILOBITES

FASCISM GANGS
& ROCK'N'ROLL

MARC BOLAN

THE TELESCOPES

EDGAR BROUGHTON

THE FUZZTONES

MC5

CRASS

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

CRASS σελ. 6

broughton
edgar σελ. 12

14 ► TRILOBITES

15

MARSHMALLOW COAT σελ. 18

MOREL 20

FASCISM GANGS AND ROCK 'N' ROLL

BOLANG 22
31 ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΆΛΛΑ...

βιβλιοπωλείο “ΠΑΡΟΥΣΙΑ”

Το καλύτερο βιβλιοπωλείο
του πλανήτη

ότι θέλετε σε μας θα το
βρείτε αρκεί να βολτάρετε
μέχρι τον αριθμό 94 της
οδού Σόλωνος

ΝΤΑΡΙΟ ΦΟ

- Τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού
- Ο εργάτης ξέρει 300 λέξεις Το αφεντικό 1000...
- Λα Τζουλαράτα
- - Μπουμ-μπουμ
- Ποιός είναι
- Αστυνομία
- Ιστορία του θεάτρου του Ντάριο Φο

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Κωλέττη 4, τηλ. 36 16 650

**Εντυπο προώθησης
της ανεξάρτητης
μουσικής σκηνής
(και όχι μόνον)**

**Τεύχος 2ο,
Φλεβάρης 1990**

**Κεντρική διάθεση:
Βιβλιοπωλείο
"ΠΑΡΟΥΣΙΑ" (το πιο
χριστιανικό
βιβλιοπωλείο)
Σόλωνος 94, Αθήνα**

**Λεφτά, βρισιές,
κριτική και γενικά
αλληλογραφία:**

**Γιάννης
Καστανάρας
Αργυρουπόλεως 27,
Αθήνα 114 71**

MERLIN'S MUSIC BOX

**Alternative &
independent
magazine**

Issue 2nd. Febrouray

Address:

**Yiannis Kastanaras
Argiroupoleos 27
Athens 114 71
GREECE**

**Ολη η εργασία για την
παραγωγή αυτού του
εντύπου έγινε από το
εργαστήριο
"ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΖΑΝΟΓΛΟΣ"
τηλ. 6466104 - 8319359**

editorial

Την ίδια μέρα που η δικαιοσύνη του κράτους αθώωνε το δολοφόνο του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά, Μελίστα, χωρίς κανένα δισταγμό, οι φρουροί της έννομης τάξης παρωτρύμενοι από το Ιδρυμα Ωνάση, εισέβαλαν στην Κατάληψη της Λεωφόρου Αμαλίας συλλαμβάνοντας τα παιδιά που είχαν αποφασίσει να δημιουργήσουν ένα τόπο όπου η Ελευθερία της Εκφρασης θα γινόταν πραγματικότητα. Τα γεγονότα που ακολούθησαν τις επόμενες μέρες, η κατάληψη του Πολυτεχνείου από νέους αποφασισμένους να αντισταθούν στην Τρομοκρατία της Οικουμενικής Κυβέρνησης, οι συγκρούσεις με τα ΜΑΤ που χρησιμοποίησαν κατά κόρον επικίνδυνα ασφυξιογόνα τύπου...ΕΟΚ, οι αντιδράσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα γιά την απόφαση του Δικαστηρίου, καθυστέρησαν την ήδη καθυστερημένη έκδοση του MERLIN's MUSIC BOX. Ξεκαθαρίζουμε τη θέση μας και δηλώνουμε γιά μία ακόμα φορά την αμέριστη συμπαράστασή μας σ'ολους όσους δεν δέχονται να σκύψουν το κεφάλι και να κλειστούν στα καβούκια τους. Εκφράζουμε τη θέληση να συνεχιστεί αυτή η αντίδραση, χωρίς να ελπίζουμε σε κάποια αναίρεση της δίκης του δολοφόνου ή σε κάποια επίσημη θέση. Ήταν κάτι που λίγο - πολύ το περιμέναμε. Τα όνειρά μας θα γίνουν οι Εφιάλτες όλων όσων διαχειρίζονται την Εξουσία και προσπαθούν να καταστρέψουν όλα όσα θέλουμε να δημιουργήσουμε.

Το δικαστήριο μπορεί να αθώωσε τον Μελίστα. Ο ίδιος παραμένει ένοχος στη συνείδηση της πλειοψηφίας του κόσμου που τον καταδίκασε απ'την πρώτη στιγμή και ο τρόμος που ήδη τον περιβάλλει θα τον κυνηγάει σε όλη του τη ζωή. Οι "Ωνάσηδες" μπορεί να εκκένωσαν με τη βία την Κατάληψη, όμως υπάρχουν εκατοντάδες άδεια σπίτια. Όσο εδραιώνεται η κρατική καταστολή, τόσο η Αντίστασή μας θα μεγαλώνει. Τα όρια του Κράτους είναι περιορισμένα, τα δικά μας ανύπαρκτα. Δεν φοβόμαστε να δοκιμάσουμε όλες τις λύσεις που υπάρχουν. Η Ακρη θα βρεθεί σίγουρα. Και ίσως να είναι ακόμα πιό κοντά απ'όσο φανταζόμαστε.

**ΑΘΗΝΑ 3 ΦΛΕΒΑΡΗ 1990
MERLIN's MUSIC BOX**

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ : Μπάμπη και Μαρόνα, Χριστίνα, Νίκο και Δανάη, Κική, FM Διάσταση, Τα Παιδιά της Παρουσίας, Rolling Under, Βρωμιά, Χρίστο Σιγαλό, Γιώργο Μπολιά, Ανοιχτή Πόλη, το Νιόνιο και τα παιδιά του κλάμπ της Κωλέττη, τον "Αναρχικό" (ευχές γιά εκατομμύρια τεύχη), Αντώνη Παπαδόπουλο, Θοδωρή Κούτση, ΤΑΚΗ 13, και όλους όσους βοήθησαν να πάει το περιοδικό μας ακόμα μακρύτερα.

ΔΕΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ : Τους Μίζερους και τους Ανεγκέφαλους.

THANX TO : Marshmallow Overcoat, Maximum Rock n Roll, Woosh, Get Hip, Temple Of Psychik Youth, Factsheet Five Sigaku and all our friends abroad.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ ΔΟΥΛΕΨΑΝ ΣΑΝ ΣΚΛΑΒΟΙ

Σωτήρης Καραλής

Πινόκια

Μιχάλης Τζάνογλος

Βασίλης Τζάνογλος

Arek Maski

Παντελής Βαλασσόπουλος

Γιάννης Καστανάρας

Δημήτρης Μπεξής (σκίτσα)

Filibert (Αλεξάνδρα)

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ MERLIN ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ V.T. MERLIN ΠΟΥ ΣΤΕΚΕΙ ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ ΜΑΣ ΣΤΗΝ...ΚΑΤΕΡΙΝΗ !

THE FUZZTONES

Ενα από τα πιο αγαπημένα garage punk σύνολα στην Ελλάδα, οι FUZZTONES, διέλυσαν το 1985, μετά από μία πετυχημένη Ευρωπαϊκή τουρνέ με τους

Damned. Γιρίζοντας στις ΕΠΑ, ο Elan Portnoy και ο Ira Elliot, εγκατέλειψαν το βασικό συντελεστή της μπάντας RUDI PROTRUDI. Ετσι εκείνος, προς θλίψη των απανταχού

γκαραζόπληκτων, διέλυσε το γκρούπ. Με τον ντράμερ Mike Czekai, μετανάστεψε στο LA και μάζεψε γύρω του παλιούς γνωστούς όπως τους John Carlucci (Μπάσσο) και Jordan Tarlow (κιθάρα) που μαζί με τον οργανίστα Jason Savall θα αποτελούσαν τους νέους FUZZ και μέσω της γερμανικής Music Maniac κυκλοφόρησαν το EP "Nine Months Later" και το άλμπουμ "New Heat" (στην βρετανική Beggar's Banquet) με παραγωγή του Shel Talmey που στο παρελθόν βοήθησε υπέρ του δέοντος καλλιτέχνες, όπως οι Who και οι Kinks. Το BOB πήρε συνέντευξη απ' τον Protrudi και μεις σας την μεταφέρουμε στα βήματα του "Merlin's".

- Πως αποφάσισες να ξεκινήσεις από το Λός Αντζελες τους καινούργιους FUZZTONES;

Μου φάνηκε βολικό, όπως και ήταν. Στην αρχή προσπάθησα να φάξω στην Νέα Υόρκη. Επί ενάμισυ χρόνο χτύπαγα το κεφάλι μου στον τοίχο, πληρώνοντας τεράστια ποσά για μία τρύπα που χρησιμοποιούσα σαν στούντιο δοκιμών, όπου ακροάστηκα σχεδόν όλους τους μουσικούς της N. Υόρκης. Κανένας δεν μπορούσε να πλησιάσει αυτό που ζητούσα. Υπήρχαν τύποι από διάσημα συγκροτήματα που απλά δεν κόλλαγαν. Ασε που οι μισοί ήταν τζάνκις. Κανένας "γκαραζιέρης" στη Νέα Υόρκη δε μου έκανε. Η κατάσταση ήταν απελπιστική. Εβλεπα το όνειρό μου να κομματιάζεται και άρχισα να πιστεύω πως θα ήταν αδύνατο να αρχίσω απ' το μηδέν.

- Οπότε μαζί με τον MIKE CZEKAJ φύγατε γιά το Λ. Αντζελες...

Εφαχνα κάμποσο καιρό να πετύχω ένα ντράμερ της προκοπής, ώσπου να βρω τον MIKE. Επαιζε σε ένα συγκρότημα από το Κοννέκτικατ που μιά φορά το χρόνο επισκέπτονταν γιά συναυλίες την N. Υόρκη. Μου άρεσε πολύ και κάθε φορά του κόλλαγα να παίξει μαζί μου. Ενα βράδυ, σε κάποιο πάρτυ, ένας κοινός γυνωστός με πληροφόρησε ότι ο MIKE ήταν ελεύθερος. Τελικά το γκρούπ του είχε βαρέσει διάλυση και ο ίδιος μετακόνισε στην πόλη μου. Οταν ενώθηκε μαζί μας, εγώ και ο MICHAEL JAY είμασταν οι μόνοι εναπομέιναντες από τους original Fuzztones, και ψάχναμε συνέχεια γιά καινούργια μέλη. Ομως τα είχαμε φτύσει τόσο, που αποφασίσαμε να σχηματίσουμε τους LINK PROTRUDI AND THE JAYMEN, για πλάκα. Παίζαμε λοιπόν κομμάτια του LINK WRAY σε πρόβες με σκοπό αποκλειστικό και μόνο την διασκέδασή μας. Λίγο καιρό μετά ήρθαν φίλοι και μας είπαν: "Είστε απιθανοί! Πρέπει να παίξετε "Ζωντανά"! Ετσι απασχοληθήκαμε σε ένα σετ του WRAY, παίζαμε live και ο κόσμος γούσταρε την όλη φάση. Δύο σώου στην N. Υόρκη και μία Καναδέζικη τουρνέ.

Τότε ο MIKE κι εγώ αποφασίσαμε να πάμε στο LA,

να δούμε πως πάνε εκεί τα πράγματα και φτάσαμε στο συμπέρασμα ότι θα ήταν πιό εύκολα γιά την αναβίωση των FUZZ. Ο JAY δεν ήθελα να έρθει κοντά μας. Το αστείο είναι πως με το που φτάσαμε, πέσαμε πάνω στον JOHN CARLUCCI και τον JORDAN TARLOW, που τους ήξερα χρόνια στην N. Υόρκη και ζούσαν πιά στο LA. Ο JORDAN έπαιζε στους OUTTA PLACE και τον CARLUCCI τον ήξερα από τα 70's, αφού το γκρούπ του, οι SPEEDIES, παίζαν συχνά με τους TINA PEEL. Ετσι βρεθήκαμε όλοι μαζί και τότε ο JORDAN μας έφερε σε επαφή με τον JASON SAVALL, ο οποίος είχε ένα Vox αρμόνιο. Είμαι σίγουρος πως είναι ο μοναδικός με Vox σ'ολόκληρο το LA.

- Δηλαδή βρήκατε πιό προσιτή την σκηνή στην Καλιφόρνια;

Πολύ, πολύ περισσότερο. Από τότε που επιστρέψαμε στη Νέα Υόρκη μετά την τελευταία μας τουρνέ το 1985, όλα τα κλάμπ είχαν κλείσει και οι μπάντες διαλύσει ή αλλάξει στυλ. Η GARAGE σκηνή ήταν νεκρή. Πολλά συγκροτήματα της Νέας Υόρκης δεν είχαν τις ευκαιρίες να δώσουν μιά σωστή παράταση. Οι FUZZTONES ήταν οι πιό διάσημοι του είδους στην Πολιτεία, γιαυτό και θελήσαμε να παίζουμε με τα άλλα γκρούπ, δίνοντάς τους την ευκαιρία να γίνουν γνωστοί. Μόλις φύγαμε, δεν είχαν που να παίξουν, οπότε διάλυσαν.

- Πως σας φάνηκε η συνεργασία σας με τον παραγωγό SHEL TALMY; (Σημ. Γνωστός παραγωγός του underground των 60's)

"Επιασε" αμέσως τις ρίζες μας. Είναι σπουδαίος επειδή οτιδήποτε έχει παράγει είναι επιτυχία. Όλοι ξέρουν τα τραγούδια που παρήγαγε πριν 20 χρόνια κι αντέχουν ακόμα. Η τεχνική του είναι διαχρονική και ακούγεται σπουδαία και φρέσκια μετά τόσο καιρό. Αυτό θέλαμε κι εμείς: Κάτι που να διαρκέσει. Οι FUZZ είναι εννέα χρόνια παρόντες, κι αυτό δείχνει πως είμαστε αληθινοί κι έχουμε φτιαχτεί για να μείνουμε ζωντανοί. Αυτό θέλαμε να περάσει και στην παραγωγή.

- Νομίζω πως είχε αποσυρθεί, ο SHEL;

Ναι. Μα μόνο γιά το λόγο ότι δεν μπορούσε να υποφέρει όλα τα σκατά των 60's και των 70's. Σε μία συνέντευξη που είχε δώσει στο "Music Connection", είχε δηλωσει ότι ήθελε να κάνει κάτι, εφόσον έβρισκε το κατάλληλο γκρούπ. Ξέραμε πως είμασταν αυτοί που ζητούσε. Οταν μας άκουσε, τρελάθηκε. Και τον γοήτευσε το γεγονός να δουλέψει μαζί μας. Τα πήγαμε πολύ καλά επειδή ο θαυμασμός υπήρξε αμοιβαίος. Κι αυτό είναι πολύ σημαντικό. Θα μπορούσαμε να βρούμε κάποιον σύγχρονο παραγωγό, μα δεν νομίζω να τον αντέχαμε. Πόσες φορές δεν ακούμε :

"Τι ωραίο ντράμς, τι απίθανη κιθάρα!", κι όμως δεν υπάρχει ουσία στο τραγούδι. Ήθελα κάποιον που θα έπιανε τη δύναμη της μουσικής μας. Από τη στιγμή που ο ήχος μας αντλεί τόσα από τα 50's και 60's, μόνο ένας σαν τον TALMY μπορούσε να καταλάβει τι ζητάμε, αντι να

ασχοληθεί με "τεχνικές παραγωγής" σκοπεύοντας αποκλειστικά να μας χαρίσει κάποι Hit. Θέλω οι FUZZTONES να στέκονται στα δικά τους πόδια. Γι'αυτό και μας πήρε 9 χρόνια να φτάσουμε εδώ που είμαστε σήμερα. Ξέρουμε πως είμαστε σωστοί και αυτό πιστεύει και ο SHEL. Ετσι τα βρήκαμε.

- Ποιές είναι οι κυριώτερες επιρροές σου;

Μ'αρέσουν πολύ οι Monk, ένα συγκρότημα που τον καιρό του πολέμου στο Βιετνάμ στάθμευε στην Γερμανία. Ακόμα, οι CHOCOLATE WATCH BAND, COUNT FIVE, BLUE MAGOOS και ιδιαίτερα οι MUSIC MACHINE. Πάω πολύ τους LOVE, SONICS, SEEDS. Ακούω και ένα πολύ λίγο γνωστό σχήμα, τους THIRD BARDEAUX και φυσικά τρελαίνομαι γιά LINK WRAY, BO DIDDLEY, JERRY LEE LEWIS. Ο τελευταίος είναι το είδωλό μου. Τον έχω δει γύρω στις 40 φορές. Ο αγαπημένος μου πιανίστας, τραγουδιστής και όλα τα συναφή. Γιά μένα οριοθετεί το rock'n'roll.

- Αισθάνεσαι την garage αναβίωση σαν επόμενο της punk κίνησης;

Πιστεύω ότι είναι ξέχωρα πράγματα, αν και οι σκοποί ήταν ίδιοι. Όλοι, από την Patti Smith μέχρι τους Pistols κινούνταν απ' την κοινή ιδέα. Μπουχτισμένοι από την αριτότητα της παραγωγής και την έλειψη αισθήματος, αποφάσισαν να κάνουν φασαρία χτυπώντας τις γιαπωνέζικες κιθάρες τους. Το ίδιο έγινε και με το garage. Ο κόσμος ξέθαψε το παρελθόν, άκουσε τα "PEBBLES" και

πολλά παιδιά ανακάλυψαν το fuzz - box, το echo ή το τρέμολο. Ελεγαν : "Ουπς! Τι είναι αυτό; Τρομερό! Το ίδιο επαναστατικό με το punk, αλλά συνάμα διαφορετικό!"

- Γιά ποιό λόγο, νομίζεις ότι διάρκεσε τόσο λίγο η original garage σκηνή;

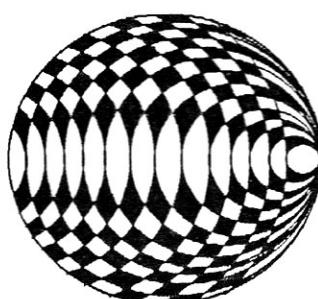
Κάθε περίοδο, από την έκκρηξη του rock'n'roll, υπήρχαν άνθρωποι στην εξουσία που ζητούσαν να το καταπνίξουν. Αυτό άρχισε στο 50's, όταν εμπόδιζαν τον Lewis, φυλάκιζαν τον Berry και έστελναν στο στρατό τον Elvis. Πέθαναν και οι Buddy Holly, Eddie Cochran, Gene Vincent. Εκεί τέλειωσε το rock'n'roll. Οι κρατούντες, τους αντικα-

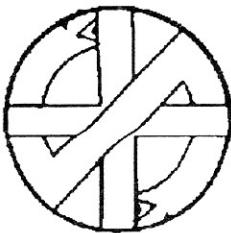
τέστησαν με ένα μάτσο καραγκιόζηδες : Paul Anka, Bobby Vinton, Bobby Vee κι όλοι αυτοί οι σκατάδες. Μετά οι Beatles και οι Stones έφτιαξαν κάπως τα πράγματα. Οι καρεκλοκένταυροι ούρλιαζαν : "Είναι μαλλιάδες! Βρώμικοι! Αδερφές!" και προσπάθησαν να τους καταπνί-

ξουν. Μετά, όταν οι Beatles το γύρισαν στη μελωδία, χαράς ευαγγέλια! Νάσου πάλι κάτι κρετίνοι του στυλ 5th Dimension, Carpenders. Και ξάφνου, σκάνε μύτη οι MC 5, οι Stooges, ο Alice Cooper, που ξαναδώσαν αίγλη στο rock. Επειτα τους θάψανε κι αυτούς. Αντε πάλι : Captain and Tennille, Helen Reddy. Και τότε... τσούπη, New York Dolls, Sex Pistols... Αυτό συνεχίζεται, αλλά το 1990 ανήκει σε μας!

- Τι είναι, τέλος πάντων, αυτό που σε κάνει να συνεχίζεις;

Οταν ζενίησα, μου άρεσε να παίζω. Κιθάρα έπιασα στα 12. Ερχόμουν από το σχολείο, κλεινόμουν στο δωμάτιό μου κι έπαιζα. Ήταν η λύτρωση σ'αυτή την μικρή πόλη της Πενσυλβανία που ζούσα. Ακουγά τους δίσκους του Chuck Berry κιαυτό ήταν το μόνο που έκανα. Οταν μεγάλωσα λίγο κι έπαιζα σε μπάντες μου άρεσε να με κοιτάζουν τα κορίτσια. Πάντα με ενδιέφεραν το rock και οι γυναίκες. Νομίζω ότι αυτά τα δύο είναι αδιάσπαστα. Νομίζω πως δεν έχω άλλο λόγο ύπαρξης...

CRASS

Το Ονειρο

Οι CRASS έχουν περάσει πλέον στην ιστορία. Θα πείτε, ποιά ιστορία θα ασχοληθεί με ένα συγκρότημα που πρόβαλλε δραστικά μιά άλλη αντίληψη γιά τη ζωή, την ειρήνη, την Αναρχική θεωρία και πράξη και τον επαναστατικό ακτιβισμό; ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕ!!! Γ'αυτό υπάρχει το περιοδικό αυτό, γ'αυτό υπάρχουν και τα υπόλοιπα αδερφάκια του. Μπορεί να μη ζήσαμε στη Βρετανία, τον καιρό που οι CRASS τα έδιναν όλα, προσπαθώντας, υπερνικώντας κάθε εμπόδιο, να γελοιοποιήσουν την θατσερική εξουσία και να στιγματίσουν με λόγια και έργα κάθε μορφή πολιτεύματος, μα τα μηνύματά τους έφτασαν μέχρι εδώ. Και αλλοίμονο στους αντεξουσιαστές που νομίζουν ότι αυτοί και μόνο κατέχουν την ουσία της Αλήθειας, παραβλέποντας τα γεγονότα που τρέχουν γύρω τους. Μιά καλύτερη προσέγγιση στην ειλικρίνεια και τον αυθορμητισμό των CRASS, ίσως να τους βοηθήσει ουσιαστικά. Παρακάτω σας παρουσιάζουμε το κείμενο της αναγγελίας του τέλους της μπάντας, καθώς και μίας αναφοράς στο ιστορικό της, γραμμένη από την ίδια την ομάδα, τα οποία παρουσιάστηκαν συνάμα με την τελευταία τους εξαιρετική δουλιά, το άλμπουμ "Best Before 1984", που είδε το φως την χρονιά του Οργουελ. Μεταφράστηκε από το γαλλικό Αναρχικό Περιοδικό "NOIR ET ROUGE" και ο κόπος κατακυρώνεται στην ΠΙΝΟΚΙΑ.

Τελειωσε

Ο STEVE IGNORANT και η PENNY RIMBEAU άρχισαν να συνθέτουν και να παίζουν μαζί μουσική στις αρχές του 1977. Μ'αυτόν τον τρόπο δούλεψαν ως το καλοκαίρι, οπότε ξεκίνησαν τις απαλλοτριώσεις του απαραίτητου τεχνικού υλικού που υπήρξε και το σύνθημα γιά την ομαδοποίηση των CRASS.

Με το ξέσπασμα του πανκ στα 1976 με βάση το σύνθημα *"Do it ourselves"*, εμείς που θέλαμε να το κάνουμε πραγματικότητα, σιγά - σιγά αισθανόμασταν πως δεν είμασταν πιά μόνοι μας. Η ίδεα γιά την δημιουργία ενος μουσικού γκρούπ, ήρθε πολύ απλά : Ο καθένας μπορούσε να συμμετέχει ελεύθερα και οι πρόβες που κάναμε, συχνά κατέληγαν σε συμπόσια όπου το αλκοόλ έρρεε άφθονο. Πήραμε μέρος σε κονσέρτα και διαδηλώσεις. Μας μπουκοτάρησαν και σταν θελήσαμε να παρουσιάσουμε τη δουλιά μας στο μυθικό Roxy Club" μας απέκλεισαν με την πρόφαση ότι δεν

τηρούσαμε τους κανόνες της τάξης. Οι punk συνάδερφοί μας Pists, Clash κλπ, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μαριονέτες στα χέρια του συστήματος. Μπορεί να τους ευχαριστούσε το γεγονός ότι έκλεβαν τις μεγάλες εταιρίες, μα στην πραγματικότητα εξαπατούσαν το κοινό τους. Δεν βοηθούσαν κανένα πέρα από τους εαυτούς τους, ακολουθώντας τον εύκολο δρόμο. Κουβαλούσαν δήθεν μία φιάλη οξυγόνου που θα ζωντάνευε την King's Road, υποκρινόμενοι πως ξεκινούσαν την Επανάσταση.

Μα ας προχωρήσουμε, αναφέροντας ένα γεγονός που μας έτυχε και το οποίο παρατηρείται δυστυχώς σε όλες τις πτυχές της σημερινής μουσικής κατάστασης : Το δύσκολο χειμώνα του 77 - 78 παίζαμε μαζί με τους U.K.Subs στο κλάμπ White Lion του Λονδίνου. Είμασταν ένα βράδυ μεθυσμένοι και αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε μιά αληθινά εναλλακτική κατάσταση στο χώρο της μουσικής βιομηχανίας. Μας βοήθησε και το ότι το κοινό όποτε παίζαμε εμείς ήθελε τους Subs και όποτε ανεβαίναν εκείνοι, χειροκροτούσε εμάς! Ετσι απογοητευτική ήταν τις περισσότερες φορές η κατάσταση. Κι εμείς απ' την άλλη δε βοηθούσαμε και πολύ,

επειδή, τρακαρισμένοι όπως είμασταν στις αρχές, έπρεπε να γίνουμε "πίττα" προτού ανεβούμε στο πάλκο. Παρ'όλα αυτά, διασκεδάζαμε αφάνταστα. Δεν υπήρχε κανείς που να σούσπαγε τ' αρχίδια με οιδήποτε του κατέβαινε στο κεφάλι, ούτε και τα νεύρα μιλώντας σου γιά τον Μπακούνιν (χώρια που οι περισσότεροι, ακούγοντας αυτό το όνομα, νόμιζαν ότι αναφερόταν σε κάποια μάρκα Βότκας!).

Η εποχή εκείνη ήταν φοβερή, όταν αποφασίσαμε πως η δημιουργία δίσκων ανεξάρτητων και ανάλογων εκδόσεων, ήταν γιά μας ιερό καθήκον και καιρό πριν

κατανοήσουμε σαφώς πως εκείνο που ονειρεύμαστε σαν "πραγματικό πανκ", μετατραπεί σε μίζερο γκέτο. Θα έπρεπε να το βλέπαμε από την αρχή: Είχαμε πάξει σε ένα κονσέρτο της οργάνωσης **"Rock Against Racism"** (Σημ. Μουσικό παρακλάδι του τροτσιστικού Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος). Ήταν η μοναδική φορά που πήραμε λεφτά από συναυλία. Προτείναμε στο RAR να τα κρατήσουν, εκείνοι όμως δεν δέχτηκαν. Δεν ξαναπάξαμε σε εκδήλωσή τους.

Τον καιρό που οι διάφοροι τσαρ-λατάνοι του πάνκ φεύγαν στην Αμερική για να αναπνεύσουν τον αέρα που θα φούσκωνε τα πορτοφόλια τους, η απομόνωσή μας γινόταν ολοένα και σκληρότερη. Τότε ήταν που αποφασίσαμε να κάθουμε το ποτό και τις μαλακίες και να σοβαρευτούμε. Ντυόμασταν στα μαύρα σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις Ναρκισσιστικές επιδείξεις της πάνκ μόδας κα αρχίσαμε να χρησιμοποιούμε φιλμς και βίντεο στα κονσέρτα μας.

Τυπώναμε μπροστούρες εξηγώντας τις θέσεις μας και εκδώσαμε μία εφημερίδα την **"INTERNATIONAL ANTHEM"**. Σχεδιάζαμε μόνοι τα σκηνικά των εμφανίσεών μας, με τη χρήση διάφορων εικαστικών θεμάτων. Τελικά αποφασίσαμε να κρατήσουμε πάση θυσία το πόστο μας, τουλάχιστον μέχρι το οριακό 1984.

ΨΕΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ του 1978, ο *Pete Stennet* που διηγήθηκε την μικρή ανεξάρτητη εταιρία **Small Wonder**, άκουσε κάποιο κομμάτι μας και του άρεσε. Επικοινώνησε μαζί μας σκοπεύοντας να βγάλει ένα 45άρι, μα δεν μπορούσε να αποφασίσει τι κομμάτια να περιλάβει. Ήταν ηχογραφήσαμε όσα είχαμε γράψει μέχρι τότε και εκδώσαμε το πρώτο μας δίσκο που τίτλος του ήταν **"The Feeding Of the 5000"**. Κι αυτό επειδή τόσα αντίτυπα είχαμε τη δυνατότητα να τυπώσουμε, δηλαδή 4.900 περισσότερα από όσα πιστεύαμε πως θα πουλούσε !!! Σημειώστε πως τώρα (1984) πρέπει να έχει γίνει χρυσός, μα δε νομίζουμε ότι το γεγονός αυτό θα απασχολήσει τον "μεγάλο" μουσικό τύπο.

Με το που τυπώθηκε το ρεπερτόριο μας πάνω σε βινύλιο σε μαυρό-

σπρο εξώφυλλο, οι "επίσημοι" δημοσιογράφοι εξαπέλυσαν επιθέσεις κατασκοφάντησης των **CRASS**, τακτική που ακόμα εξακολουθούν. Αντιπάθησαν αυτό το δίσκο. Ολες τους όμως, οι προσπάθειες, έφερναν αντίθετα αποτελέσματα. Δεν υπερβάλλουμε λέγοντας ότι υπήρξαμε ένα από τα σημαντικότερα συγκροτήματα του βρετανικού ροκ. Ακόμα κι αν ήταν μικρή η μουσική μας επιρροή, το αποτέλεσμα που προκάλεσε σε ένα τεράστιο κοινωνικό φάσμα είναι πρωτοφανές.

Απ' την αρχή τα MME έκαναν τα πάντα για να μας αγνοήσουν. Βλέπετε, αν δεν υποκύψεις στο παιχνίδι της εκμετάλλευσης, αποκλείεται να δεχτούν το δικό σου δρόμο. Η μουσική βιομηχανία, όχι μόνο αγοράζει τους καλλιτέχνες, μα πληρώνει και τον Τύπο.

Εφόσον λοιπόν, αντιπροσωπεύαμε τον κίνδυνο, ο εχθρός αποφάσισε να κάνει το πρώτο βήμα: Ένας μεγαλοκαρχαρίας μας μήνυσε μέσω του αιτζέντη του, ότι μας πρόσφερε ένα τεράστιο ποσόν, αρκεί να συμμετείχαμε σε κάποια εκδήλωσή του. Ο τύπος αυτός σκόπευε στην εμπορικοποίηση του Επαναστατικού Ροκ προς όφελος της τσέπης του. Ρίχαμε στα σκουπίδια την προσφορά του όπως και πολλές άλλες που μας έγιναν.

Δείτε τώρα την υποκρισία που κυριαρχεί στα στούντιο. Εχοντας σχέδιόν τελειώσει, την άνοιξη του 1979 το **"The Feeding"**, οι στουντιάρχες θεώρησαν πολύβλασφημο γιά τα γούστα τους το κομμάτι μας **"Asylum"** και έπρεπε καλά και σώνει να έχουμε και μεις την ίδια άποψη με εκείνους. Ήτην αναγκαστήκαμε να αφήσουμε κενή τη θέση του στο δίσκο (με τίτλο **"Free Speech"**), και λίγο καιρό μετά γράψαμε αλλού το κομμένο τραγούδι με τίτλο **"Reality Asylum"**. Το κυκλοφορήσαμε σε σινγκλ με το **"Shaved Women"** και το πουλούσαμε 45 πέννες, λες κι ήταν βιβλίο τσέπης ! Τα πρώτα βάσανα εμφανίστηκαν σύντομα.

Το **"Reality Asylum"** μας στοίχισε μηνύσεις γιά αναισχυντία που σα συνέπεια είχαν την επίσκεψη των μπάτσων της Σκότλαντ Γιάρντ στο στέκι μας. Χρειάστηκε ένα μόνο **"ευχάριστο"** απόγευμα πίνοντας τσάι με τους μπάτσους του Τμήματος Ηθών, για να παραμείνουμε εκτός δράσης επί ένα σχεδόν χρόνο, απειλούμενοι με δια-

συρμό στα δικαστήρια. Μας διαβεβαίωσαν πως τυπικά είμασταν ελεύθεροι, αρκεί να μην αναζητούσαμε καινούργιες **"περιπέτειες"**. Ομως η ί-

CRASS

δια η φύση της **"ελευθερίας"** αυτής, ήταν που μας έσπρωχνε να επαναδραστηριοποιήθούμε, αυτή τη φορά πολύ πιο ριζοσπαστικά.

Τότε μερικά από τα τραγούδια μας, παίχτηκαν για πρώτη και τελευταία φορά από το κρατικό ραδιόφωνο. Η φήμη των βέβηλων και ασουλούπωτων προσωπικοτήτων που είχαμε αποκτήσει, μας αφαίρεσε τη δυνατότητα να μπούμε μέσω των ερτζιανών, στα σπίτια των πολιτών. Σύντομα, μπήκαμε στη μαύρη λίστα του BBC. Βλέπετε, το να σπέρνεις τη διχόνοια, ανάμεσα στους ακροατές, με καυτά θέματα, όπως για παράδειγμα ο πόλεμος των Μαλβίδων (Σημ. Οι **CRASS** εννοούν τα νησάκια αυτά που τα ελληνικά MME, όπως τα παγκόσμια, ονόμασαν Φώκλαντ, κατέπιταγή της Θατσερικής εξουσίας, αφαιρώντας τους το ιστορικά δοσμένο όνομά τους), ήταν γεγονός απαράδεκτο που φόρτωνε με διαμαρτυρίες το τηλεφωνικό δίκτυο.

Για να διαλύσουμε τις φήμες που δημιουργούσε ο Τύπος, δηλαδή ότι ανήκαμε στην εξτρεμιστική αριστερά ήδεξιά, υιοθετήσαμε το Α στον κύκλο, σύμβολο των Αναρχικών. Την εποχή εκείνη τον Αναρχισμό στη Βρετανία, αντιπροσώπευαν άτομα που κατανάλισκονταν σε φλολογίες εν γένει βαρετές. Λίγους μήνες μετά το σήμα της Αναρχίας, χάρη σε μας, βρισκόταν σε κάθε γωνιά του Λονδίνου και όχι μόνον.

Αποφασίσαμε να επαναφέρουμε στη ζωή την **CND** (Επιτροπή γιά τον Πυρηνικό Αφοπλισμό) στη ζωή, δίνοντας της νέα νοήματα ύπαρξης. Από και εξ αιτίας της διάρρεσης του μουσικού Τύπου, προβάλλαμε το σύμβολο του Πασιφισμού. Κάναμε πάλι γνωστή την CND σε χιλιάδες κόσμο ο όποιος αποτέλεσε την σπονδυλική της στήλη. Ολοι αυτοί οι άνθρωποι απόκτησαν επαναστατική ριζοσπαστική συνείδηση, συμμετείχαν σε τεράστιες διαδηλώσεις και κονσέρτα συμπαράστασης.

Το πραγματικό αποτέλεσμα της δουλιάς μας, δε θα πρέπει να αναζη-

τηθεί στα πλαίσια του Rock'n'Roll μονάχα, αλλά και σε όλα τα συνειδητοποιημένα πνεύματα και ενέργειες : Από το Γκρίναμ Κόμον ως το Τείχος

του Βερολίνου και από τις διαδηλώσεις του **STOP THE CITY** μέχρι τα παράνομα κονσέρτα στην Πολωνία. Να που ο αναρχοπασιφισμός έγινε τελικά συνώνυμο του πάνκ.

Απ' την αρχή κηρύξαμε τον πόλεμο στους τοίχους του Λονδίνου, γεμίζοντάς τους με γκράφιτις. Τα μηνύματά μας, από το **"Fight war, Not Wars"**, μέχρι το **"Stuff your Sexist Shit"** ήταν τα πρώτα του είδους που φάνηκαν στη Αγγλία κι ενέπνευσαν ένα ευρύτερο κίνημα που σήμερα δυστυχώς, έχει παραγκωνιστεί από τους καλλιτέχνες του Hip Hop που δε δείχνουν να καταφέρνουν κάτι το ουσιαστικό.

ENANTIA STON POLEMO

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ του 1980 συμμετίχαμε σε μία σειρά κονσέρτων συμπαράστασης συγκεκριμένων Αναρχικών φυλακισμένων, που διοργάνωσε η ομάδα **Person Unknown**. Γιά την απελευθέρωσή τους προτείναμε τη σύσταση Αναρχικού Κέντρου. Ήχογραφήσαμε το **"Bloody Revolutions"** με το **"Person Unknown"** των **POISON GIRLS** στην άλλη πλευρά και με τα έσοδά του ανοίχτηκε το Κέντρο. Γιά πάνω από ένα χρόνο, η συνύπαρξη των παραδοσιακών Αναρχικών της **Person Unknown** με τους Αναρχοπάνκς ήταν δύσκολη. Οταν οι ιδεολογικές προστριβές έφτασαν στο απροχώρητο το κέντρο έκλεισε. Μα η σχετική ευκολία με την οποία βρήκαμε την οικονομική στήριξη γιά το άνοιγμα του Κέντρου μας έδωσε να καταλάβουμε πως, όχι μόνο μπορούσαμε να προτείνουμε εναλλαχτικές λύσεις, αλλά είμασταν σε θέση να τις πραγματοποιήσουμε. Πολύς κόσμος μαζεύόταν στις συναυλίες των **CRASS** και των άλλων γκρούπς που συμπορεύονταν μαζί μας. Ο καλύτερος λοιπόν τρόπος γιά να εκμεταλλευτούμε την κατάσταση, ήταν να παίζουμε αποκλειστικά σε εκδηλώσεις υποεράσπισης και στήριξης κάποιου κοινωνικού γεγονότος. Κατά τη διάρκεια όλων των χρόνων που υπήρ-

ξαμε σαν συγκρότημα, μπορέσαμε να συγκεντρώσουμε χρήματα γιά τελείως διαφορετικά μα πάντοτε ριζοσπαστικά πράγματα.

Το 1981 κυκλοφόρησε το άλμπουμ μας **"Pennis Envy"** που ξεσήκωσε σάλο σε όλα τα στρώματα της αγγλικής κοινωνίας τόσο εξ αιτίας του τίτλου, όσο και του περιεχομένου των στίχων. Ο δίσκος αυτός επιβεβαίωσε εκείνο, που δηλώναμε χρόνια πριν : Μία βδομάδα μετά την κυκλοφορία του, βρέθηκε στο Νο 15 των τσάρτς. Τη δεύτερη, δεν αναφερόταν πουθενά στους καταλόγους επιτυχιών ! Το ανάλογο συνέβη και με το σινγκλ **"Nagashaki Nightmare"**. Είναι προφανές πως είναι παράλογο τη μία μέρα να καταχτάς μία τόσο ψηλή θέση και την άλλη να μην υπάρχεις ! Εφόσον οι εταιρίες μπορούσαν να πληρώνουν γιά να μπαίνουν οι δίσκοι τους στο hit parade, το ίδιο εύκολα μπορούσαν να πληρώνουν ώστε να αποσύρονται οι

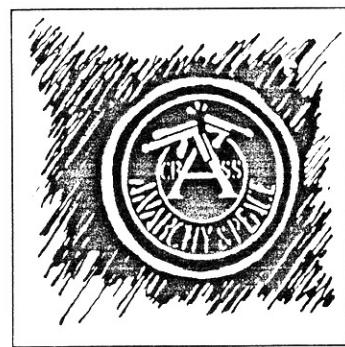
λά μας κόψαν τη φόρα. Οι μπάτσοι μας επισκέπτονταν συχνά σε μέρη όπου παίζαμε : Στο Μπέλφαστ, στο Ρήντιγκ, στο Λονδίνο. Κανένα όμως εμπόδιο δεν διατάραξε τις απολαύσεις μας.

Το 1981 ηχογραφήσαμε το **"Christ The Album"** που κυκλοφόρησε το καλοκαίρι της επόμενης χρονιάς. Αυτή τη φορά οι χαρές μας επισκιάστηκαν από ένα τραγικό γεγονός : Η Μεγάλη Βρετανία ξεκίναγε γιά πόλεμο. Οι απροσδόκητες μαλακίες που έγιναν σε κάποιο νησί ονόματι Νότια Γεωργία που κανένας δεν είχα ακουστά, άναψαν φωτιές σε ένα συγκρότημα νησιών του Ατλαντικού που επίσης κανείς δεν είχε ακούσει : Τις Μαλβίδες. Οι πρώτη ενέργεια όλων των αναρχοπασιφιστών, ήταν να τα...κλάσουν. Παρά το γεγονός ότι εκατοντάδες παιδιά πέθαιναν, τα τραγούδια διαμαρτυρίας, οι διαδηλώσεις, οι μπροσούρες και οι λέξεις, δείχναν να έχουν χάσει τα νοήματά τους. Στην πραγματικότητα ξέραμε πως μπορούσαμε να προσφέρουμε πολλά, άξιζε τον κόπο να κινηθούμε, μα τη στιγμή εκείνη όλα μοιάζαν άσκοπα και ανόητα.

Η θάτσερ ήθελε τον πόλεμο γιά να ανεβάσει τα ποσοστά του κόμματός της στις εκλογές ! Άρα η σύγκρουση στις Μαλβίδες έπαιρνε υπόσταση χάρη στην επικρότηση των πολιτικών και στη βοήθεια των...πυραύλων. Στο μεταξύ, καταφέραμε να κυκλοφορήσουμε ένα τραγούδι ενάντια στον παραλογισμό του πολέμου. Η αντίδραση υπήρξε άμεση : Ο μουσικός Τύπος μας χαρακτήρισε...προδότες. Αμέσως μετά παραλάβαμε μία επίσημη κλήση απ' τη Βουλή των Κοινοτήτων στην οποία μας συμβούλευαν να προσέχουμε γιά το "τι είμασταν έτοιμοι να κάνουμε".

OI FOVIES TΩN EIRPHNISTΩN

ΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ενάντια στον πόλεμο σύγησαν σιγά - σιγά. Οποιαδήποτε αντίθεση σ' αυτόν έγινε...στιφάδο ! Η κατάσταση φαινόταν μπερδεμένη. Ήταν καλά όσο φώναζε το κίνημα ενάντια στους πολέμους. Τώρα όμως ο πόλεμος είχε περάσει το κατώφλι. Και η σιωπή έκανε κακό...Με το τέλος της σύρραξης κυκλοφόρησε το 45άρι μας **"How Does it Feels to be the Mother of a 1000**

δικοί μας από εκεί.

Δώσαμε κονσέρτα εδώ και κει, ακόμα και σε μέρη που ποτέ δεν είχε πατήσει άλλη μπάντα. (Σημ. Πάντοτε στην Αγγλία, γιατί οι **CRASS** δυστυχώς, δεν βγήκαν στο εξωτερικό). Σε προαστειακές λέσχες, κοινωνικά ιδρύματα, γκέτο, οπουδήποτε εκτός από ντισκοτέκ, ιδιωτικά κλάμπ και πανεπιστήμια. Εκατοντάδες ήταν έτοιμοι να μας ακολουθήσουν στην άκρη του κόσμου. Παίζαμε σε μουσικές, κοινωνικές, λογοτεχνικές, κινηματογραφικές εκδηλώσεις και συζητήσεις. Πάντού συναντούσαμε χαμόγελα και παιδιά έτοιμα να δημιουργήσουν εναλλαχτικές λύσεις μέσα στη γενική μαυρίλα. Αυτές οι δραστηριότητες δεν γίνονταν πάντα εύκολα. Πάντοτε κάποιος ζήταγε να καταστρέψει όσα με κόπο είχαμε φτιάξει. Θελήσαμε να πάμε στο φεστιβάλ του Στόνχετζ, αλ-

Deads". Η Θάτσερ ρώτησε στο Κοινοβούλιο, αν οι βουλευτές έχουν επίγνωση του περιεχομένου του δίσκου αυτού. Ήταν φανερό πως εκείνη και το κόμμα της ήθελαν να μας κάνουν με κάθε τρόπο να εξοντώσουν την αμφισβήτησή μας στη λειτουργία της εξουσίας. Ανέθεσε την υπόθεση στον πασίγνωστο Συντηριτικό δικηγόρο *Tim Eggar*, μα τελικά τα πράγματα γύρισαν πολύ δύσκολα γι' αυτόν και το συνάφι του!

Η υπόθεση της δίωξης των CRASS εξερράγει στα χέρια του όταν στη διάρκεια μίας ραδιοφωνικής εκπομπής τον γελοιοποιήσαμε τελείως και αποδείξαμε εύκολα πως ο τύπος ήταν κρετίνος. Μετά αρχίσαμε να παίρνουμε μηνύματα συμπαράστασης από την αντιπολίτευση. Ισως να μην είμασταν πιά μόνοι! Ομως που θα μας οδηγούσαν όλα αυτά; Θέλαμε να κοινοποιήσουμε τις ιδέες, να τις αντιπαραβάλλουμε και συζητήσουμε με ανθρώπους ίδιας ιδεολογικής ταυτότητας, μα οι θέσεις μας ήταν ακόμα υπό θεώρηση μέσα στα σκοτεινά κέντρα της εξουσίας. Θάπερε να τα παρατησούμε ή ν' αρχίσουμε από την αρχή; Το δεύτερο φυσικά, ήταν αυτό που ζητούσαμε ολόψυχα. Η ταχύτητα με την οποία ξέσπασε ο πόλεμος και η κατάσταση που είχε οδηγήσει η Θάτσερ στην Αγγλία και στο εξωτερικό μας έπεισαν να ενεργοποιηθούμε πάλι, αλλά αυτή τη φορά πιό γρήγορα. Ντρεπόμασταν τόσο γιατί το "Christ The Album" δεν είχε προλάβει τις κοινωνικές εξεγέρσεις του Μπρίτον, Μπρίστολ, Τόξεθ, όσο και γιατί οι Μαλβίδες καίγονταν ήδη τη στιγμή που κυκλοφορούσε το "How Does it Feels" Είμασταν ανίκανοι τελικά να προλαβαίνουμε τα γεγονότα;

Είχε ξεκινήσει η κούρσα γιά τις εκλογές του 1983 και στο μεταξύ οι εργατικές αντιπαραθέσεις δεν σταμάταγαν στιγμή. Το Εργατικό Κόμμα, σε μία στροφή των θέσεών του, τάσσεται υπέρ του ειρηνιστικού κινήματος, πνιγμένο στον ίδιο του το φόβο. Το LP μας **"Yes Sir, I Will"** υπήρξε η πρώτη στρατηγική μας απάντηση. Αποτέλεσε μία κραυγή που απευθυνόταν στους διαχειριστές της εξουσίας και σ' οσους υποτάσσονταν σ' αυτούς. Το μήνυμα ήταν σαφές και δυναμικό: Δεν υπάρχει καμμία εξουσία πάνω απ' τα κεφάλια μας! Επιδή όμως οι πολιτικές θέσεις μας σιγά - σιγά περιορίζονταν, αισθανθήκαμε την ανά-

γη να προσδιορίσουμε τα κίνητρά μας ακόμα πιό καθαρά. Τα αίτια της λύσσας μας χρειάζονταν κάποια επεξήγηση, το ίδιο και οι ιδέες μας. Είχαμε συχνά κατηγορηθεί για εύκολη προπαγάνδα. Είχε φτάσει η στιγμή να βγούμε μπροστά πιό καθοριστικά. Κάποια μέλη της ομάδας πραγματοποιούν το **"Acts Of Love"**, μία συλλογή 15 ποιημάτων που αποτελούσε το μέσον να δείξουμε πως πηγή της οργής μας ήταν η ανάγκη και όχι το μίσος και ότι οι ιδέες του ατομικισμού πήγαζαν, όχι από κάποιο κοινωνικοφανατικό εγκεντρισμό, μα από τη φιλοσοφία μας για τη ζωή. Το διφορούμενο των θέσεών μας άρχισε να ισορροπεί. Μπορεί να σταθεί μία αναίμακτη επανάσταση; Είμασταν ρεαλιστές ή όχι; Είσι στέλαμε την πριβότητας της προκάλεσε ένα τεράστιο σκάνδαλο, γνωστό σαν **THATCHERGATE**, στον Τύπο όλου του κόσμου...

TO THATCHERGATE

Hταν μία μαγνητοταινία υπό τη μορφή τηλεφωνικής υποκλοπής μίας συνομιλίας πλαστης μεταξύ Θάτσερ και Ρήγκαν κατά τη διάρκεια της οποίας η "Σιδηρά Κυρία", παραδεχόταν την άμεση ευθύνη της για το ναυάγιο του Αργεντίνικου καταδρομικού "Μπελγκράνο", θέμα για το οποίο η αγγλική κυβέρνηση επέβαλλε τον όρο **"Ουδέν Σχόλιον"** και κατά συνέπεια επιβεβαίωνε τον βομβαρδισμό του βρετανικού πολεμικού **"Σέφιλντ"** από τους Αργεντίνους που είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατο εκατοντάδων άγγλων στρατιωτών. Προσθέταμε δήλωση του Αμερικανού Προέδρου στην οποία έθετε πρόταση για μία πυρηνική σύγκρουση στην Ευρώπη στην περίπτωση που κινδυνέψει η ασφάλεια των ΕΠΑ, δήλωση όχι και τόσο παράλογη αν αναλογιστεί κανείς την μαλακία που δέρνει τον Ρήγκαν.

Αυτή η κασέτα έμεινε ένα περίπου χρόνο στην αφάνεια, ώσπου εμφανίστηκε στο Υπουργείο Εσωτερικών των ΕΠΑ στην Ουάσιγκτων. Δημοσιοποιήθηκε κατά παράδοξο τρόπο και πραγματικά δεν

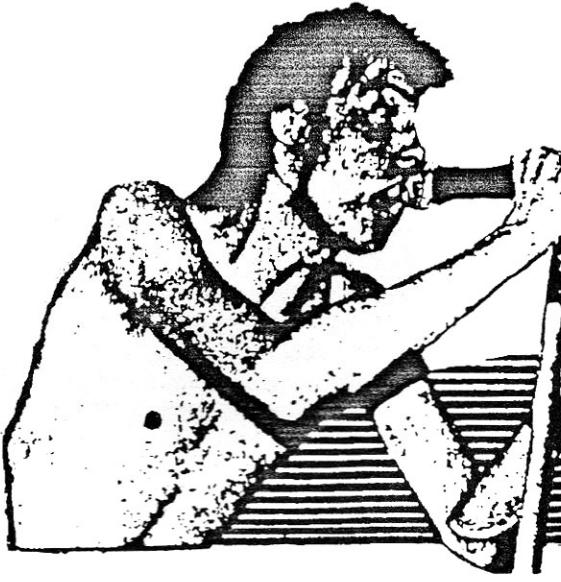
υπήρχε περίπτωση να υποπτευθούν ένα πάνκ γκρούπ! Οι διαφεύσεις που ακολούθησαν, έδειξαν τον πανικό του κράτους. Οι κατηγορίες, φυσικά στρα-

φηκαν πρώτιστα στο Κρεμλίνο. Πολλές εφημερίδες των ΕΠΑ και οι *Sunday Times* του Λονδίνου μιλούσαν συνέχεια για μία ιντριγκα που είχαν δημιουργήσει πράκτορες της KGB

Ήταν η πρώτη φορά που ο Τύπος συνέδεε κατά κάποιον τρόπο τη Θάτσερ με το ναυάγιο του "Μπελγκράνο". Αισθανόμασταν ευφορία, αλλά και κάποιον φόβο. Θα έπρεπε να αποκαλύψουμε την απάτη ή να περιμένουμε ακόμα; Η αναποφασιστικότητά μας διακόπηκε απροσδόκητα όταν ένας δημοσιογράφος του *Observer* μας πλησίασε και ζήτησε πληροφορίες για τη συγκεκριμένη κασέτα! Αρχικά αρνηθήκαμε τα πάντα και μετά αποφασίσαμε να αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Υπήρξαμε πολύ προσχτικοί στην παραγωγή και διάθεση της μαγνητοταινίας, ώστε να μένουμε ήσυχοι ότι κανένας δε θα μπορούσε να καταλάβει πως ήταν δικό μας έργο. Πως λοιπόν ο δημοσιογράφος αυτός βρέθηκε στα ίχνη μας; Να κάτι το οποίο παρέμεινε μυστήριο γιά μας και το γεγονός αυτό αποτελεί σοβαρή προειδοποίηση πως ακόμα και οι τοίχοι έχουν αυτιά!

Είχαμε εκτεθεί σε ένα μεγάλο κίνδυνο. Το τηλέφωνο χτυπούσε ασταμάτητα και οι περισσότερες εφημερίδες ασχολιόντουσαν μαζί μας. Πώς ήταν δυνατό, ένα πανκ συγκρό-

τημα να αναστατώσει τόσο πολύ το Στέιτ Ντιπάρτμεντ; Ποιός να ξέρει γιά πόσες άλλες σκανταλιές να ήταν υπεύθυνο...

CRASS

Ποτέ άλλοτε οι CRASS δεν είχαν προκαλέσει τόσο ενδιαφέρον. Δώσαμε άπειρες συνεντεύξεις. Από τη μιά στιγμή στην άλλη γίναμε "Πρώτη Σελίδα". Μας πρόβαλλε η Αμερικανική TV όπου παρουσίαζαν κάποιον που τον δήλωσαν σαν πράχτορα της KGB να μας παίρνει συνέντευξη !!! Δίναμε συνεντεύξεις Τύπου που μεταδίδονταν "Ζωντανά" στις ΕΠΑ και ανάλγες ραδιοφωνικές στην Αγγλία και Ιαπωνία! Οι Αναρχικές μας θέσεις προβάλλονταν παντού!

Τελικά είχαμε κατακτήσει μία θέση στην πολιτική εξουσία! Μας μεταχειρίζονταν με σοβαρότητα και σεβασμό. Ομως αυτό ήταν που σε τελική ανάλυση ζητούσαμε; Αυτό γιά το οποίο ενωθήκαμε και παλέψαμε τόσα χρόνια, ήταν εκείνο που φαινόταν πλέον να μας ευνοεί; Σίγουρα βρήκαμε μία στέρεη βάση γιά την προβολή των ιδεών μας, αλλά κάποιες από αυτές μοιάζαν να χάθηκαν στο δρόμο. Οι CRASS που τόσα χρόνια υπήρξαν ανοιχτοί σε όλους και δυναμικοί, τώρα γίνονταν κλειστοί κα κυνικοί. Η δράση μας που χαραχτηρίζόταν από αισιοδοξία, τώρα στρεφόταν σε μία λανθάνουσα αγωνιστικότητα. Κατά τη διάρκεια των 7 χρόνων δράσης μας βρισκόμασταν λίγο - πολύ στο μάτι του Κυκλώνα. Ξαφνικά γύρισαν τα πάνω - κάτω.

ΣΑΝ ΚΑΡΑΤΕΚΑ!

BΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΣΤΑ 1984. Ακόμα χειρότερο από εκείνο που προέβλεπε ο Οργουελ. Ανεργία, φτώχεια, πείνα και καταστολή. Το αστυνομικό κράτος γινόταν πραγματικότητα. Η απεργία των Ανθρακωρύχων βρέθηκε στο προσκήνιο. Η ισορροπία της παγκόσμιας κοινότητας κρεμόταν από ένα λεπτό σχοινί. Η δική μας κατάσταση δεν ήταν ζηλευτή. Μας σέρναν στα δικαστήρια με μύριες κατηγορίες. "Έχουμε τα μέσα να σας κάνουμε να το βουλώσετες γιά πάντα..."

Το καλοκαίρι έγινε το τελευταίο μας κονσέρτο. Μία βραδιά από τις πλέον ταραγμένες, συμπαράστασης

στον αγώνα των Ανθρακωρύχων. Γιά μία ακόμα φορά δηλώσαμε ότι σκοπεύαμε να συνεχίσουμε τη μάχη στην κατάκτηση της Ελευθερίας. Μα στην επιστροφή γιά το σπίτι, εκείνη τη νύχτα, πειστήκαμε πως δεν μπορούσαμε να εξακολουθήσουμε κατ' αυτόν τον τρόπο. Βρισκόμασταν σε νεκρό σημείο. Νιώθαμε την ανάγκη νέων φωνών για την επίτευξη των στόχων μας. Λίγες βδομάδες μετά ο HARI NANA άφησε τους CRASS γιά να βρεί μόνος το δρόμο του.

Εκτότε χάσαμε τη διάθεση να ξαναπαίξουμε. Δεν βρίσκαμε νόημα σ' αυτό. Βλέπαμε τα κονσέρτα μας να μετατρέπονται σε τρόπους ευκαιριακής διασκέδασης. Αγγίζαμε το στόχο μας και το ότι στο τέλος δεν τον εκπληρώσαμε, ειλικρινά δεν οφείλεται σε λάθος δικό μας. "Δεν υπάρχει εξουσία πάνω από τα κεφάλια μας", είχαμε διακηρύξει, μα χαθήκαμε με το να γίνουμε οι CRASS. Δεσμευτήκαμε σε μια διαδικασία, συχνά λαμπρή, της

"εγώ". Οφείλουμε να ξαναδυναμώσουμε, να επανακτήσουμε την ισορροπία μας, απορρίπτοντας όσα δε λειτουργούν να δεχτούμε και να ενεργοποιήσουμε τις ιδέες και συμπεριφορές μας. Οφείλουμε να καιροφυλαχτούμε στις επεμβάσεις των μπάτσων και να επιλέξουμε μία δική μας ζωή, αρνούμενοι εκείνη που μας υποβάλλουν οι τύρανοι. Να γίνουμε σαν τους KARATEKA που δεν συγκεντρώνονται στο τούβλο που θα σπάσουν, μα σ' ολόκληρο το περιβάλον. Εχουμε πολλά να διδαχτούμε από το παράδειγμα αυτό.

Χάσαμε χρόνο και ενέργεια και πνεύμα, προσπαθώντας να ξορκίσουμε τις σκιές της βίας και του τρόμου της πυρηνικής εποχής από τον ουρανό μας. Οι σκιές τούτες γίναν κηλίδα πάνω στην καρδιά μας. Εφτασε ο καιρός να την ξεπλύνουμε, να βγούμε στο φως. Είμαστε αποκλεισμένοι και τρομοκρατημένοι μέσα σε μία φυλακή: "Χιτπήστε και θα σας ανοίξουν. Ο Βασιλιάς των Ουρανών είναι μαζί σας!". Ήδη γνωρίζουμε αρκετά τα κακά του κόσμου γιά να προσθέσουμε σ' αυτά τα άγχη, τις σκοτούρες, τις στερήσεις, την πνευματική και ψυχική μας κούραση. Αν θέλουμε ακόμα να καταχτήσουμε τους κοινούς μας στόχους, πρέπει να είμαστε δυνατοί γιά να το πετύχουμε. Ολοι γελαστήκαμε, μα δε βάζουμε την ουρά στα σκέλια. Αγάπη, Ειρήνη και Ελευθερία είναι τα συστατικά που δημιουργήσαν τους CRASS και σήμερα τα χρειαζόμαστε ακόμα περισσότερο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Αν και δεν έχουμε πιά το κέφι να πάζουμε μουσική, συνεχίζουμε συνειδητά να ενεργοποιούμαστε σε άλλους τομείς. Είναι πιθανόν στο μέλον να ξαναχοραφήσουμε σαν CRASS και μέχρι τότε η CRASS RECORDS θα υφίσταται γιά να βοηθάει άλλα συγκροτήματα. Καθένας μας, παράλληλα ακολουθεί το δρόμο του. Άλλος σαν παραγωγός δίσκων, άλλος σαν ζωγράφος, ένας τρίτος γυρίζει τανίες και άλλος προσπαθεί να βρεί την... υγειά του. Οσο υπάρχει δουλιά θα την κάνουμε όλοι μέχρι την επικράτηση του "καλού" στον κόσμο!

CRASS 1984

ΠΟΛΩΝΙΑ: ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗ NEA ΔΕΚΑΕΤΙΑ

Ανταπόκριση από το
SLUPSK
του AREK "MASKI"

Κοντεύουν έξι μήνες από τότε που στην Πολωνία σχηματίστηκε η κυβέρνηση του Ματσοβιέσκι. Υπάρχουν ένα κάρο πράγματα που περιμένουμε να αλλάξουν. Η λογοκρισία που τόσα χρόνια μας τυρανούσε, εξακολουθεί να στέκεται ακλόνητη. Υφίσταται σ' όλα τα επίπεδα με αποτέλεσμα τα underground έντυπα και οι ανεξάρτητες κασετοεταιρίες να είναι ακόμα παράνομες. Εμείς βέβαια δεν καθόμαστε με σταυρώμένα τα χέρια. Με κάθε τρόπο παλεύουμε ενάντια στη καταπίεση. Μία από τις πιο όμορφες εμπειρίες που εξύψωσε το θηικό μας ακόμα περισσότερο, είναι η κυκλοφορία μίας κασέτας που αποτελείται από κομμάτια διαφόρων συγκροτημάτων του Ανατολικού μπλόκ που μέχρι σήμερα ήταν απαγορευμένα από το κράτος. Υπεύθυνος γιά την παραγωγή αυτή, είναι ο MAKEN που διευθύνει την ZK TAPES και ανακατεύεται στο γκρούπ των BUSH DOCTOR, οι οποίοι παίζουν ένα μίγμα από πάνκ, χάρντκορ και ραπ. Η κασέτα αποτέλεσε ένα ισχυρό πλήγ-

PIOTREK KAPRYS: leader of the PASTERKILLER

μα γιά τη λογοκρισία και γέμισε με ελπίδες τις καρδιές όλων μας.

Ένα άλλο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε είναι ο απόλυτος έλεγχος του κράτους πάνω στις δισκογραφικές εταιρίες. Σκεφτείτε, να σας πω μονάχα ένα παράδειγμα: Οι KSU, ένα από τα καλύτερα σήμερα γκρούπς της χώρας, χρειάστηκε να

περιμένουν 10 ολόκληρα χρόνια γιά να δούν τη δουλιά τους πάνω σε βινύλιο!

Η εναλλακτική σκηνή της Πολωνίας περνάει μόνιμη κρίση επειδή είναι συνεχώς διαιρεμένη. Υπάρχουν μπάντες όπως οι CLOSTERKEL LER, οι TILT και μερικοί άλλοι που βρίσκονται ανακατεμένοι σε μία φάση που αυτοαποκαλείται Νεολαϊστική Σκηνή. Οι τύποι αυτοί είναι ένα μάτσο μαλάκες και στόχος τους είναι η χειραγώγηση των νέων μέσω της πλύσης εγκεφάλου. Φανταστείτε πώς συμμετέχουν στα κρατικά ραδιοφωνικά προγράμματα των προσκόπων, πράγμα που οι underground κύκλοι θεωρούν άκρως κατακρίτεο.

Ένα άλλο τμήμα της πανκ σκηνής αποτελείται από τους αποκαλούμενους "αστέρες". Οι περισσότεροι δείχνουν να ξεχνούν την καταγωγή τους και τους τρόπους με τους οποίους αγωνίζονταν τόσα χρόνια στην παρανομία. Εδώ έχουμε τους ABADDON (που πριν λίγο καιρό όλοι τους θαύμαζαν σαν εναλλακτική μπάντα), τους ARMIA και τους MOSKWA. Οφείλω να ομολογήσω ότι οι τελευταίοι παρουσιάζουν πολύ καλή δουλιά, σύσσοντας αφορά το μουσικό μέρος.

Στην αντιπέρα όχθη υπάρχουν οι DEZERTER, οι TRYBUNA BRUDU και οι KARCER που είναι τα χάιλαϊτς της post - punk σκηνής με απεριόριστες δυνατάτητες. Τα παιδιά αυτά κρατούν καλά τις θέσεις που διακηρύσσουν εδώ και πολύ καιρό, ακολουθώντας μία ενεργητικά αντιεξουσιαστική γραμμή και αρνούμενοι να υποταχθούν στο σύστημα παρόλες τις προτάσεις που τους γίνονται τελευταία.

Ας έρθουμε τώρα να μιλήσουμε γιά τα νέα συγκροτήματα που καθημερινά ξεπετάγονται σε κάθε γωνιά της Πολωνίας. Αρχίζω με τους PLASTERKILLER που ασχολούνται με το αγνό κεφάτο και συνάμα επαναστατικό πάνκ των 70's. Οδηγούνται από τον ταλαντούχο τραγουδιστή, κιθαρίστα και συνθέτη Piotrek Karrys, και τελευταία

προκαλούν αίσθηση με τις δυνατές εμφανίσεις τους.

Η H/C σκηνή αντιπροσωπεύεται με τον καλύτερο τρόπο από τους SKTC και τους USTAWA ο MLUDRIEZY. Ο τραγουδιστής των τελευταίων είναι ένας άκρως χαρασματικός...48άρης που τελευταία τους άφησε και ενώθηκε με τους IN-KWIZYCJA που ακολουθούν τις Straight - edge επιταγές. Οσο γιά το cross - over H/C, γνωστότεροι του είδους είναι οι Z CORPSE από το Λότζ. Τους έχω δει μία φορά μονάχα, μα ήταν αρκετή γιά να τους λατρέψω.

Την περασμένη χρονιά, έγινε στο Γιάροσκ ένα μεγάλο φεστιβάλ. Ενα ακόμα γκρούπ από το Λότζ έκλεψε την παράσταση. Ήταν οι PROLETARYAT που πρόσφεραν ανεπανάληπτο θέαμα. Παίζουν ένα μελωδικό H/C, μόνο που ο τραγουδιστής τους μας δημιούργησε παράξενα συναισθήματα, επειδή πριν από λίγα χρόνια τργουδούσε στους εμπορικούς ZERWAT που περνούσαν ανόητα πορνούματα.

Στη Βαρσοβία κυριαρχούν οι POST REGIMENT. Βελτιώνονται συνέχεια. Αντέγραφαν τους DEAD KENEDDYS, μα τώρα καθορίζουν ένα πρωσπικό στυλ. Παρουσιάζονται και στο φιλμ "The Whale's Ass".

Πριν από δύο - τρία χρόνια κοροϊδεύαμε και θεωρούσαμε κακομοίρηδες τους KOMPANIA KARNA, μόνο που τελικά, η ραγδαία εξέλιξή τους, μας έχει αφήσει άναυδους.

Τέλος υπάρχουν οι DVITVIH από το Σλούπσκ. Παίζουν H/C με ασυνθίστιους στίχους και μπροστάρης τους είναι ο D. STRUCTOR που αρθρογραφεί στο φανζίν "WALKA".

Αξίζει τον κόπο να αναφερθούμε και σε άλλα ανεξάρτητα γκρούπς. Δε μπορώ να μην μιλήσω γιά τους TABLETKI OD BOLU GLOWY. Πριν λίγα χρόνια ήταν ακόμα πιο διάσημοι και από τους DEZERTER, παίζοντας ρέγγε μέχρι σουίνγκ και ψυχεδέλεια με ραπ στοιχεία. Δυστυχώς διέλυσαν πρόσφατα.

Στο πεδίο της φολκ, είναι χαραχτηριστική η δράση του JÓSEF BRODA. Εχει οργανώσει αρκετά φολκ φεστιβάλ και παίζει απίθανη κιθάρα. Στην Ευρώπη έγινε γνωστός με τη συμμετοχή του στη συλλογή "Fala / The Wave".

Τα καμάρια της ρέγγε, που αναπτύσσεται συνέχεια είναι οι KULTURA οι ISRAEL και οι BAKSYSZ.

ΕΠΑΦΕΣ

- AREK MASKI / MIKOŁAJSKA 4m1/ 76 200 SLUPSK
- ZK TAPES MIROSLAV DZIECIOLOWSKI / TUWIMA 28m3/ 59 902 ZGORZELEC

M.Bρετανία, Σωτήριον Ετος 1967.

Η επίδραση του San Francisco, της Δυτικής Ακτής των ΕΠΑ, της ψυχεδέλιας και της drug κουλτούρας, έχει περάσει ολοκληρωτικά στην Αγγλική νεολαία, που μπουχτισμένη από τις Pop ελαφρότητες αναζητά κάτι καινούργιο. Ακόμα καί οι με-

γάλοι stars, όπως οι Beatles καί οι Stones, στρέφονται πρός τις Ινδικές δοξασίες καί τα acid πειράματα, πράγμα που καθρευτίζεται έντονα καί στην δουλειά τους. Οι Pink Floyd

έχοντας "τινάξει" το κλάμπ UFO στον αέρα, προχορούν ακά-

θεκτοί να κατακτήσουν νέους κόσμους. Οι Pink Fairies καί οι Deviants αρχίζουν να κινούνται νήματα μιάς πολιτικής underground θεώρησης των πραγμάτων. Στο Warwick, βιομη-

χανική πόλη της κεντρικής Αγγλίας, κοντά στο Μπέρμιχαμ καί το Κόβεντρυ, οι EDGAR BROUGHTON BAND ξεκινούν απ' το σχολείο τους γιά να εδραιωθούν γρήγορα σαν ένα από τα καλλίτερα πολιτικά groups της Αγγλίας, ή ακόμα καλλίτερα της Ευρώπης.

Η ωμότητα της παρουσίας τους καί ο ακτιβιστικός Αναρχισμός τους, θα τους κατατάξει σ'ένα χώρο που ελάχιστοι "συνάδελφοί" τους τόλμησαν να προσεγγίσουν. Η Βρετανική μουσική συρρίκνωση, στο τέλη των 60's οφείλει το ξάναμά της σε κάτι τέτοιους τύπους, που χρησιμοποίησαν το λόγο γιά να ολοκληρώσουν καί να εξιδανικέύσουν αβάν-γκάρντ τρόπους μουσικής έκφρασης.

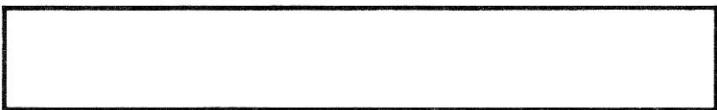
Ισως σήμερα να μήν έχουμε ανάλογα φαινόμενα καί οι "απείθαρχοί" της νέας γενιάς έχουν γίνει προβληματικοί καί στη μουσική τους, αλλά καί στις σχέσεις τους. Παρόλο που οι EBB πέρασαν αρκετές θύελες κι έφαγαν αρκετά χαστούκια, έμειναν συνεπείς προσπαθώντας να σώσουν τις ψυχές τις δικές τους, αλλά καί όσων ήθελαν να τους ακολουθήσουν.

Οσο γιά την γνώμη τους γιά την κοινωνία; Απλά δείτε με φρικιαστικό θαυμασμό το εξώφυλλο του άλμπουμ με τ'όνομά τους. Ισως η αλήθεια να βρίσκεται ανάμεσα στους σωρούς με τα κρέατα!

Η ιστορία τους αρχίζει κάπως έτσι: Μαθητής ακόμα ο Rob (Edgar) Broughton (κιθάρα, φωνή), αποφασίζει μαζί με τον αδερφό του Steve (ντραμς), να φορμάρουν μία μπάντα. Βρίσκουν, λοιπόν, δύο συμμαθητές τους, τον Arthur Grant (μπάσσο) καί τον Victor Unitt (κιθάρα), παίρνουν καί τη μαμά τους γιά μάνατζερ καί αρχίζουν να παίζουν σε σχολικές γιορτές καί στα λίγα κλάμπ του Warwick.

Εξ αιτίας της αγριάδας της μουσικής αλλά καί των στίχων τους τους -αποτέλεσμα της βιομηχανικής κοινωνίας που τους περιβάλλει, αλλά καί της αναρχικής τους ιδεολογίας- γίνονται μέσα σε λίγο διάστημα αρκετά διάσημοι στη νεολαία της περιοχής, αλλά καί αρκετά επιφόβοι γιά τους καθώς πρέπει οικογενειάρχες του Warwickshire. Χαρακτηριστικό είναι καί το εξής περιστατικό, που κυκλοφορεί σαν ανέκδοτο. Ήταν να δώ-

DGAR BROUGHTON BAND

σουν ένα free-concert στο Δημοτικό Πάρκο της πόλης. Το Δημοτικό Συμβούλιο θορηβημένο απ'το γεγονός, στέλνει τους μπάτσους, καί απαγορεύει τη συναυλία. Οι EBB απαντούν παίζοντας πάνω στην καρότσα του φορτηγού που κουβάλαγε τα μηχανήματα.

Το 1968 οι αφοί Broughton καί ο A.Grant, αφήνουν τον Unitt στην "επαρχία" καί κινούν γιά να κατακτήσουν την "πρωτεύουσα". Κατεβαίνουν στό Λονδίνο σε μιά εποχή

Η εταιρία μυρίζεται χρήμα, καί έτσι τον Ιούνιο της επόμενης χρονιάς, κυκλοφορεί το πρώτο τους single "Evil / Death of an Electric Citizen" καί ένα μήνα αργότερα το άλμπουμ "Wasa Wasa" που στη γλώσσα των Εσκιμώων σημαίνει "από πολύ, πολύ μακριά". Ένας δίσκος σκληρός καί άξεστος, γεμάτος από αντιπολεμικά καί (αντι)κοι-

νωνικά συνθήματα, με τον Edgar πότε να χλευάζει (American Boy Soldier), πότε να κλαίει (Why Can't Somebody Love Me), καί πότε να διαμαρτύρεται, να φτύνει ή να διαδηλώνει (Down Crept Away).

Ανακαλύπτοντας τις δυνατότητες που τους πρόσφερε η τεχνολογία, ηχογραφούν στις αρχές του '70, το δεύτερο LP τους με τίτλο "Sing Brother Sing", στο οποίο υπάρχουν ακόμα δύο διαμάντια τα "The Moth" (ο σκώ-

ρος) και "Psychopath". Λίγο αργότερα κυκλοφορούν σε single το τραγούδι-σύνθημα των FUGS "Out Demons Out", που έμελλε να γίνει το σήμα κατατεθέν των EBB καί που αποτελούσε έκτοτε, την κορυφαία στιγμή κάθε συναυλίας τους, με το γκρούπ στη σκηνή καί το κοινό από κάτω να ξορκίζει, να απειλεί, να διώχνει μακριά τούς Δαίμονες (καί όλοι, φαντάζομαι, ξέρουμε ποιοί είναι αυτοί!). Με τον δίσκο αυτό αρχίζει ουσιαστικά η κάποια εμπορική τους επιτυχία, αφού ύφτασε στο No39 των τσαρτς τον Απρίλη του '70. Μετά από λίγο ακολουθεί ένας ακόμα μικρός δίσκος με τίτλο "Up Yours"(!) που είναι αφιερωμένο στον Λευκό Οίκο καί τους εν αυτώ.

Στις αρχές του '71, βγαίνει το τρίτο στη σειρά single του γκρούπ που είναι ένα medley του "Apache" των Shadows καί του "Droop Out Boogie" του Cpt. Beefheart (που ήταν από τους σημαντικότερους επηρεαστές τους), το οποίο έκανε καί αυτό μία μικρή επιτυχία.

Εν τω μεταξύ το αρχικό τους μέλος, ο V.Unitt, αφού κατέβηκε απ' το "χωριό" καί αφού πέρασε από πολλά σχήματα, μεταξύ των οποίων καί οι Pretty Things,

ξαναγυρίζει στο γκρούπ καί σαν κουαρτέτο πια φτιάχνουν το τρίτο τους LP με τίτλο τ' όνομά τους. Από το εξώφυλλο ακόμα, που δείχνει μια σειρά από σφαγμένα "ζώα", φαίνεται το τι υπάρχει στα αυλάκια του δίσκου. Ξεκινώντας από την Folk (*Piece Of My Own*) καί το Blues (*What Is A Woman For*) καί φτάνοντας μέχρι την ψυχεδέλεια (*Evening*

σκος αυτός έφτασε στο No28).

Μετά την αποτυχία των δύο επόμενων singles τους "Hotel Room" ('71) καί "Gone Blue" ('72), αρχίζουν οι πρώτες διαμάχες ανάμεσα στους EBB καί την προοδευτικότητά τους απ' την μάμεριά, καί στην HARVEST καί την "προοδευτικότητά" της (βλπ κονόμα) απ' την άλλη. Βγάζουν ακόμα δύο

λίες καί προετοιμάζουν το επόμενο δισκογραφικό τους χτύπημα το οποίο θα έχει τον σημαδιακό τίτλο "Bandages" (επίδεσμοι), καί που θα κυκλοφορήσει τελικά το '76 από την NEMS. Ο δίσκος αυτός είναι καί ο τελευταίος studio δίσκος, που έγραψαν οι EBB, μιάς καί τον Νοέμβρη του ίδιου χρόνου αποφασίζουν να διαλυθούν. Από τις ηχογραφήσεις της αποχαιρετηστήριας τουρνέ τους, βγήκε λίγο αργότερα στην Ελβετία το "Live Hits Harder" με τον Terry Cottam στην μόνιμα εναλλασσόμενη θέση της δεύτερης κιθάρας. Αν καί δεν περιέχει το "Out Demons Out", ο δίσκος αυτός δίνει μιά αρκετά καλή γεύση του κλίματος που επικρατούσε στις συναυλίες των EBB αλλά καί της πληθωρικής δυναμικότητας του Edgar Broughton.

Το ανήσυχο πνεύμα του Edgar, δεν μπορεί να ηρεμήσει καί το 1979 ξαναφτιάχνει το συγκρότημα. Οι Broughtons όπως λέγονται τώρα πιά, εμπλουτισμένοι με νέα μέλη, όπως ο Pete Tolsen στην κιθάρα (πρώην μέλος των Eire Apparent, καί αντικαταστάτης του Unitt στους Pretty Things), αλλά καί με καινούργιες ιδέες, γράφουν το πολύ προχωρημένο, γιά την εποχή του, "Parlez Vous English?" στην EMI. Από αυτο το άλμπουμ βγαίνει το 45άρι "All I Want To Be" κάτω από την εττικέτα της Harvest (!!) καί μετά από τρία χρόνια, το LP "Superchip" από την Sheet Records.

Τά ίχνη του γέρο-Edgar χάνονται (τουλάχιστον από εμάς) στην δεκαετία το 80.

M.T.

Over Rooftops), καί με τη βοήθεια άγνωστων ακόμα, αλλά ταλαντούχων μουσικών, όπως ο David Bedford (πιάνο), ο Mike Oldfield (μαντολίνο) ή ο Johny Van Derek (βιολί), το άλμπουμ αυτό είναι ότι καλλίτερο καί ολοκληρωμένο έκαναν ποτέ οι EBB. Αν καί στην αρχή, φαίνεται πολύ πιο ήσυχος καί μαλακός, γρήγορα οι εμπνευσμένες ενορχηστρώσεις, η έντονη θεατρικότητα ορισμένων κομματιών (*Madhatter*), η ουσιαστικά αναρχική-οικολογική συνειδητότητα άλλων (*Poppy, For Dr Spock*), καί η ψυχεδελική μελωδικότητα σε κερδίζουν γιά πάντα. (Πληροφοριακά, ο δί-

LPs τα "Inside Out" ('72) καί "Oora" ('73). Η διαμάχη με την εταιρία έχει φτάσει πιά σε οριακό σημείο. Το συγκρότημα σπάει το συμβόλαιο καί υπογράφει με την World Wide Artists. Η Harvest ξεκινάει δικαστικό αγώνα εναντίον τους, με αποτέλεσμα να μην κυκλοφορήσει άλλος δίσκος μέχρι το 1976, αν εξαιρέσουμε την συλλογή "A Bunch Of 45s" ('75) που βγάζει η Harvest χωρίς την διείλια τους.

Αυτό όμως δεν σημαίνει οτι το γκρούπ μένει απράκτο. Αντικαθίσταται ο Unitt απ' τον John Thomas (που αργότερα φορμάρει το hard-rock γκρούπ Budgie), συνεχίζουν τις δωρεάν συναυ-

μέρες πρίν μας μπούν τα 90's.

Το κλαμπάκι ήταν ένα παλιό ριβ, στο οποίο είχε μείνει μόνο η σκηνή, ο πάγκος καί λίγα σκαμνάκια. Οταν μπήκαμε μέσα, έπαιζαν οι Lost T-Shirts of Atlantis, ένα από τα πολλά γκρουπάκια του Λονδίνου. Το όλο κλίμα μάλλον μας απογοήτευε.

Οσπου ως διάλια μαγείας τα πάντα άλλαξαν. Ψυχεδελικές εικόνες καί φώτα κατέκλεισαν τη σκηνή καί εμφανίζεται ο Edgar Broughton με την κιθάρα του. Περιμέναμε

νάρχισει το αναμάσημα των παλιών του τραγουδιών. Ομως ο E.B. μας κατέπληξε γιά άλλη μά φορά. Το νέο του υλικό κάθε άλλο παρά αναμάσημα μπορεί να θεωρηθεί. Χωρίς να έχει χάσει την ορμή του, μας κεραυνοβόλησε με το πάθος του γιά ζωή καί γιά μιά κοινωνία χωρίς πόλεμο.

Εν κατακλείδι μπορούμε να πούμε οτι ήταν μά καταπληκτική βραδιά. Ελπίζουμε να τον δούμε σύντομα στην Αθήνα

B.T.

THE CRICKETERS
DECEMBER 1989. Doors open 8pm nightly—
WED. 27th MATCHBOX MUSIC... EDGAR BROUGHTON BAND
THE LOST T-SHIRTS OF ATLANTIS.

Εκτότε η τύχη του γέρο-Edgar αγνοείται (τουλάχιστον από εμάς). Ισως βρίσκεται στην αγγαλιά μίας παπαρούνας προετοιμάζοντας τον εαυτό του γιά το νέο του χτύπημα. Ισως βρίσκεται ήδη στην αγγαλιά των ουρανών καί να βρήκε

τελικά τον ήλιο που με τόσο πάθος αναζητούσε. Ποιός έρει;

Κάπως έτσι τελείωνε το άρθρο πρίν λίγο καιρό. Ομως οι απεσταλμένοι μας στο Λονδίνο, τον ανακάλυψαν στο Μπρίξτον στο club Cricketers, λίγες

MIA ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΤΟΝ Chris Mazuak

"ΕΙΜΑΣΤΕ
ROCKERS,
ΓΙΑΤΙ
ΕΙΜΑΣΤΕ
ΑΥΣΤΡΑΛΟΙ..."

Εκείνο το βράδυ είχα κατέβει στο "Άν" για το πάρτυ που γινότανε και γιά να πιούμε καμμιά μπύρα με το Τίμο. Πάνω που αδειάζαμε το τέταρτο ποτήρι, ο Τίμος μου λέει: "Ρε σύ, αυτοί πρέπει να είναι οι Αυστραλοί πού παζουν αύριο." Οι Trilobites ήταν δίπλα μας, πιό μεθυσμένοι από μάς. Δεν έφεραν καμμία αντίρρηση στο να πούμε μερικές κουβέντες μαζί τους, υπό μία προυπόθεση. ΜΠΥΡΕΣ ΠΟΛΛΕΣ ΜΠΥΡΕΣ. Μιλήσαμε με τον αρχηγό και παραγωγό τους Chris Mazuak.

- Πές μας Chris πώς φτιάχτηκαν οι Trilobites.;

C.M.: Είμαστε όλοι από το Σίδνευ και γνωριζόμασταν από το σχολείο. Εγώ όμως ασχολήθηκα πιο πολύ με τους Radio Birdman και τους Screaming Tribesmen. Οταν όλα αυτά τελείωσαν, φτιάξαμε τους Trilobites.

- Ποιές είναι οι κυρίαρχες επιροές του γκρούπ;

C.M.: Στην αρχή, όλα ήταν χαβαλές, αλλά λόγω ιστορίας η μουσική μας είναι επηρεασμένη από τους Radio Birdman, και φυσικά από τα κλασσικά "γκαραζιάρικα" MC5, Stooges και τους πάνκηδες της δεκαετίας του 70.

- Πώς βλέπεις την Ευρωπαϊκή σκηνή τώρα και πώς νομίζεις οτι θα σας δεχτούν οι Ευρωπαίοι;

C.M.: Κοίτα. Εμείς, όπως και οι πολλοί Αυστραλοί, έχουμε δικό μας δρόμο για το rock. Δεν μας ενδιαφέρει τι γίνεται στην Ευρώπη και την Αμερική. Είμαστε Rockers, γιατί είμαστε Αυστραλοί. Το αυθεντικό Rock κυριαρχεί στην χώρα μας. Οσο γιά την ευρωπαϊκή σκηνή, δεν ξέρω και πολλά πράγματα γιά την ώρα. Πάντως το Acid House μου συνθίζει τα νεύρα. Ελπίζω να αρέσουμε στους φίλους μας στην Ευρώπη, γιατί υπάρχουν και άλλα αυστραλέζικα γκρούπς σαν κι εμάς, πού αρέσουν εδώ.

- Μιάς και το ανέφερες, γιά πές μας μερικά γκρούς από την Αυστραλία που σου αρέσουν;

C.M.: Αυτό τον καιρό μού αρέσουν πολύ οι Dubrovniks, αλλά και οι Beasts of Bourbon, Celibate Riffles, Died Pretty και πολλά άλλα γκρουπάκια που ξεπετάγονται σ' όλη την Αυστραλία. Ακόμα μου αρέσουν και οι πιο πετυχημένοι στην Ευρώπη Midnight Oil και φυσικά οι Trifids. Αυτοί όμως που

δεν πώ με τίποτα είναι οι INXS.(Bleahhhh!)

- Την αμερικανική σκηνή πώς την βλέπεις;

C.M.: Α, στην Αμερική υπήρχε ένα γκρούπ που πάντα μας άρεσε, μας αντιπροσωπεύε και ήταν και πολύ κοντά στον ήχο μας. Οι Husker Du. Κρίμα που δεν υπάρχουν πιά.

- Πές μου, Chris, το πρώτο rock group που σου' ρχεται αυτή τη στιγμή στο μυαλό.

C.M.: (Χωρίς καθυστέρηση) SEX PISTOLS... καιρός όμως να πάμε στο μπάρ γιατί μας τελείωσαν και οι μπύρες.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

Οι Trilobites έχουν κυκλοφορήσει μέχρι στιγμής τρία 7" γιά την Citadel Reckords, τα "American TV / Legacy of Hope"(1986), "Venus in Leather"(1986) και το "The Night of Many Deaths"(1987). Πέρσι κυκλοφόρησαν το πρώτο τους LP που είναι live και έχει τίτλο "Turn Around" γιά την WaterFront Reckords.

Pantelis "Too Loud" V.

MC5

αττενίζοντας ανατρεπτικά τα 60's

Ενα από τα χαρακτηριστικά γεγονότα της δεκαετίας του 60 στις ΕΠΑ, γιά το οποίο ακόμα και σήμερα οι παλιότεροι μιλάνε με νοσταλγία, υπήρξε η ανάπτυξη μιάς φοβερής δραστηριότητας από μέρος των οργανωμένων ανατρεπτικών ομάδων κατά τη διάρκεια του Συνεδρίου των Δημοκρατικών, που έγινε στο Σικάγο την τελευταία εβδομάδα του Αυγούστου του 1968. Το τι έγινε εκεί, είναι λίγο πολύ γνωστό και στην Ελλαδα, μέσα από μεταφράσεις (Διεθνής Βιβλιοθήκη), των βιβλίων του Jerry Rubin "DO IT" και του πρόσφατα αναληφθέντα στους ουρανούς Abbie Hoffman "ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΥΛΑ ΤΗΣ". Μπορούμε ακόμα να πούμε ότι ακόμα και η βορειοαμερικανική τηλεόραση βρισκόταν εκεί μεταφέροντας απ'ευθίας σε κάθε γωνιά της ηπείρου τις συγκρούσεις ανάμεσα στους αντιπολεμικούς διαδηλωτές και της μπάτσους.

Εκείνο που ίσως δεν είναι πολύ γνωστό, είναι το ότι, ενώ χιλιάδες άτομα συνέρρεαν στο καταλημένο πάρκο Λινκολν, παρακινημένα από τους Γίππις, μία μπάντα σκορπούσε τον μουσικό τρόμο στα οργάνα της τάξης που παρακολουθούσαν τις όλες σκηνές με φανερή νευρικότητα και αγωνία.

Την Κυριακή, λοιπόν, 25 Αυγούστου, οι MC 5 (MOTOR CITY 5), σχηματισμένοι πριν από μερικούς μήνες στο Ντητρόιτ του Μίτσιγκαν, παρουσίαζαν την

αντάρτικη μουσική τους, πάνω στην αυτοσχέδια σκηνή.

Σλόγκαν αυτών των μαλλιαρών φρικιών ήταν η "ολοκληρωτική επίθεση στην κουλτούρα" και οργάνωσή τους το Κόμμα των Λευκών Πανθήρων που ενίσχυε το αδελφό κίνημα των Μαύρων με διάφορους τρόπους.

Οι MC 5 τράβηξαν αμέσως την προσοχή του κοινού και ένα μήνα μετά υπόγραψαν συμβόλαιο με την ELECTRA, μαζί με τους συμπατριώτες τους (Psychedelic) STOOGES του IGGY POP. Σημειώστε πως εκείνη την εποχή, η ELECTRA συγκέντρωνε στο δυναμικό της μερικά από τα πιό ριζοσπαστικά σχήματα με πρώτους και καλύτερους τον JIM MORRISON και τους DOORS και η σημαντική εμπορική επιτυχία των τελευταίων της επέτρεπε να κάνει ανοίγματα σε διάφορες μουσικές κοινότητες.

Στο σημείο αυτό, επιτρέψτε μας να κάνουμε μία μικρή παρένθεση γιά την σκηνή του Ντητρόιτ την εποχή εκείνη. Εκτος από την μαύρη μουσική της MOTOWN που φρόντιζε να προωθεί τις ψυχεδελικές μπάντες των μαύρων με κάθε τρόπο, και που σήμερα ακούμε με ανοιχτό το στόμα τους δίσκους της εκείνων των μοναδικών καιρών, από την πρωτεύουσα του Μίτσιγκαν ξεκινούσαν διάφορα πρόσωπα που έμελλε να γίνουν διάσημα τα επόμενα χρόνια : Ο BOB SEGER, η SUZI QUATRO (που μαζί με την αδερφή της έπαιζε σε ένα

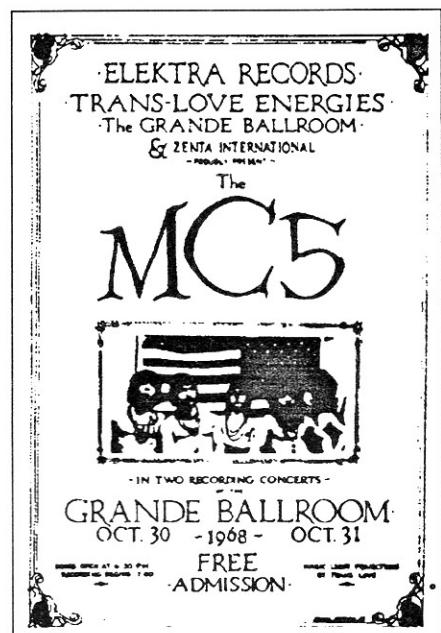
τοπικό garage γκρούπ, τις θηλυκές PLEASURE SEEKERS), ο MITCH RYDER και κάμποσοι άλλοι. Η κοινότητα Detroit / Ann Arbor πρωτοστατούσε στην rock underground σκηνή και συγκεντρωνόταν γύρω από το περιοδικό "CREEM".

Από εκεί λοιπόν ξεκίνησαν και οι MC 5 οι οποίοι αποτελούνταν από τον τραγουδιστή και αρμονικίστα ROB TYNER, τον κιθαρίστα FRED "SONIC" SMITH, τον λήντι κιθαρίστα WAYNE KRAMER, τον μπασσίστα MICHAEL DAVIS και τον ντράμμερ DENNIS THOMPSON

*O ACID FATHER
JOHN SINCLAIR ΣΤΟ
ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ*

Η Μόρια τους έφερε να σχετιστούν με τον JOHN SINCLAIR, οπότε το θαύμα της συνένωσης της προλεταριακής ροκ που λάνσαραν οι MC 5, και ο μεταδυτικός ουτοπισμός του Sinclair, έμελλε να δημιουργήσει ένα πολιτικό σχήμα, ξεκάθαρο σε κρίσεις και απόψεις, που άναψε σαν μία τεράστια κοκτέιλ Μολότωφ, πάνω από τον ήδη ταραγμένο ουρανό των Ενωμένων Πολιτειών.

Ο Sinclair είχε δει το συγκρότημα στο Grande Ballroom κι έμεινε εντυπωσιασμένος από την τρομερή ενεργητικότητα αλλά και την δυνατή μουσική που παρουσίαζαν στη σκηνή οι MC 5. Το γκρούπ τάφερνε πέρα πάρα πολύ δύσκολα, παίζοντας με δανεικά όργανα και ενισχυτές κι έτσι άφησαν τον Sinclair να αναλάβει το μαντζάρισμά τους βλέποντας ότι συνέπιπταν οι μουσικές και πολιτικές τους απόψεις. Γίναν λοιπόν, μέλη της κοινότητας που είχε ιδρύσει εκείνος στο Ντητρόιτ με το όνομα "TRANS LOVE ENERGIES".

που προέτρεπε σε "ανομολόγητες σε-
ξουαλικές απολαύσεις" και αποτελού-
σε το κουλτουριάρικο παρακλάδι του
White Panthers Party. (Κι αυτό πάλι,
ήταν δημιούργημα του Sinclair). Το Κόμ-
μα αυτό φτιάχτηκε την 1η Νοέμβρη του
1968, μετά από δύο free συναυλία των
MC5 στο Grande Ballroom. Αποψή του
Sinclair ήταν πως το rock 'n' roll οφείλει
να είναι επιθετικό και ριζοσπαστικό
έτσι ώστε να οδηγεί τον λαδό "έξω από
το κεφάλι του και μέσα στο κορμί του".

Μέσα σ' αυτήν την προ-
παγάνδα και σ' αυτό το πο-
λιτικό φιλτράρισμα αν-
δρώθηκαν ταχύτατα οι
MC5. Η μιλιτάντικη ατμό-
σφαιρα που τους περικύ-
κλωνε και η εκφραστικό-
τητα των ριζοσπαστικών
τους δυνατοτήτων, τους ω-
θούσε να καταλάβουν μία
καίρια θέση στο ξεψύχι-
σμα των 60's. Οι
STOOGES ήταν η μανία
της αυτοκαταστροφής. Οι
MC5, ήταν η ανατρεπτική
δημιουργηκότητα. Στα live
τους εκτελούσαν φρενια-
σμένες διασκευές τρα-
γουδιών του Albert King ή
του Screaming Jay Haw-
kins, ενώ πάντοτε εξέχου-
σα θέση καταλάμβαναν
το "Upper Egypt" του
Pharoah Sanders και το
"Tungi" του John Coltrane!!
Η ELECTRA, άκουσε γιά
την εμφάνισή τους στα ε-
πισόδεια του Σικάγου και
ο **Danny Fields**, στέλεχος της εται-
ρίας, πέταξε στο Ντητρόιτ γιά να δια-
πιστώσει αν ο θόρυβος που απλωνό-
ταν γύρω από την μπάντα είχε ουσια-
στική βάση. Μία ακρόαση υπήρξε αρ-
κετή. Το κονσέρτο τους στο Grande
Ballroom μπροστά σε ένα κοινό που
ύψωνε τις γροθίες του στα τσιτάτα του
Sinclair και του Tyner, ηχογραφήθηκε σε
ένα οχτακάναλο από τον μηχανικό
της ELECTRA, **Bruce Botnick** κι έτσι
παρουσιάστηκε το πρώτο άλμπουμ
των MC 5, που σήμερα αποτελεί ηχητι-
κό ντοκουμέντο των 60's.

Οποιος την εποχή εκείνη εντρύφη-
σε στο **"KICK OUT THE JAMS"** αλλά
και όσοι το απόκτησαν χρόνια αργότε-
ρα, (όπως εμείς στο Ελλάντα), ασπά-
στηκαν αμέσως την βαθιά πίστη των
MC5 στην επαναστατική αλλαγή και
σας πληροφορούμε ότι εδώ, γύρω στα
1980, το πρώτο ίσως γνήσιο ελληνικό
underground φανζίν με τίτλο **"SPEAK
OUT"** (νομίζω κυκλοφόρησαν 2 τεύχη,
απίθανα αμφότερα), είχε ασχοληθεί
με τους MC 5. Κομμάτια σαν το "Motor
City is burning", το "Rumblin Rose", του
Ted Taylor, και το "ταξιδιάρικο "Star-
ship" του λειτουργού της jazz, Sun Ra,

σήμερα μπορούν να δειχτούν σαν το
απόλυτο παράδειγμα του ψυχεδελικού
punk. Χαρακτηριστική της αυθαίδειας
καί της προκλητικότητας του group,
ήταν καί η φωτογραφία τους που
δημοσιεύτηκε στην underground
εφημερίδα Berkeley Barb, όπου
εμφανίζονταν γυμνοί να κάνουν
ομαδικό έρωτα με μιά κοπελιά της
T.L.E. Οι MC5, πετούσαν τα σκουπίδια
στο δρόμο, μολύνοντας την σάπια κοι-
νωνία με ότι προκλητικότερο είχε να

Στο μεταξύ, όπως αναμενόταν, η
χρήση "άσεμνων" εκφράσεων από τον
Sinclair και η όλη αντάρτικη συμπεριφο-
ρά της μπάντας, άρχισε να ενοχλεί
αφόρητα το κατεστημένο Και όλοι ξέ-
ρουμε τι σημαίνει αυτό: Απαγορεύσεις
στο ράδιο, θάψιμο των δίσκων, λογο-
κρισία και τα λοιπά έντιμα μέσα που
χρησιμοποιεί το κράτος γιά να εξο-
ντώσει όποιους το αποστρέφονται. Το
Μάιο του 1969 το αφεντικό της
ELEKTRA, **Jack Holzman** "σπάει" το
συμβόλαιο με τους MC5, δη-
λώνοντας: "Θέλω να ξεκαθα-
ρίσω ότι η ELEKTRA δεν θα
γίνει όφγανο κανενάς. Αισθα-
νόμαστε πως η επανάσταση
θα κερδηθεί από τους ποιητές
που μπορούν να αλλάξουν τις
δομές της κοινωνίας..."

Στα λόγια αυτό φρόντισε
να απαντήσει ο **ART JOHNSON** εκ μέρους των
"Λευκών Πανθήρων", χρησι-
μοποιόντας την φράση του
Μπρετόν : "Η ποίηση είναι η
επανάσταση!".

Ομως η γκαντεμιά δε λέει
να σταματήσει και αυτή τη
φορά πρόκειται γιά κατα-
στροφή: Ο Sinclair, συλλαμβά-
νεται από τους μπάτσους του
Ντητρόιτ με δύο τσιγαριλίκια
μαριχουάνα. Παρά τις κινητο-
ποιήσεις υπέρ του, στις 25 Ιού-
λη 1969 καταδικάζεται σε 10
χρόνια φυλακή. Ο **JOHNLANDAU**
αναλαμβάνει παραγω-
γός του συγκροτήματος.

Συμβόλαιο τους υπογρά-
φει η **ATLANTIC** κι έτσι την άνοιξη του
1970 κυκλοφορεί το δεύτερο άλμπουμ
τους, το **"BACK IN THE USA"** που θεω-
ρείται το ίδιο καλό με το προηγούμενο,
μόνο που στο στούντιο χάνεται η όλη
ενεργητικότητα. Εδώ ακούγονται τα
φοβερά "Teenage Lust", "American
Ruse" και "Call Me Animal", που στη
δεκαετία που μας τελειώνει λατρεύ-
καν από τις νέες γκαραζόμπαντες και
σίγουρα θα αποτελέσουν σημείο ανα-
φοράς και στα 90's. Παρότι οδίσκος
αυτό κινήθηκε σε σαφώς πιο εμπορικά
πλαίσια από τον προηγούμενο, απέτυ-
χε να τους χάρισει την επιτυχία που θα
τους βοηθούσε ουσιαστικά.

Το επόμενο LP, **"HIGH TIME"**, τους
έφερε στο χείλος της καταστροφής. Η
ATLANTIC τους απολύτει υποστηρίζο-
ντας πως τα κέρδη δεν έφτασαν ούτε
για τους μισθούς του γκρούπ

ΕΞΟΔΟΣ...

Στα 1972 αποφασίζουν να περά-
σουν στη Βρετανία, ήδη πολύ κουρα-
σμένοι και τσακωμένοι. Το φοβέρο
κονσέρτο που έδωσαν στο Wembley
σε ένα "Rock'n'Roll Revival Show" δεν
στάθηκε ικανό να συγκινήσει το εγ-

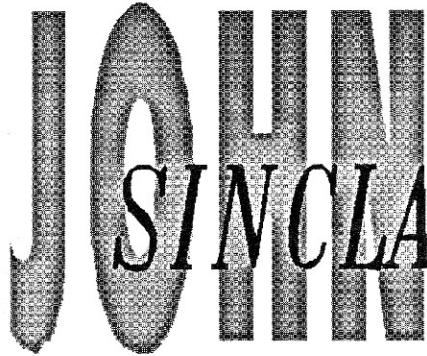
γλέζικο κοινό που τους αποδοκίμασε, ενώ και οι διοι οι MC5 με τη σειρά τους έκραξαν την υποκριτικότητα και φλεγματικότητα της Γηραιάς Αλβιώνας με δηλώσεις τους στα MME. Απογοητευμένοι καί αφήνοντας τον Davis στην Αγγλία, επιστρέφουν στο Ντητρόιτ όπου λίγο καιρό μετά διαλύνονται.

Γιά την ιστορία αναφέρουμε ότι ο

John Sinclair αποφυλακίστηκε στις 13 Δεκέμβρη του 1971 μετά από διεθνείς κινητοποιήσεις του Lennox, της Ονο και του Alen Ginsberg. Τον Φλεβάρη του 1976 ο Kramer καταδικάστηκε σε 5 χρόνια φυλακή γιά κατοχή, χρήση και διακίνηση κοκαΐνης. Οι υπόλοιποι MC5 προσπάθησαν να οργανώσουν διάφορες μπάντες μετά την έκρηξη του punk

και μόνο ο Tyner ασχολήθηκε με το γράψιμο και τη φωτογραφία.

Το 1983 η κασετοεταιρία ROIR κυκλοφόρησε σπάνιο υλικό τους και μία άλλη εταιρία που μας διαφεύγει αυτή τη στιγμή, έβγαλε στην πιάτσα το LP "DO IT".

Κείμενο στο *The Underground Reader*, 1969

Η Rock'N'Roll μουσική, σχετίζεται με την εξέγερση. Πρίν από χρόνια αυτό εκφραζόταν με τον Elvis Presley τη στιγμή που υποτίθεται πως έπρεπε ν'ακούμε Pat Boone! Γιατί ναί στο αλκοόλ κι όχι στη μαριχουάνα; Γιατί το αλκοόλ σε αδρανοποιεί καί τεριάζει με όλα αυτά τα σκατά που έχουν να κάνουν με τη "καθώς πρέπει" ζωής καί τις εργασιακές δομές. Οι νέοι που δουλεύουν στα εργοστάσια πίνουν γιατί, σε γενικές γραμμές, δεν υπάρχει έχουν τίποτα καλύτερο να κάνουν. Κοντά στη δουλειά στο εργοστάσιο, έρχονται κι όλα τ'άλλα: καταναλωτισμός, τζόγος, γάμος, καινούργιο αμάξι, ακριβά ρούχα, ινστιτούτα καλλονής. Η πάλι, πάς τρία χρόνια στο στρατό κι αμέσως μετά στη δουλειά.

Στα χρόνια της εφηβείας μου, αυτά ήταν όλα όσα μπορούσαν να σου συμβούν. Πρίν από δέκα χρόνια. Κι εσύ απλά κάθεσαι σ'αυτά τα σκατά. Οσο περισσότερη ενέργεια εκφράζει η μουσική, τόσο το κατεστημένο προσπαθεί να την ελαττώσει. Στέλνει τον Frankie Avalon ή τον Fabian (παραδείγματα "υγειούς" κουλτούρας) να την δολοφονήσουν.

Η σύγκρουση υπάρχει ανάμεσα στον χαμηλής ενεργητικότητας τρόπο ζωής καί τον αντίστοιχο υψηλής ενεργητικότητας. Ο πρώτος ετοιμάζει το λαό γιά να μπεί στην καταναλωτική-παθητική κοινωνία, κι έχει να κάνει με τον θάνατο (Η κατανάλωση σκοτώνει). Ο καταναλωτισμός είναι η ασθένεια των ποιητών. Μία κουλτούρα υψηλής ενεργητικότητας, προετοιμάζει το λαό

γιά την επανάσταση.

Ακούγοντας δυνατή μουσική, όταν σας πλησιάζουν διάφοροι μέ αλλιώτικες φόρμες ζωής, δεν μπορείτε να τους ανεχτείτε! Γι' αυτό καί τα παιδιά μισούν τόσο πολύ το σχολείο. Γιατί το σχολείο είναι το έσχατο ταξίδι πρός την παθητικότητα. Ολικός διαχωρισμός. Χωρίζουν τα παιδιά σε δωμάτια καί τη γνώση σε υποκείμενα. Το σχολείο έχει εφευρεθεί γιά να σε οδηγήσει στο να είσαι έτοιμος για την μελλοντική σου δουλειά. Δεν είναι τυχαίο οτι το σχολείο δεν αρχίζει στις 8:30 καί τελειώνει στις 3:30. Αυτό γίνεται για να σε βάλει στην εργασιακή νόρμα. Ο "καθώς πρέπει" τρόπος ζωής, καί η ανάλογη κουλτούρα, άχουν να κάνουν με το διαχωρισμό. Με την βιομηχανοποίηση. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν είναι τυχαίο. Οι άνθρωποι ζούν στίς πατρίδες τους, στα σπίτια τους, αντί να ζούν ομαδικά ή σε φυλές. Απομανομένοι μέσα στην οικογένεια. Κι όσο γιά την TV... δεν χρειάζεται να πάρεις μέρος στο πρόγραμμα. Αρκεί να κάθεσαι στην πολυθρόνα σου, που είναι επιμελώς τοποθετημένη ακριβώς εκεί που θέλουν!

Ας υποθέσουμε τώρα, οτι λόγω οικονομικών συνθηκών, κολλάς σ'ένα εργοστάσιο. Γιά να το υπομείνεις, πρέπει η σκέψη σου να είναι παθητική. Γ' αυτό καί τα βαρβιτουρικά ή ηρωίνη είναι τόσο διαδεδομένες ανάμεσα στους μαύρους εργάτες καί στους μαθητές. Αν απλά μαστουρώνεις με "χόρτο" δε θα μπορούσες να αντέξεις.

Ο σκοπός του βιομηχανικού κόσμου

είναι να σκλαβώνει το λαό. Οι εταιρίες είναι απλά καί μόνο εκμοντερνισμός του παλιού φεουδαρχικού συστήματος. Μία μειοψηφία ανθρώπων να ελέγχουν τους υπόλοιπους. Ο καθένας δουλεύει γιά μια χούφτα, τη στιγμή που του ανήκουν τα πάντα. Οταν όμως εντρυφήσεις στην ενεργητική κουλτούρα, γίνεσαι ανίκανος να προσφέρεις στην παθητική κοινωνία. Απλά δεν το δέχεσαι. Ετσι το σχέδιο μας είναι η προώθηση της δυνατής μουσικής, της ενεργής κουλτούρας καί τρόπου ζωής, των φανταχτερών ρούχων καί της κοινωνιακής ζωής. Πράγματα, όντως, ακρως δημιουργικά. Φέρτε τους ανθρώπους σ' αυτές τις μορφές κι αμέσως θα γουστάρουν. Γιατί υποτίθεται οτι οι άνθρωποι είναι ελεύθεροι! Ο τρόπος με τον οποίο αρχίζει να διαλύεις αυτό το σύστημα σκλαβιάς, είναι να αρχίσεις να δημιουργείς ανθρώπους που δεν θα μπορούν να το ανεχτούν. Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι, καί συνεπώς μπορούμε ν' αρχίσουμε. Κι όταν ο λαός πάσει το νόημα, οτι δηλαδή δεν μπορεί να σχετίζεται με την κουλτούρα του θανάτου, τότε θα προσπαθήσει να δημιουργήσει μια νέα κουλτούρα ζωής

JOHN SINCLAIR

merlin's
music box

THE MARSHMALLOW OVERCOAT

όπου το γκαράζ συναντά την ψυχεδέλεια

Το φαινόμενο των MARSHMALLOW OVERCOAT, αρχίζει ήδη να διαγράφεται απειλητικό πάνω από τους ουρανούς της rock, και πλανιέται σαν γιγάντια φυσσαλίδα που προσπαθεί να σκεπάσει ολόκληρο τον κόσμο. Απλώνεται όμορφα μέσα στα τύμπανά μας και ο οργασμός φτάνει σιγά - σιγά και λιτά γιά να κυριαρχήσει οριστικά και αμετάλητα σ'ένα τρελό ψυχεδελικό παραλήρημα.

Οι εκτοξευτήρες των Marshmallow Overcoat ονειροβατούν ανάμεσα στο garage και την ψυχεδέλεια με ένα ρυθμό καταιγιστικό. Ήδη στις ΕΠΑ θεωρούνται cult και ο Randy Love μπορεί δίκαια να αισθάνεται περήφανος γιά το δημιούργημά του.

Εξάλλου είναι ευλογημένος και βαπτισμένος με τις ευχές των Doors, των Airplane, των Moving Sidewalks.

λάζει το όνομά του σε RANDY LOVE, γιά ευνόητους λόγους και φορμάρει νέα μπάντα. Στο χορό παρασέρνει τον θρυλικό AL PERRY, ο οποίος κιθάριζε άκρως ψυχεδελικά στους Hecklers και ήδη είχε δικό του συγκρότημα με το όνομα Cattle. Οχι, δεν τον πείραζε να συμμετέχει ταυτόχρονα σε δύο συγκρότημα (σου λέει, κάποιο από τα δύο θα δεί ασπρο μέρα, τι στο διάβολο).

Το όνομα του γκρούπ βρέθηκε εύκολα επειδή προυπήρχε στο μυαλό του Randy πολλά χρόνια πριν. Και γιά

Τα υπόλοιπα εξαρτήματα του νέου οχηματος αποτέλεσαν η LINDA ANDES, μπουζί, συγγνώμη, μπάσσο ήθελα να πω (τέως Los Hamsters), ο JEFF PUHL όργανο και ο B.C. KING, ντράμς.

Σεκίνησαν πρόβες, δοκιμάζοντας κομμάτια του Love καθώς και άπειρες διασκευές παιλιών αγαπημένων τραγουδιών. Οι πρώτες δειλές εμφανίσεις των Overcoats, έλαβαν χώρα σε κλαμπάκια του Τούσον, ικανοποιώντας τους θαμώνες τους. Παράλληλα έφτιαζαν κι ένα ντέμο με δύο τραγού-

INTRODUCING : MR. TIMOTHY GASSEN

Το παραμύθι ξεκινά χωρίς μάγισσες και σκουπόδιλα, λύκους κι αλεπούδες. Τα πράγματα στον σύγχρονο κόσμο γίνονται με λιγότερο μαγικό τρόπο. Απλά την άνοιξη του 1986 μ. Χ., ο κατά κόσμον Timothy Gassen, που διάγει τον βίον του στο Τούσον της Αριζόνα παίζοντας όργανο και τραγουδώντας στους τοπικούς *Reptile House* κι έχοντας πρωτότερα συμμετάσχει στους *Jacket Weather*, αλ-

να κάνουμε πιό εύκολα τα πράγματα, σας λέμε πως είχε δεί την ταινία "The Last Waltz", που παρουσίαζε την αποχαιρετιστήρια συναυλία των Band (αυτών ντε, των φοιβερών Καναδών που ένα φεγγάρι συνόδευαν τον -νυν κρετίνο- Bob Dylan). Ο Love είχε κολλήσει σε μία ρήση του Robbie Robertson που χρησιμοποίησε την έκφραση "Marshmallow Overcoats", χαρακτηρίζοντας έτσι την πολύχρωμη χίππικη κοινότητα του Σαν Φρανσίσκο.

δια και το ταχυδρόμησαν σε διάφορες εταιρίες, ελπίζοντας να δουν το φως.

O LEE JOSEPH ΠΑΡΩΝ ΟΠΟΥ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙ

Που λέτε, ο Lee Joseph, που γιά όσους δεν τον έχουν ακουστά είναι το αφεντικό της ανεξάρτητης

Dionysus Records και ως γνωστόν παράγει κόπους διαφόρων "τεράτων" της αμερικάνικης σκηνής (Thee Fourgiven, Yard Trauma, Beguiled κ.α.), τυχίνει παλιόφιλος του Love και μόλις ακούει την κασέτα ενθουσιάζεται και την μετατρέπει σε βινύλιο, χωρίς καλά - καλά να ρωτήσει το γκρούπ. (όχι ότι τα παιδιά θα είχαν αντιρρήσεις, αλλά γιά το γαμώτο).

Ετσι, προτού αποχωρήσει το 1986, το πρώτο σίνγκλ των M.O. είναι γεγονός. Τα δύο άσματα που περιέχει είναι τα εξίσου απίθανα "Groovy Little Trip" και "Stop It Baby". (Το δεύτερο υπάρχει και στην βιντεοσυλλογή της Dionysus με τίτλο "The Obnoxious Rock'n'roll Hour" και όποιος την έχει και μας την προβάλλει κερδίζει δίσκο)

Αμέσως μετά την κυκλοφορία του δίσκου, οι King και Puhl που απ' ότι φαίνεται δεν τους σήκωνε το μουσικό κλίμα, την κοπανάνε και ο Randy καλεί σε ενίσχυση τον οργανίστα CHRIS WAGGANER με παρελθόν στους Road Furniture, και τον ντράμερ JOHN BRETT. Μαζί τους οι εμφανίσεις του γκρούπ γίνονται ολοένα και πιο άγριες καταλήγοντας συνήθως σε εξοντωτικές ψυχεδελικές χρονομετρήσεις, ενώ οι φροντισμένες διασκευές παρελθόντων εποχών, ζωγραφίζουν έντονα τις συναυλίες τους.

ΜΑ ΤΙ ΔΙΣΚΟΣ ΚΙ ΑΥΤΟΣ !

Η μοίρα των συγκροτημάτων είναι να ηχογραφούν τη δουλιά τους και ο Θεός...βοηθός! Οι Marshmallow Overcoat μπαίνουν στα Sitting Duck studios του Τούσον και ηχογραφούν το πρώτο τους άλμπουμ. Α νοιξη μπήκαν, άνοιξη βγήκαν και η Dionysus το εκδίδει το καλοκαίρι του 1987. Το "The Inner Groove", που σημειώστε πως αποτελεί το μπεστ σέλερ της εταιρίας, περιείχε δέκα δυναμίτες, απίστευτης εκκρηκτικής δυνατότητας. Οι μισοί ανήκαν στο συγκρότημα και οι υπόλοιποι ήταν διασκευές παλιών ("Have love will travel" των Sonics, "Shape of things to come" των Troopers, "Stop it baby" των Heard, η φοβερή εκτέλεση του "I just wanna make love to you" του Willie Dixon) και ενός σύγχρονου κομματιού ("Tears" των Miracle Workers). Μα μην φανταστείτε, ότι και οι συνθέσεις του Love πήγαιναν πίσω σε ομορφιά και δύναμη. Μιά ακρόαση στα πολύχρωμα "She's so satisfyin'", "Psylocybin Explosion" και "I could love today", μπορούν να πείσουν και κουφούς.

Με την ολοκλήρωση του LP, νέες ανακατατάξεις. Φεύγει η Andes (γιά

να ασχοληθεί με μαλακισμένα ποπ τραγουδάκια) και - οποία δυστυχία - ο Al Perry που αποφασίζει να αφοσιώθει αποκλειστικά στους Cattle και να χαρίσει σε αυτούς και μόνον την κιθαριστική του δεινότητα. Οι αδερφοί GRIFFIN έρχονται να σώσουν την κατάσταση που έδειχνε ευοίωνη γιά τους φίλους μας. Ο MATT (μπάσος, τέως Los Hamsters και Cryptics) και ο MIKE (κιθάρα, τέως Cryptics και Caterwau).

Με αυτή τη σύνθεση, οι Marshmallow Overcoat, βγαίνουν από την Αριζόνα γιά να καταπλήξουν τα πλήθη και σ'άλλες μεριές της Αμερικής. Οι κριτικοί συγκλονίζονται, οι φανς αποθέωνουν, ο παγκόσμιος underground τύπος -και όχι μόνο τους εγκωμιάζει. Σε ένα πάρτυ, το Halloween του 1987, όπου είναι προσκεκλημένοι κάθε έννοια τάξης διασαλεύεται, τη στιγμή που το σώου των Αριζονιανών εκτοξεύει τους μασκαρέμένους, πιωμένους και τριπαρισμένους καλεσμένους στα ουράνια. Οι Overcoat εδραιώνονται κάθε στιγμή και κανένας δεν φαίνεται να εχει αντίρρηση. Το "Cinderella" των Sonics, αποκτά καινούργια γοντεία παιγμένο από τους νέους οδηγούς της ψυχεδέλειας.

Λίγο καιρό μετά, ο Mike Griffin και ο Brett, ρίχνουν μαύρη πέτρα πίσω τους και ο αδερφός του Love, SCOTT GASSEN, που έπαιξε στους Hecklers με τον Perry, και βοήθησε τον Chuk Berry, αναλαμβάνει τα ντράμς και ο CHAS WHITE την κιθάρα.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ : 1988 !

Η δόξα των M.O. περνάει και στο υπερατλαντικό βινύλιο, καθώς δύο άσματά τους κοσμούν τη βρετανική συλλογή "Raw Cuts, Vol. 6" κι άλλο ένα την αντίστοιχη "The Exploding underground". Η Φιλαδελφειανή εταιρία Get Hip τους συμβολιάζει και αναλαμβάνει την παρουσίαση του δεύτερου τους σίνγκλ...

...το οποίο περιλαμβάνει δύο τραγουδάρες : To Byrdikό "Suddenly Sunday", του Love και την πλέον αριστουργηματική διασκευή του "Tomorrow Never Knows" των Lennon / McCartney. Το βίντεο κλιπ, σκηνοθετημένο από τον Ray Frieders θα μεταφέρει τους Marshmallow Overcoats στις τηλεοράσεις εκατομμυρίων Αμερικανών. Η τουρνέ στον Καναδά στέφεται με άπλετη επιτυχία, το ίδιο και η αμερικάνικη και τα media τους προβάλλουν σαν τους μεσσίες της ψυχεδελικής κουλτούρας και σαν ένα από τα πιο ελπιδοφόρα συγκροτήματα των 90's.

Τώρα οι Randy Love, Scott Gas-

THE MARSHMALLOW OVERCOAT

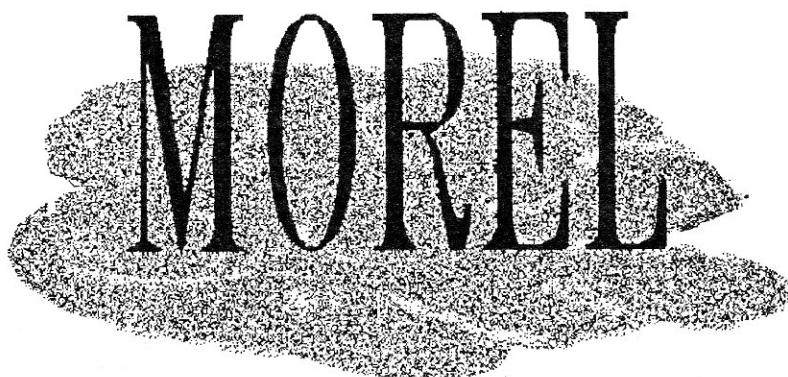
sen, ο Dan Magee (μπάσος), η Debra Dickie (όργανο, τέως Reptile House και Jacket Weather), ο Mike Panico (κιθάρα), όπως διαμορφώνεται η σύνθεσή τους, ολοκληρώνουν το διθυραμβικό δεύτερο άλμπουμ, με τίτλο "Try On...The Marshmallow Overcoat". Καταδικάζεται να γίνει TOP - 40 σε περισσότερους από 100 κολλεγιακούς σταθμούς...Φρίκη, έτσι; Κομμάτια σαν τα "Suddenly Sunday", "Echoes In Time", "Tomorrow, Today" θα μείνουν φωτεινοί φάροι γιά το πως το χτες πρέπει να ηχεί σήμερα. Ο δε Love δεν φείδεται καθόλου στο να παρουσιάσει κι άλλες διασκευές που σαν τις ακούσεις, αισθάνεσαι το μέλι τους να τυλίγει ολόκληρο το κορμί σου : "I need You" των Kinks, "Say it is not so" των Sot Weed Factor, "Light Bulb Blues" των Shadows Of Knight. Ο δίσκος έφτασε στις αρχές του 1989.

Οι Marshmallow Overcoat, προχωρούν ακάθετοι προς την συνολική αποδοχή. Ηδη ομόφωνα συμφωνούν γι'αυτούς όλοι, ότι πρόκειται δηλαδή γιά ένα φαινόμενο παραδειγματικό. Και να λείπουν οι σοφιστίες. Ψάξτε καλά τις τσέπες σας. Όλο και κάτι θα έχει μείνει. Μετά ακούστε δυνατά, όσο πιο δυνατά αντέχουν τ' αυτιά σας, τους φίλους από το Τούσον. Να είστε σίγουροι πως το τέλος θα αργήσει πολύ να έρθει. Ισως και να μην υπάρχει...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΑ

Ηδη κυκλοφορεί το νέο 12ιντσιο EP των OVERCOAT με τίτλο "Beverly Pepper", ενώ το Φλεβλαρη κυκλοφορεί ένα CD - συλλογή, που θα περιέχει 20 κομμάτια του group.

Μιά φωνή από την έρημο της πόλης

ΟΦΕΙΛΩ ΝΑ ΖΗΤΗΣΩ μία μεγάλη συγγνώμη, τόσο από σας, όσο κι από τον ΓΙΩΡΓΟ ΚΟΥΚΙΟ, επειδή στο προηγούμενο τεύχος, γράφοντας γιά τους **ΕΝ ΠΛΩ**, συνεπαφένες από το άκουσμά τους, έχασα να αναφέρω την στιχουργική μοναδικότητα του Γιώργου, που χαρακτηρίζει γραπτά και βινυλιακά τους **MOREL**. Ανεξάρτητα του πιθανότητας να κάνετε εσείς, ο ίδιος πάντως με συγχώρεση (αφου με έβαλε να κάνω μετάνοιες και άλλα ανομολόγητα πράγματα) και η κουβέντα κύλησε ανάμεσα σε τούς, τις γάριδες Μέρες Από Δω" και "Βουβά Τοπία"), ετοιμάζουν την τρίτη τους δουλιά, το 1988 εκπροσώπησαν την Ελλάδα με τους **NOISE PROMOTION COMPANY** στην Biennale και άλλα πολλά ενδιαφέροντα πράγματα.

- Μίλησέ μου λίγο Γιώργο, γιά τη νέα δουλιά που ετοιμάζετε.

Μπαίνουμε στο στούντιο στις 10 Δεκέμβρη. Μέχρι τώρα δουλεύαμε τις ενορχηστρώσεις των κομματιών που έχει επωμισθεί ο **ΜΙΧΑΛΗΣ ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ** και ο δίσκος αυτός, έρχεται να συμπληρώσει τους δύο προηγούμενους, μιά και το μεγαλύτρο μέρος του έχει, γραφτεί παράλληλα με εκείνους. Ομως, τούτη τη φορά ρίχνουμε περισσότερη έμφαση στα ακουστικά όργανα και δεν θα χρησιμοποιήσουμε σχεδόν καθόλου σάμπλερ. Και αυτό συμβαίνει επειδή έχουμε την ευχέρεια να συνεργαστούμε με μία ορχήστρα που ούτε λίγο, ούτε πολύ θα αποτελείται από δέκα μουσικούς, εκτός βέβαια από τους **MOREL**, που οι περισσότεροι είναι και μέλη της **KOA**. Αυτό δε σημαίνει ότι θα υπάρχει ένας βαρύς ή επικός ήχος, απλά θελήσαμε να πειραματιστούμε πιό ακουστικά. Η ιδέα υπήρχε από τον προηγούμενο δίσκο, μάλλον ότι τα δύσκολα να μαζευτούν οι μουσικοί. Εξ αλλού με τη νέα μας εταιρία (σ. **PENGUIN**) υπάρχει μιά κάποια οικονομική ανέστι...

- Ποιοί συνεργάζονται στους **MOREL** αυτή τη φορά :

Ο πυρήνας παραμένει ο ίδιος. Δηλαδή ο **ΝΙΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΙΤΗΣ** τύμπανα και κρουστά, ο **ΜΙΧΑΛΗΣ ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ** κιθάρες, διδασκαλία ορχήστρας και εγώ σε διάφορα όργανα. Μάλλον θα μας βοηθήσει ο **ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΤΡΕΟΥ** στα πλήκτρα και διάφοροι φίλοι.

- Είναι γεγονός ότι οι **MOREL** δεν μας έχουν τιμήσει δεύτερως με τη σκηνική τους παρουσία. Πως κι έτσι;

Έχουμε δώσει λίγες συναυλίες επειδή δεν υπάρχουν χώροι κατάλληλοι να καλύψουν τις ανάγκες της μουσικής μας. Οχι βέβαια, επειδή είναι πολύπλοκη, αλλά να, δεν είναι αρκετά garage γιά να παίχτει με τρεις ενισχυτές. Στο "Ρόδον" είναι δύσκολο να παίξεις γιατί πρέπει να δώσεις εκ των προτέρων κάποια χρήματα κι έτσι το κόστος είναι μεγάλο. Τελικά όμως, μάλλον εκεί θα καταλήξουμε κατά την άνοιξη, οπότε θα έχει κυκλοφορήσει και ο δίσκος. Το καλοκαίρι ίσως γίνει κάτι και στο Λυκαβηττό.

- Υπάρχει κάποια ιδέα σχετικά με τον τίτλο του LP ;

Έχουμε στα σκαριά τρεις πιθανούς τίτλους που αναφέρονται και σε τραγούδια. Ο ένας είναι "Η Εξαίσια Γνώση", ο άλλος "Πολύγλωττον" και ο επικρατέστερος μέχρι στιγμής "Παράξενη Αυγή". Εγώ έχω γράψει τους στίχους, εκτός από δύο κομμάτια, καθώς και τη μουσική και πάλι εκτός από δύο που έγραψε ο Μιχάλης. Υπάρχει ακόμα ένα τραγούδι όπου συνεργαστήκαμε και οι τρεις πάνω σε μιά δικήμου ιδέα. Έχω ακόμα μελοποιήσει και δύο ποιήματα του Μπωντλέρ που, αν το έχεις διαβάσει, κλείνουν και τη "Γιορτή των Αθανάτων" του Bilal, ενώ υπάρχει και ένα κομμάτι που τους στίχους έγραψε ένας Γιαπωνέζος, μαθητής της γυναίκας μου. Σημείωσε ότι αυτό θα τραγουδιέται στα αγγλικά και του Μπωντλέρ στα γαλλικά.

- Πες μου μερικά πράγματα γιά τις μουσικοκινηματογραφικές ασχολίες σου, που απ' ότι έχω ακούσει πρέπει να είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσες σε σύγκριση με τις διάφορες ανάλογες άλλων μουσικών.

Μου αρέσει αυτή η ενασχόληση. Υπάρχει ένα ντοκυμαντέρ ενός φίλου γιά τη Θράκη και θα αναλάβω τη μουσική επένδυση σε ανάλογα μοτίβα. Μετά τα "ΒΟΥΒΑ ΤΟΠΙΑ" ψάχτηκα και στην διαφήμιση και νομίζω ότι από συνθετική πλευρά τα πήγα καλά επειδή σε ανάλογες φάσεις πρέπει να υπάρχει και κάποιο σοβαρό ερέθισμα γιά να βγούν σωστά πράγματα. Α, έγραψα και μουσική σε μία τηλεοπτική ταινία, διασκευή στο "Μεγάλο Συναξάρι" του Καραγάτση, σε σκηνοθεσία Ερμιτζά. Τελικά κόπηκε με επέμβαση της Ιεράς Συνόδου η οποία θέλησε να μας... αφορίσει (!).

- Εχεις παραδεχτεί ότι οι επιρροές σου αρχίζουν από το Σαββόπουλο και φτάνουν μέχρι τους CURE και διάφορα συγκροτήματα των 80's. Σε ποιά κατεύθυνση κινούνται τα νέα σου βήματα;

Σίγουρα οι επιρροές μου είναι διάφορες, όπως και του καθενός. Ομως, τα τελευταία χρόνια, νομίζω ότι δουλεύω πλέον πάνω στο δικό μου ύφος και η μουσική στην οποία ψάχνομαι και παίζω, είναι η δική μου. Μέχρι τώρα χώνευα διάφορα πράγματα και έσκαβα αριστερά και δεξιά. Οταν φτάσεις στο σημείο να ανοίξεις μία δική σου πόρτα, τότε τραβάς μέσα από εκείνο το δρόμο, χωρίς αυτό να σημαίνει πως σταματάς να επηρεάζεσαι από το ένα ή το άλλο. Όλα λειτουργούν σαν συνισταμένες, μα στο κάτω - κάτω έφτασα 30 χρονών και νομίζω πως έχω ωριμάσει... (γέλια).

- Ας μιλήσουμε γιά τους στίχους σου. Πιστεύω ότι δένουν πολύ με τη μουσική, τουλάχιστο στον πρώτο σου δίσκο, μιά κι ο δεύτερος είναι ινστρουμέ-

νταλ. Δεν το κατορθώνουν πολλοί και συνήθως βολεύονται στο άρπα - κόλλα. Οι δικοί σου δείχνουν να περνούν διά πυρός και σιδήρου τον εσωτερικό σου κόσμο.

Δεν γράφω επειδή ντε και καλά θέλω να βγαίνει κάτι όμορφο ή άσχημο. Αν γνωρίζεις την ομορφιά ενος πράγματος, δεν υπάρχει τίποτα πιο απλό από το να την καταγράψεις. Γράφω μιά κι έξω. Ποτέ δεν επανέρχομαι κάνο-

ντας διορθώσεις, πληγ όμως αυτά που σκέφτομαι μπορεί να έχουν μία λειτουργία είτε υποσυνέδητη, είτε ηθελημένη, πολύ καιρό πριν. Δεν θέλω να γράφω ατμοσφαιρικά κομμάτια, μα τελικά αυτό βγαίνει.

- Πως σου φαίνεται όλη αυτή η νέα κίνηση και το ενδιαφέρον γιά τον ανεξάρτητο μουσικό χώρο;

Όλα αυτά είναι πολύ καλά. Πιστεύω πάλι ότι αυτό δεν είναι πρόσφατο γεγονός. Υπήρχε πάντα. Η σκηνή είναι εκείνη που ήταν παντα και τραβάει το δρόμο της. Δεν θα μπορούσε να γινόταν διαφορετικά. Το ροκ ήρθε από το εξωτερικό πιασμένο από τα μαλλιά. Το έφεραν όπως - όπως εκείνοι που το αγαπούσαν πραγματικά κι έτσι το αγαπήσαμε ο καθένας γιά τον εαυτό του. Πιστεύω ότι έφτασε η εποχή να βάλουμε τα πράγματα κάτω και να τα μοιράσουμε, να βρεθούμε και να δούμε τι μας αρέσει κι άν υπάρχει ή όχι σημείο αναφοράς. Νομίζω πως η ελληνική σκηνή, έχει ήδη γράψει ιστορία και συνεχίζει απότοτη το δρόμο της, δύσκολα μα σταθερά.

- Τι έχεις να πεις γιά τους έλληνες συναδέρφους σου;

Δε θα ήθελα να αναφερθώ σε ονόματα. Κατά καιρούς ακούω κομμάτια που μου αρέσουν. Έχουν πολύ μεγάλες δυνατότητες. Οσο πιο ανοιχτοί είναι και πιο αυθόρμητοι και όσο πιο πολύ δουλεύουν σ' αυτό που τους αρέσει, τόσο το καλύτερο για αυτούς και το κοινό. Θέλω να σταθώ στον κόσμο που είναι αυτός που αναδύει ένα έργο τέχνης, είτε μουσικό είναι, είτε οτιδήποτε άλλο. Μεγάλο ρόλο παίζετε κι εσείς με τα περιοδικά που είστε ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα σε μας και το κοινό (THANX GEORGE). Ισως η αποστολή σας να είναι σπουδαιότερη από τη δική μας (THANX TWICE GEORGE), ιδιαίτερα εδώ στην Ελλάδα

που οι χώροι συναυλιών είναι ελάχιστοι.

- Σχετικά με την τεχνική της ηχογράφησης, πως αντιμετωπίζεις τη νέα τεχνολογία;

Αυτό που προέχει γιά τον συνθέτη είναι η καταγραφή του έργου του. Το πως θα ερμηνευτεί, είναι ζήτημα πολλών παραγόντων. Εάν δηλαδή ενδιαφέρει περισσότερους ανθρώπους εκτός από εκείνον, κάλλιστα μπορεί να παιχτεί με διάφορους τρόπους. Παραδείγματος χάριν, οι κλασσικοί, Μπετόβεν, Μότσαρτ κλπ, όταν έγραφαν ήταν αδύνατο να φανταστούν το πως θα παρουσιάζοταν σήμερα η μουσική τους. Τώρα εκμεταλλευόμαστε όλα τα μέσα που μας δίνονται: τεχνολογία, κομπιούτερ, συνθεσάιζερ...

- Τι σ' αρέσει να ακούς περισσότερο;

Πάντοτε με τραβούσε η κλασσική μουσική, η jazz και η λαϊκή.

- Πως απομακρύνθηκες από τη Jazz, εννοώ ασχολίσουν πολύ πριν τους MOREL και βέβαια στοιχεία της παρουσιάζονται αρκετά έντονα στα "BOYBA ΤΟΠΙΑ".

Αλλο να παίζεις κι άλλο να ακούς jazz. Υπάρχουν σ' αυτήν πράγματα που μ' αρέσει να ακούω, αλλά δεν μπορώ να παίξω και άλλα που μπορώ να παίξω αλλά δεν υπάρχει λόγος να το κάνω. Εκείνο όμως που μου αρέσει στο ροκ είναι το ότι κάθε καλλιτέχνης φρόντισε να γράψει ιστορία, έτσι ώστε να μπορεί να σε τραβήξει κοντά του. Είναι υπέροχο! Κυλάει! **ROCK N ROLL!**

- Πως σου φαίνεται η όλη επιστροφή στις "ρίζες" των 60's;

Κύτταξε να δείς, όταν υπάρχει κάτι καλό που βρίσκεται στο παρελθόν και δεν έχει δώσει όλους τους καρπούς του, επανέρχεται κάποια στιγμή, συνεχίζοντας την τροχιά του. Είναι όμορφο. Μα στην Ελλάδα δεν υπάρχει αμερικανικό όνειρο. Υπάρχει αντίθετα το ελληνικό όνειρο: Ολοι θέλουν να γίνουν δημόσιοι υπάλληλοι!

- Ας επιστρέψουμε στο άλμπουμ που ετοιμάζεις. Τα προηγούμενα εξώφυλλα είναι φανταστικά. Τώρα τι γίνεται;

Το τρίτο εξώφυλλο θα είναι κι αυτό, ένα ωραίο εξώφυλλο! (γέλια). Εχουμε βρει ένα χαρακτικό πάλι που το έχω σταμπάρει χρόνια. Παριστάνει το Δάντη να κάθεται σε μία γέφυρα της Φλωρεντίας, ενώ μπροστά του περνάει η Βεατρίκη με δύο φίλες της. Η ολη σκηνή μοιάζει με φωτογραφία.

- Τι πιστεύεις γιά την καλλιτεχνική δημιουργία στην Ελλάδα;

Εδώ, ο καθένας δουλεύει μόνος του με όσα μέσα διαθέτει. Οσο δε βάζουν το χεράκι τους διάφοροι "επιτήδειοι" οι οποίοι δήθεν θέλουν να βοηθήσουν, προχωράμε μόνοι μας κι αυτό είναι το καλό της υπόθεσης. Είναι γελούσι να χαραμίζονται τόσα λεφτά και προβολή σε "καλλιτέχνες" που κατά τη γνώμη μου έχουν κατανήσει υπάλληλοι. Ας μην πούμε συγκεκριμένα ονόματα. Ο νοών, νοήτω..

ΚΕΙΜΕΝΟ - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: Γιάννης Καστανάρας

Γεννημένος στις 30 Ιούλη του 1947 στο Χάκνεϊ του Λονδίνου, ο **MARC FELD**, παράτησε το σχολείο του στο Ουίμπλετον στα 1972. Ήταν 15 μόλις χρονών και άφραγκος μα οι φιλοδοξίες του απεριόριστες. Για αυτό και έπιασε δουλειά σε μία...μπουτίκ στο Τούτινγκ : "Δεν ήθελα να δείχνω στους άλλους την οικονομική μου μιζέρια κι έτσι ξόδευα όλα μου τα χρήματα σε ρούχα. Η μπουτίκ ήταν ότι έπρεπε γι' αυτό".

Γιά να συμπληρώνει τα έξοδά του, δούλευε και σαν σερβιτόρος στο "Whimpy's". Παρουσιαζόταν σαν ένας τυπικός εγγλέζος Mod, αντιπρόσωπος μιάς γενιάς που γρήγορα θα ξετρελενόταν με τους Beatles. Ανάμεσα στην παράξενη νεολαία που ο Marc ακολουθούσε βρίσκονταν, άσημοι ακόμα, οι Kinks και ο Rod Stewart. Ανήκαν στους "Dedicated Followers of Passion" για τους οποίους οι Kinks έγραψαν αργότερα το ομώνυμο κομμάτι.

Μέσα σ' αυτήν την κατάσταση που διαμορφωνόταν καθημερινά μέσα σε ψηλές ταχύτητες, ο φέρελπις νέαρος Feld συνέχισε να δουλεύει, γνωρίζοντας συνεχώς καινούργιους φίλους, μέχρι το 1964, ενώ παράλληλα έφαχνε να βρει το μουσικό του στύγμα. Δούλεψε σε ντισκοτέκ του Σόχο, πήρε μέρος στην παιδική τηλεοπτική σειρά "Orlando", έζησε 5 μήνες στο Παρίσι σαν βοηθός ταχυδακτυλούργου και προσπάθησε να υπογράψει κάποιο συμβόλαιο, αλλά μάταια.

Τελικά στα 1965, άρχισε να φαίνεται κάποιο φως. Ενώ τραγουδούσε με την κιθάρα του folk μπαλάντες, τράβηξε το ενδιαφέρον ενός παραγωγού που τον έφερε στο στούντιο γιά να γράψει το πρώτο του σίνγκλ με τίτλο "The Wizard" που κυκλοφόρησε το Νοέμβρη του διου χρόνου. Την επόμενη χρονιά ακολούθησε το τραγούδι "Go Go Girl" και στις αρχές του 1967 ο περιβόητος ντισκ -τζόκευ John Peel πρόσεξε το τρίτο του σίνγκλ "Hippy Gumbo", τό έπαιξε στην εκπομπή του κι έκτοτε παρακολουθεί συνέχεια την εξέλιξη του Bolan. Σ' αυτόν εξ' άλλου, οφείλεται και μεγάλο μέρος της προβολής του και θεωρείται σαν ένας από τους πρώτους οπιαδούς του.

Παρόλα αυτά τα φοβερά και τρομερά γεγονότα που συνέβαιναν στη ζωή του, εμπορικά ο Marc, μόνο πετυχημένο δεν θεωρούσε τον εαυτό του. Ετσι αποφάσισε να σχηματίσει ένα συγκρότημα και προσχώρησε στους **JOHN'S CHILDREN**, αλλά τους άντεξε μόνο μερικούς μήνες. Ο εγωισμός του τον εμπόδιζε να παίζει δεύτερο ρόλο.

BO LAN

born to boogie

Eίχαν περάσει μόνο λίγες βδομάδες από το θάνατο του Elvis Presley, όταν οι δημοσιογράφοι ανάτην υφήλιο "φόρτωσαν" τα πρακτορεία και τις στήλες του τύπου με μία ακόμα θλιβερή είδηση: **Ο MARC BOLAN έχει σκοτωθεί σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα στο Λονδίνο.**

Ήταν ένα γκρίζο φθινοπωριάτικο πρωινό, στις 16 Σεπτεμβρη του 1977. Τα φύλλα είχαν αρχίσει να πέφτουν από τα δέντρα. Το οδόστρωμα ήταν υγρό και γλιστερό καθώς ένα Mini Cooper 1275 GT με αριθμό κυκλοφορίας "Fox 6611", έφευγε σε μιά στροφή του Δυτι-

κού Λονδίνου και διαλύθηκε σε ένα δέντρο. (Στο διο σημείο, μέχρι τότε είχαν γίνει 4 θανατηφόρα ατυχήματα).

Λίγα λεπτά αργότερα, οι άντρες του νοσοκομειακού μετέφεραν ματωμένο ένα παλικάρι στο νοσοκομείο, όπου απλά διαπιστώθηκε ο θάνατός του. Μαζί του, τραυματισμένη σοβαρά, ήταν μία κοπέλλα. Η βοήθεια είχε φτάσει αργά γιά τον Marc Bolan που ξέψυχησε στη θέση του συνοδηγού. Η Gloria Jones που μαζί της σχεδίαζε να παντρευτεί, έμεινε αρκετό καιρό στο νοσοκομείο. Ο Bolan πέθανε έτσι όπως είχε ζήσει: γρήγορα και ξαφνικά. Η κηδεία του έγινε στις 20 Σεπτεμβρη στο Λονδίνο. Ενα στεφάνι σε σχήμα λευκού κύκνου που συμβόλιζε την πρώτη μεγάλη του επιτυχία, "Ride a White Swan" (No 2, 14/11/70) απλωνόταν δίπλα στο φέρετρό του. Μαζί με τους πολλούς φανς, παρευρέθηκαν διάφοροι αστέρες της music business όπως οι Bowie, Rod Stewart, Alvin Stardust, δημοσιογράφοι, όλοι παρόντες γιά να συνοδεύσουν μία ιστορική πλέον φυσιογνωμία του rock. Γιά πολλούς ήταν ένα παιδί που έλαμψε στον κόσμο της pop, όπως τόσοι και τόσοι. Μερικοί μόνο τον πήραν στα σοβαρά και έφαξαν να ανακαλύψουν τον πραγματικό Bolan που κρυβόταν πίσω από τη φανταχτερή παρουσία του. Και ακόμα λιγότεροι αναγνώρισαν τον ρόλο του στη μουσική. Γιά τους περισσότερους η καριέρα του, είχε τελειώσει καιρό πριν. Δύσκολα μπορούσε κάποιος να τον ωρίσει τι ήταν αυτό που πραγματικά ζητούσε. Ο Marc έκανε τα πράγματα εύκολα γιά τους κριτικούς και δύσκολα γιά τους φίλους του...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣΑΥΡΟΣ, Η ΠΩΣ ΝΑ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΝΤΟΥΕΤΤΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΤΟΥΣ SIMON AND GARFUNKEL

Tο φθινόπωρο του 1967 συναντήθηκε με τον περκαστιονίστα STEVE TOOK (γεν. 28/7/49). Ζήσαν μαζί, μοιράζοντας τα πάντα και τα φέρναν βόλτα πολύ δύσκολα παίζοντας φρικαρισμένοι στο Χάιντ Πάρκ, με τον Bolan να τραγουδάει και να βαράει την κιθάρα του και τον Took να χτυπάει ένα ταμπουρίν, ζώντας μέσα σε πολύχρωμα όνειρα. Ο Marc άλλαξε το όνομά του σε Marc Bolan, έγραφε ποιήματα, έγινε χορτοφάγος και πέρασε στο underground κύκλωμα. Οι καιροί ήταν απίθανα τρελοί! Ήψυχεδλεια είχε τον πρώτο λόγο. Οι δύο φίλοι μπήκαν στο κύκλωμα και διάλεξαν το όνομα TYRANOSAURUS REX. Οι στίχοι του Bolan διηγόντουσαν παραμύθια και ήδη η επιτυχία άρχιζε να κάνει τσάρκες γύρω από τα μονίμως ξενυχτισμένα πρόσωπά τους. Στις 19 Απρίλη του 1968 κυκλοφόρησε το πρώτο τους σίνγκλ "Debo rah". Τα πήγε πολύ καλά και γρήγορα ακολούθησε το άλμπουμ "My people were Fair, and had Sky in their Hair, but now they content to wear stars on their Bows". Τίτλος σιδηρόδρομος που τους οδήγησε να κλείσουν συναυλίες μαζί με τον Bowie, τον Roy Harper και τον Stefan Grossman. Παίζαν και σε κάμποσα γερμανικά φεστιβάλς και το Σεπτέμβρη του 1969, ενώ ήδη στην αγορά κυκλοφορούσε το δεύτερο LP "Prophet Seer and Sages, the Angels of the Ages", φεύγοντας γιά την πρώτη αμερικανική τουρνέ που στέφεται με επιτυχία. Γυρίζοντας στο Λονδίνο, ο Took εγκαταλείπει τον Marc (Τριγύρισε από δω κι από κει, μέχρι το θάνατό του στις 27/10/80). Νέος συνεργάτης του ανήσυχου Bolan ήταν ο MICKEY FINN, ένας ήσυχος και πολύ συμπαθητικός τυπάκος. Είναι η εποχή που το Bow land γίνεται Bolan και αποφασίζει να αλλάξει και το στύλ της μουσικής του ντουέττου. Το Μάι Του 1969 ξαναφέύγουν στις ΕΠΑ και ακολουθεί το σίνγκλ "Ride a White Swan" που σημειώνει την ελάττωση του ονόματός τους σε T REX. Το τραγούδι γνώρισε τρομερή επιτυχία τόσο στη Βρετανία όσο και στην Γερμανία, χώρα που τίμησαν δεόντως με την παρουσία τους.

Εδώ οργανώνονται καλύτερα και προσλαμβάνουν έξτρα μουσικούς, δημιουργούς τον STEVE CURRIE (μπάσσο), τον BILL LEGEND (ντράμες) και μαζί τους ξεκινάνε την κίνηση που έγινε γνωστή

σαν Glitter Rock κι έμελλε να χαρακτηρίσει ένα κάρρο καλλιτέχνες μέχρι την έκρηξη του Punk. Φανταχτερά κουστούμια, παλαβές συναυλίες με τους φανς να παραλληρούν και άλλα συναφή φαινόμενα που είχαν να παρατηρούντονταν από την πρώτη εποχή των Beatles. Ο Bolan ήταν το νέο ίνδαλμα της νεολαίας, ο καινούργιος βασιλιάς που κυριαρχεί στο rock στερέωμα. Το 1970 έρχεται το άλμπουμ "Unicorn", την επόμενη χρονιά το "Beard of Stars", ενώ τα σίνγκλς που προηγούνται, ήπονται γίνονται ανάρπαστα : "Hot Love" (No 1), "Get it On" (No 1), "Jeepster" (No 2), όλα το 71, "Telegram Sam" (No 1), "Metal Guru" (No 1), ο ύμνος "Children of the Revolution" (No 1), "Solid Gold" (No 2), όλα το 72. Για δύο χρόνια ο Marc και οι συνεργάτες του κυριαρχούν στα τσάρτς, sold - out κονσέρτα, αποθεωτικές τουρνέ, κούραση...

Το στρες των τουρνέ και η υστερία των φανς τον έκαναν στα τέλη του 75 να μη θέλει να δώσει άλλα κονσέρτα. "Είναι πολύ επικίνδυνο. Τώρα πιά σε κάθε συναυλία άνθρωποι μπορεί να σκοτωθούν. Δεν θέλω να είμαι υπεύθυνος."

Ηδη τα LP's του και τα singles ακολουθούσαν μια σταθερή πορεία. "The groover" (No 3 το 73), "Light of Love" (No 23 το 74), "Teenage Dream" (No 17 το 75).

Αρχισε ν' αλλάζει το image του. Δεν ήθελε να είναι πλέον είδωλο των νέων. Ήθελε να γράψει ποίηση (το 69 είχε εκδώσει τη συλλογή "The Warlock of love"), απλή μουσική, να ξεφύγει απ' τη διασημότητα. Την περίοδο αυτή πολλοί φίλοι του ενοχλήθηκαν, ο Mickey Finn τον άφησε, κι ο Bolan απομακρύνθηκε απ' τους μάνατζερ και τους κολλητούς του. Εφτιαξε δική του εταιρία, ανέλαβε τις δουλιές του ο ίδιος και

τέλος, τον Οχτώβρη του 76 χωρίζει την γυναίκα του June Child που έχει παντρευτεί το 1971. Αυτές οι προσωπικές δυσκολίες διασταυρώθηκαν με την μουσική του κρίση. Αρχές το 1977 ξεκινά με νέες ελπίδες και η τουρνέ του στην Βρετανία στέφεται με sold out - κονσέρτα. Το show άνοιγαν οι punk Damned, απ' τα πρώτα συγκροτήματα του είδους. Υποστήριζε ο ίδιος το punk κι ενίσχυε οικονομικά τους Damned. Εξ' άλλου κι αυτός έκανε με τον δικό του τρόπο punk, προτού γίνει κίνημα. Σκεφτόταν να κάνει σειρά στην T.V. και σκόπευε να παντρευτεί την Gloria Jones προτού συμβεί το μοιραίο.

Ο M.B. ήταν ο πρώτος που ανακάλυψε τα studio του Μονάχου το 1973 για μουσικές παραγωγές προτού φύγουν για κει οι R. Stones, οι D. Purple ή ο R. Stewart. Ακόμα ο Ringo Starr γύρισε για τον Bolan ένα film, το "Born to Boogie" το 1972. Λίγο πριν το τέλος του εξ' άλλου ο Mark σκόπευε να παίξει στον κινηματογράφο μα ο βίαιος θάνατός του διέκοψε όλα τα σχέδιά του.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ MARC BOLAN

LP's

My people were fair... (68) Prophet Seer and Sages... (69) Unicorn (70) Beard of Stars (70) TRex (71) Electric Warrior (71) The Slider (72) Tanx (73) Zinc Alloy and the Hidden Riders of Tomorrow (73) Zip Gun Boogie (74) Beginning of Doves (74) Futuris tic Dragon (76) The Best ( ) Light of Love ( ) Pop Chronicle ( ) The words and Music of M. Bolan 1947- 1977 (78) You Scared me to Death (82) Dance in the Moonlight (83) The Crown of Jewels (85) The Best of the 20th Centiry Boy (85).

* Μετά το 1976, οι δίσκοι που ακολουθούν αποτελούν συλλογές ή ακυκλοφόρητες ηχογραφήσεις.

SINGLES

The Wizard (66) Go go Girl (67) Hippy Gumbo (67) Deborah (68) Ride a White Swan (70) Hot Love (71) Get it On (71) Jeepster (71) Telegram Sam (72) Metal Guru (72) Children of the Revolution (72) Solid Gold (72) The Groover (73) Light of Love (74) Teenage Groove (75) Megarex (85).

* Υπάρχει μία ακόμα συλλογή όπου διάφορες μπάντες και τύποι παίζουν κομμάτια του Bolan με τίτλο "A Tribute to M. Bolan" και σας την συνοστούμε σχεδόν απερίφραστα.

KIÁTO ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

ΤΟ ΡΑΔΙΟ FM ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ

Συναυλία NO MAN'S LAND & HTAN EINAI KAI ΘΑ EINAI (2-12-89)

Μέσα από τις σελίδες του Merlin's Music Box, πού μας φιλοξενούν σ' αυτό το τεύχος, μας δίνεται η ευκαιρία να κάνουμε γνωστή, μία προσπάθεια που ξεκίνησε στις 8-4-89 με την εμφάνιση των VILLA 21 στο Κιάτο, καθώς και των Panx Romana στις 27-5-89, με πρωταρχικό σκοπό να δημιουργηθεί μια ζωντανή σκηνή στο Κιάτο, μιά κωμόπολη των 15000 ανθρώπων, με ελάχιστα κίνητρα και ιδιαίτερα απορροφημένων από τις τάξεις της Αθήνας.

Ετσι για το φινάλε του '89 καλέσαμε, και βρήκαμε ανταπόκριση, από τους NO MAN'S LAND και τους HTAN EINAI KAI ΘΑ EINAI από την Θεσ/νίκη, πού έπαιξαν ένα παγωμένο Σαββατόβραδο στις 2-12-89, και σίγουρα μας ζέσταναν τις καρδιές, με το όμορφο και πηγαίο rock'n'roll τους.

Πρώτοι εμφανίστηκαν οι H.E.K.Θ.Ε. πού όπως μας δήλωσαν παίζουν ελληνική μουσική, πράγμα που φαίνεται, αλλά παράλληλα βλέπεις πολλά προσωπικά στοιχεία στον ήχο τους. Παρακολουθώντας τους, απ' τα πρώτα τους βήματα, αργά αλλά σταθερά η εξέλιξη της μουσικής τους φαίνεται έντονα. Ενας ήχος πρωτόγονος, γεμάτος δύναμη κι εκφραστικότητα, σίγουρα πολύ διαφορετικός απ' ότι θα έχετε ακούσει από άλλα γκρούπ, και γι' αυτό δίνουν το δικό τους στύγμα όπου παίζουν. Το μόνο που χρειάζονται αυτά τα παιδιά, είναι λίγη πίστωση χρόνου, και θα την έχουν μιάς και το απέδειξαν άλλωστε πως σιγά σιγά διαμορφώνονται προς το καλύτερο, αποκτώντας με την εμφανισή τους στο Κιάτο, λίγους μεν, αλλά φανατικούς φίλους.

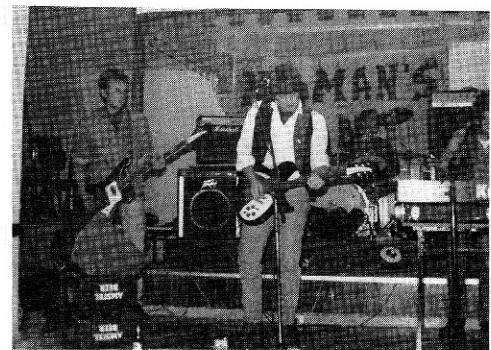
Αμέσως μετά, εμφανίστηκαν οι N.M.L., που σημειώνουμε οι περνούν μιά δεύτερη φάση σαν γκρούπ, & λίγο πολύ ξέρετε τους λόγους. Η απουσία της Εύης στα φωνητικά, δημιούργησε πολλά ερωτηματικά για το πώς θα ήταν στην σκηνή. Οι επιφυλάξεις του κόσμου πρίν απ' την συναυλία, επικεντρώθηκαν πάνω σ' αυτό ακριβώς το στοιχείο. Οι N.M.L. έπρεπε πιά να τις διαλύσουν από μόνο τους, όπως και έκαναν παίζοντας για 2 ώρες τα πάντα & δημιουργώντας ατμόσφαιρα φρενίτιδας στον κόσμο, που δεν χόρταινε να τους ακούει αλλά και να τους βλέπει. Μας ξεσήκωσαν με το πάθος τους, μας έκαναν να νοιώθουμε όλοι σαν μέλη του γκρούπ, δίνοντάς μας στιγμές πραγματικά πολύ όμορφες. Απόδειξη οτι ο κόσμος τους ζητούσε ακόμα ένα τραγούδι, και όταν το τελείωναν ζητούσε κι άλλο. Σίγουρα οι NO MAN'S LAND περνούν μιά δεύτερη περίοδο ωριμότητας - πάθους & ταύτισης με το αληθινό rock'n'roll. Οι επιφυλάξεις του κόσμου διαλύθηκαν με μάρτια και αυτή είναι η καλύτερη επιβράβευση για ένα συγκρότημα που σύντομα κλείνει 5 χρόνια στην ανεξάρτητη σκηνή.

Να πούμε ακόμα πως στο χώρο της συναυλίας λειτούργησε περίπτερο με όλα τα fanzines πού διανέμει η F.M. ΔΙΑΣΤΑΣΗ καθώς και κυκλοφορίες από ελληνικά και ξένα

γκρούπ της ανεξάρτητης σκηνής. Η ανταπόκριση του κόσμου ήταν ακόμα πιο ευχάριστη, όταν επιτέλους μπόρεσε και ήρθε σε άμεση επαφή με μιάν άλλη αισθητική άποψη από πλευράς ήχου - εξωφύλλου - fanzine κ.α. Απλά χρειάζονται κίνητρα και πρέπει να υπάρχουν για περισσότερη δυνατότητα επαφής και προσέγγισης, μ' όλα αυτά πού έχουν σχέση με το κάτω διάζωμα.

Κλείνοντας θα πρέπει να ευχαριστήσουμε το Merlin's Music Box, για την φιλοξενία του και την δυνατότητα επαφής με σένα που διαβάζεις αυτές τις αράδες. Άλλα και δήλη η FM Διάσταση νοιώθει την υποχρέωση να ευχαριστήσει τους VILLA 21 για την πρώτη μας συναυλία, που κάτω από αντίξοες συνθήκες, στάθηκαν άρθροι και μας απογείωσαν με τον ήχο τους, όπως και τους Panx Romana που μας καθιέρωσαν στην συνείδηση του κόσμου, και απέδειξαν οτι κάτι μπορεί να γίνει εδώ στο Κιάτο. Και φυσικά τους N.M.L. και τους H.E.K.Θ.Ε. που μας έδωσαν την δυνατότητα να ελπίζουμε οτι θα υπάρξει συνέχεια!

F.M. ΔΙΑΣΤΑΣΗ.

FM ΔΙΑΣΤΑΣΗ 89,9 MHz

GALAXIE 500

Ο Dean Wareham (κιθ.φωνή) γεννήθηκε στη Νέα Ζηλανδία. Λίγα χρόνια μετά, η οικογένειά του έφυγε γιά την Αυστραλία, καί στα 14 χρόνια του εγκαταστάθηκε οριστικά στη Νέα Υόρκη. Γνωρίστηκε στο Γυμνάσιο με τον ντράμερ Damon Krukowski καί την μπασσίστρια Naomi Wang καί απόφοιτοι, πιά, βρέθηκαν στη Βοστώνη. Ο Damon καί ο Dean είχαν σχηματίσει τους *Speedy and the Castanets*, που γρήγορα διέλυσαν, καί απ' τις στάχτες τους ξεπήδησαν οι Galaxy 500 με την Naomi στο μπάσσο. Το όνομά τους το πήραν απ' το ομώνυμο μοντέλο της Ford.

Αμέσως άρχισαν να δουλεύουν το δικό τους υλικό, απ' το οποίο έφτιαξαν μία κεσσέτα την οποία έστειλαν στον

Marc Alghini της *Taang*. Αυτός ήδη σχημάτιζε την δική του εταιρία την *Aurora* κι έτσι ανέλαβε να βγάλει ένα single στο γκρούπ. Κυκλοφορεί, λοιπόν, το πρώτο τους δίσκακι, με δύο κομμάτια στην 11η πλευρά - "Tugboat/King of Spain"- καί λίγο αργότερα το πρώτο τους LP με τίτλο **"Today"** (πρόσφατα κυκλοφόρησε καί στην Ελλάδα από την *Hutch Hype*). Αν καί ο δίσκος αυτός ηχογραφήθηκε μέσα σε τρείς μέρες, θεωρείται από πολλούς, μεταξύ των οποίων καί ο Thurston Moore των *Sonic Youth*, σαν ένας από τους καλλίτερους κιθαριστικούς δίσκους. Σ' αυτό το LP περιέχεται καί η υπέροχη διασκευή του "Don't Let Our Youth Go To Waste" του J.Richman (του οποίου δηλώνουν φανατικοί οπαδοί) καί γενικά στο σύλλογο ζουν με τους *Television*, *Chills*, *Verlaines*

καί Joy Division.

Το νέο τους LP θα βγεί μέσω της *Rough Trade* καί ο τίτλος του θα είναι **"On Fire"** (καί αυτό το LP κυκλοφόρησε πρόσφατα στή χώρα μας). Εδώ διασκευάζουν το "Isn't it a Pity" του G.Harrison, ενώ έχουν ήδη ηχογραφήσει το "Ceremony" των New Order καί το "Victory Garden" των Red Crayola γιά ένα EP πού θα κυκλοφορήσει μάλλον με τον επόμενο χρόνο.

Bullet LaVolta

"**Χρειαζόμαστε
κιθάρες,
πολλές
κιθάρες!!!**"

Οι Bullet LaVolta σχηματίστηκαν στα τέλη του 1986 στη Βοστώνη, στο κολλέγιο, χωρίς να είναι κανένας τους Βοστωνέζος. Ο Clay Traver (gtr) απ' το San Antonio, ο Covery Brennan (gtr) απ' την Πενσυλβανία, ο Bill Whelan (bss) απ' το Μέιν, ο Yukki Gipe (vcls) απ' την Ινδιάνα καί ο ex *Meldown* Cris Guttmacher (drms) απ' την Μασαχουσέτη.

Τον Μάρτη του 1987, ηχογράφησαν τρία τραγούδια σ' ένα demo καί άρχισαν να παίζουν, στην περιοχή της Βοστώνης, ένα δυνατό κιθαριστικό rock. Κάπου πριν τελειώσει η χρονιά, ο Brennan αποχωρεί καί αντικαθίσταται απ' τον Ken Chambers, ex *Moving Targets*, απ' την Φλόριντα.

Ετσι ηχογραφούν δύο ραδιοκασσέτες, τις **"Baggage"** καί **"Autopilot"**, οι οποίες κίνησαν το ενδιαφέρον του Curtis, της *Taang*. Αυτός τους πήρε κοντά του, καί μαζύ του ηχογραφούν το πρώτο τους mini LP **"Bullet LaVolta"** πού στην 11η πλευρά περιέχει τα τριά πρώτα τους κομμάτια με τον Brennan, ενώ η 2η τραγούδια με τον Chambers. Όλα αυτά συνέβησαν το 1988

Οι Bullet LaVolta πιστεύουν στη δύναμη της κιθάρας, οι στίχοι τους είναι αρκετά προβληματισμένοι, καί θέλουν στο μέλλον να απολαύσουν την δουλειά τους, να ξεπεράσουν τα μουσικά τους όρια καί να ροκάρουν σκληρά. Να πετύχουν σ' αυτό που κάνουν καί θέ-

λουν να μπορεί ο κόσμος να κάνει ότι θέλει (εκτός απ' το να είναι Nazi).

Φέτος κυκλοφόρησαν το single **"One Room Down/ Transparent Man"**, ενώ σχεδόν έχουν ολοκληρώσει το πρώτο τους LP.

ΔΙΣΚΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

MANUAL SCAN

- The lost sessions
sl. 1989, GET HIP, PO box 666,
Canonsburg, PA 15317, USA

Οι Manual Scan δημιουργήθηκαν το 1981 και κατά πάσα πιθανότητα αποτελούν παρελθόν. Δεν ξέρουμε περισσότερα στοιχεία για αυτούς, απλά σας δηλώνουμε κατηγορηματικά πως πρόκειται για ένα τρομερό γκαράζ κουαρτέτο (Bart Mendora - κιθάρα, φωνή, Kevin Ring - κιθάρα, Thomas Ward - μπάσσο, Dradley Wilkins - ντράμας), που σάντα τα τέσσερα κομμάτια που περιέχονται εδώ το δίσκο, τα δίνουν όλα προκειμένου να παρουσιάσουν ένα δεμένο σύνολο απογόνων των 60's. Όλα τα τραγούδια είναι διασκευές με αποκρύφωμα ένα από τα καλύτερα κομμάτια, το "I can Only give you everything"

LOUIS TILLETT

- Ego Tripping at the Gates of Hell
LP, Citadel / Hitch Hyke 1989

Καληγύχτα σας. Ο τρόπος σκέψης αλλοιώνεται διαρκώς. Παραβλέποντας χιλιοπαγμένα σενάρια, εκθαμβωτικές παρενέργειες, εκτρωματικά όνειρα. Εχουμε οδηγηθεί στο πουθενά, η βοήθεια αργεί να έρθει. Το σκοτάδι έχει απλωθεί σαν τεράστιος ιστός αράχνης που απειλεί να καταπίει κάθε τι που έγινε σάντον τον αιώνα. Μένει η μουσική. Η ουσιαστική μουσική που μπορεί να κυριεύσει κάθε ίντσα του κορμού μας. Κύριε Tillett, μην αργείτε για το επόμενο βήμα. Σας παρακαλούμε...

JLIAN COPE

- Julian Weirds Out!
LP 12 Track, 1986

Όλοι ξέρουμε πόσο συγκλονιστικός μπορεί να γίνεται ο Saint Julian στο βινύλιο και πριν από μήνες χάσαμε την ευκαιρία να το δούμε στην Ελλάδα. Τούτος εδώ ο ημιεπίσημος (;) δίσκος τηχογραφήθηκε στη διάρκεια της Αυστραλέζικης τουρνέ του. "Zwontanή" λοιπόν παρουσία του πάλαι ποτέ αρχηγού των Teardropes Explodes. Εγκρίνεται σαν ποιότητα εγγραφής και μπορούμε να δούμε πως ο Cope συγκινεί εύκολα το κοινό του και εκείνο με τη σειρά του επικοινωνεί άμεσα μαζί του. Τον συνοδεύουν οι μουσικοί που λίγο καιρό μετά θα παίξουν μαζί του στο άλμπουμ "St. Julian". Περιέχει τραγούδια από το "Fried" και μελλοντικά.

DMZ

- Relics
LP, BOMP 1981

Σχηματίστηκαν το καλοκαίρι του 1976, διήρκεσαν μόλις δύο χρόνια και από τις στάχτες τους, ο πολύς Jeff "Monoman" Conolly σχημάτισε τους Lyres. Παίζαν 60's γκαράζ και ήρωές τους ήταν οι 13 Floor Elevators και ο Rocky Erickson. Ο δίσκος αυτός αποτελεί μία συλλογή από το πρώτο τους EP πού γραφαν οι την BOMP του Greg

Sage, μαζί με μερικά άλλα δοκιμαστικά που είχαν κάνει. Οι συνθέσεις είναι του Conolly, ενώ δε λείπουν οι ανάλογες διασκευές.

THE HUCKSTERS

- Seventh Sense
Rocket 5 88, LP

Μ'αρέσουν οι REM, μ'αρέσουν οι Rain Parade, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω ποιά αξία πιστεύουν πως υπάρχει, μπάντες κατ'εξοχήν σκωτσέζικες, με τέτοια σπουδαία "λαική" παράδοση, να καταναλίσκονται σε αντιγραφές των αμερικάνων. Μπορώ να πω ότι συμπάθησα τους Summerhill, μα οι Hucksters μ'αφήνουν σχεδόν αδιάφορο. Δείχνουν να έχουν δυνατότητες να στραφούν προς την πλευρά της βρετανικής rock και νομίζω πως κάτι τέτοιο θα τους ταίριαζε καλύτερα.

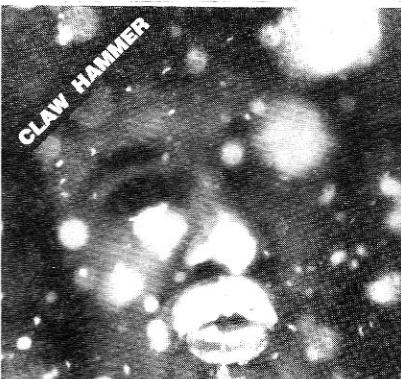
HERETICS

- Shrivel Up and Die / Mississippi Queen.
Get Hip, 1989, sl

Εδώ τα πράγματα αγριεύουν. Και πολύ καλά κάνουν, μιά κι Heretics αποφασίζουν ότι το πανκ είναι ζωντανό και το εννοούν. Δύο κομμάτια δυναμίτες, το ένα δικό τους και το άλλο ("Mississippi Queen") διασκευή φοβερή και τρομερή του τραγουδιού των Mountain.

CLAW HAMMER

- Sick Fish Belly Up / Moonlight on Vermont
sl., Trigon, 6837 Hanna Ave.,
Canoga Park, CA 91303, USA.

Δύο απίθανης ενεργητικότητας άσματα. Οι Claw Hammer, κάνουν ένα βήμα μπροστά, ξεφεύγοντας από την πηγμένη στο γκαράζ και την αναβίωση Καλιφόρνια και αφήνονται να παρασυρθούν σε ένα χιουμοριστικό σάρωθρο σουρρεαλισμού και παράνοιας. Γαλουχήμενοι στο πνεύμα του Zappa και του Beehiveart - δικό του είναι το b - side, αφιερώνουν τη μουσική τους στο μέλλον. Γρήγοροι και καπάτσοι, ασχημονούν και αυθαδιάζουν προς πάσαν κατεύθυνση παραμένοντας ζουμεροί και επικίνδυνα χαριτωμένοι.

MARK "VET" ENBATT

- Hidden Passions
LP, Music Maniac / Hitch Hyke, 1989

Σε ένα κείμενό του στο εσώφυλλο του δίσκου, ο γάλλος αυτός μαίτρη της ψυχεδέλειας, εξηγεί τους λόγους της διάλυσης των Viet nam Veterans, ενός συγκροτήματος που χάραξε την καθαρά προσωπική του ιστορία στην δεκαετία που μόλις πέρασε. Το άλμπουμ αυτό είναι αφιερωμένο στην Τσιτσιολίνα, στον σκηνοθέτη Frank Capra, και στον Timothy Leary! Εύκολα λοιπόν μπορείτε να καταλάβετε τι συγκινήσεις μπορεί να σας προσφέρει η δουλιά αυτή του Enbatta. Η υπνωτιστική μαγεία και τα "αναίτια" ξεσπάσματα που χαραχτήριζαν τους Vets αποκαλύπτονται για μία ακόμα φορά, γαργαλώντας ευχάριστα τα αυτιά μας και τα...στομάχια μας. Δέσον όπως το "Hidden Passions", ακουστεί κάτω από ειδικές συνθήκες. Ετσι, γιά να αλλάζουμε εικόνες.

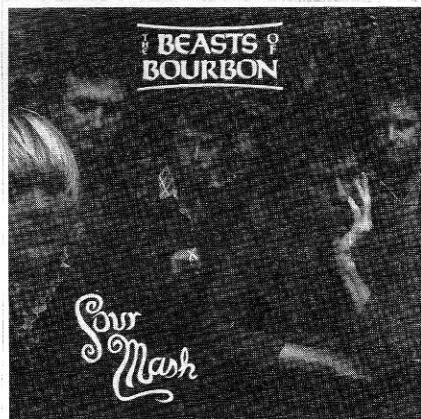
THE BOUNTY HUNTERS

- The Bounty Hunters
Creation/Pilgrim, 1989

Εχοντας ακούσει προηγούμενη δουλιά του κιθαρίστα και τραγουδιστή Dave Kusworth και με τους B.H. και σε συνεργασία με τον Nikki Sudden δεν είχα αμφιβολία γιά το τι θα άκουγα. Εκείνο το πρεζόροκ που η γοητευτική μουσική του μελαγχολία σου προκαλεί κατάθλιψη. "All the Luck", "From your Eyes", "Threads" (Τι κομμάτι!), όλα γεννικά τα τραγούδια δίνουν μιά περισσότερο παραπονιάρικη ατμόσφαιρα. Οσο για τον υπότιτλο... "A Tear Stained Scar".

BEAST OF BOURBON

- Sour Mash
Citadel / Hitch Hyke

Δεν υπάρχει λόγος ιδιαίτερης παρουσίασης αυτού του δίσκου. Απλά αυτό το δεύτερο άλμπουμ του 1988, μετά το απίθανο "The Axe man's Jazz" του 1985, συνεχίζει την σχιζοφρενική παρουσία αυτών των τρομερών Αυστραλών στο χώρο της εμφανισής. Το blues, απλώνεται διάχυτο με τη διαφορά που οι δάσκαλοι δεν είναι τόσο οι μαύροι

μάστορες του είδους, μα κάτι τύποι που έγραψαν ιστορία στα 80's. Είτε το θέλουμε, είτε όχι, οι BOB ζωγραφίζουν εικόνες δρόμων, απέραντων λεοφόρων, ιστοριών τρόμου και φρίκης. Το πνεύμα των B. Party, των Scientists, ακόμα και του Screaming Jay Hawkins που φαίνεται να τους καθοδηγεί, μας κάνει να αγωνιάμε για το επόμενο βήμα τους

CARESSE AND SICKMOB

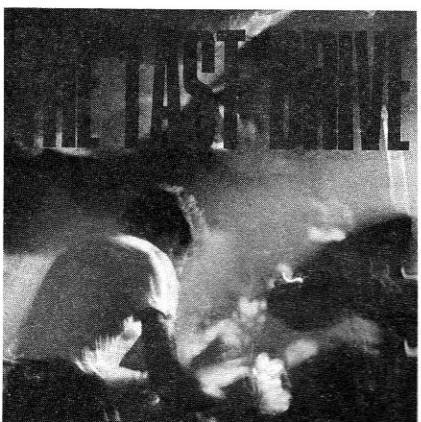
- R.U. Xperienced

Temple, PO Box 23, Brighton, Sussex, BN2, 4AU. England.

Ιδού μία παραγωγή της "Δυναστείας" των Psychik TV. H Caresse είναι κόρη του Genesis P. Oridge και σε πολύ τρυφερή ηλικία εισχωρεί στο δισκογραφικό χώρο, παρουσιάζοντας στο εν λόγω EP με τη γλυκιά φωνούλα της, δύο πολύ γοητευτικές εκδοχές του γνωστού κομματιού του Hendrix. Στην άλλη πλευρά ο πειραματισμός των Bostoméz, οπαδών του Ναού του Orridge, Turning Sarines στο τραγούδι "Sandoz Tabman" χαιρετίζεται με ενθουσιασμό σαν μία νέα εκδοχή υγιούς έκφρασης.

LAST DRIVE

- "Time EP"
- Hitch Hike

Το τελευταίο χτύπημα των ένδοξων συμπατριωτών μας, πριν το τρίτο τους άλμπουμ που θα κυκλοφορήσει μάλλον την άνοιξη. Τρία τραγούδια που σφίζουν από ομορφιά. Η διασκευή του "Time has come Today" των Walker Bros, και δύο προσωπικές τους δημιουργίες, όλα ηχογραφημένα στην Οχτωβριανή τους επίσκεψη στο Βερολίνο. Αν στην αρχή ενοχληθείτε από το... παρατράβηγμα του "Time...", αλλάξτε γνώμη τάχιστα προτού χάσετε το τρένο της ομορφιάς που περικλείει. Οσο γιά τα υπόλοιπα "Have Mercy" και "Black Limo", δείχνουν ένα γενικό πλάνο των ικανοτήτων της μπάντας που και αυτή τη φορά μας αφήνει έκπληκτους. Αποκτείστε τον άφοβα.

FEARLESS LEADER

- Little Devil/Piece o action Trigon, όπως παραπάνω

Θαυμάστε ονόματα : Alien Rock (κιθάρα), Sarge - No Shades (κιθ. φων.), Flytrapper (Ντραμ), Mike Snider (μπάσο). Τρελλιάρικο ροκ, χιουμοριστικές ανταγωνίεις και δολοφονικά ένστικτα,

όλα αυτά συνδιασμένα από τους 4 Losantzeleianous, που κάνουν ότι μπορούν να μιμηθούν τους N.Y. Dolls, και τα καταφέρνουν με ένα τρόπο που τους δίνει αρκετά προνόμια γιά να προχωρήσουν σε πιό προσωπικά στίγματα.

NIVENS

- Dialect Drug

EP, Woosh, 31 Lambton Ave., Wickham, Newcastle Upon Tyne, NE16, 4TL, England

nivens

Ισως σε λίγο καιρό να μιλάμε και γ' αυτούς, μιάς και σε τούτο το δεύτερο σινγκλ τους φαίνεται να καθιερώνινται στον χώρο της νέας λαμπρής βρετανικής ποπ. Απλοί και ανεπιτήδευτοι, πείθουν με την αγνότητα των μουσικών τους απόφεων. Οι Nivens χρησιμοποιούν τη μελωδία σαν βασική προϋπόθεση με σκοπό να μιλήσουν στην ψυχή. Αν το καταφέρουν στο χέρι μας είναι να τους βοηθήσουμε.

KBO

- Moja Sloboda

κασ. 89, παραγγελίες στη ΒΡΩΜΙΑ

Πανκ από τη Γιουκοσλαβία. Δεν είναι και τίποτα σπουδαιοί, αλλά να πάρει ευχή είναι πανκ, αγνό και αμόλυντο. Προτιμότεροι από πολλές άλλες σύγχρονες προτάσεις.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ

- /; ETILOP POTS

Επτάντινο EP, Wipe Out

Με χαρά ακούσαμε ότι εξαντλήθηκαν τα 930 δισκάκια που τύπωσαν τα K.A.; Παρόντες σε όλους τους κοινωνικούς αγώνες που γίνονται στην Ελλάδα, τα τέσσερα αυτά παιδιά προσπάθησαν να παρουσιάσουν μία τίμια άποψη γιά το πώς πρέπει να παίζεται η ΔΥΝΑΤΗ μουσική και απότι φαίνεται τα κατάφεραν και σίγουρα τα λάθη που τυχόν υπήρξαν λόγω απειρίας, θα μειωθούν ακόμα περισσότερο στο μέλλον. Τα τρία κομμάτια που περιέχονται στην μία πλευρά εκφράζουν θέσεις που καλά θα κάνουν να ακολουθήσουν όσοι θέλουν να ελπίζουν ότι τα πράγματα πρέπει να αλλάξουν ριζικά στην κοινωνία. Οσο απλά κι άν προβάλλουν τη θέλησή τους γιά ζωή, τα K.A.; έχουν την τιμή να είναι μερικοί από εκείνους τους αντιμουσικούς που δεν θα ξεπουληθούν ακόμα και την ύστατη στιγμή. Μουσικά, το H/C κλίμα που επικρατεί σε γεμίζει με συναισθήματα που προβλέπουν όλα αυτά που γράφω παραπάνω. Στην άλλη πλευρά, υπάρχουν δύο κομμάτια των ETILOP POTS (διαβά-

ζεται και αινάποδα) που εκπροσωπούν με τον καλύτερο τρόπο την νέα Ολλανδική κοινωνική σκηνή. Αναμένουμε το Θαύμα... αν λάβουμε υπόψιν την καταπληκτική δουλιά που έγινε στα εσω-εξώφυλλα - αφίσσες. Κρίμα γιά όσους δεν πρόλαβαν και χαρά σε μας που προλάβαμε έστω και την τελευταία στιγμή.

MINUTEMEN

- 3-Way Tie
- SST '85

Εδώ πρόκειται γιά παλιά καραβάνα και σίγουρα γιά ένα LP που άνετα μπορεί να χαρακτηριστεί απ' τα καλύτερα της δεκαετίας μας. Κυκλοφόρησε στα τέλη του '85 και στις 7-1-86 ο Dennis Boop, ψυχή του γρούπ, άφησε την τελευταία του πνοή. Εκτός απ' αυτόν, σ' αυτό το δίσκο, συμμετέχουν και τ' άλλα 2/3 των Minutemen, Mike Watt (bass) & George Hurley (drm). Συνολικά πρόκειται γιά μιά παρέα απ' το Venice της California, με πλήρη επίγνωση της πολιτικής κατάστασης της χώρας τους. Ριζοσπάστες ακτιβιστές, περνούν τη "γραμμή" τους στα τραγούδια του δίσκου, ενώ υπάρχουν και κάποιες διασκευές ("Have you ever seen the rain" του J.Fogerty, "Bermuda" του R.Erickson - τηλεφωνική ηχογράφηση προς το φωτογράφο τους Dirk Vanderburg -, "The Red & The Black" των B.O.C. και "Lost" των Meat Puppets).

Οσον αφορά τα δικά τους τραγούδια, θα μπορούσαν άνετα να χαρακτηριστούν σαν τραγούδια διαμαρτυρίας των 80's και το "The Big Stick" σαν το "Feel like I'm fixin to die - rag" της δεκαετίας μας. Αντιπολεμική κριτική στο "Just another soldier", πολιτική στο "Political Nightmare", ειρωνία στο "Spoken Word Piece". Η μουσική τους απλώνει ένα γοητευτικό δίχτυ από rock μπαλλάντες ("The Price of Paradise") μέχρι Hard-Core ζεσπάσματα ("No one", "Hitting the Bong"). Γενικά αφείστε τον ήχο των Minutemen να σας πλανέψει. Ακούστε τα ηχογραφημένα αποσπάσματα από το Vietnam. Αναρωτηθείτε γιά το τι θέλουν τέλος πάντων οι Αμερικάνοι, οι Ρώσοι κλπ από τον κόσμο μας, και στείλτε τους στο διάολο. Κάτι τέτοιο κάνουν καί οι Minutemen και θεωρήστε αυτό το LP σαν φόρο τιμής στον Boop που υψώθηκε στους ουρανούς ή χάθηκε στην κόλαση.

ΣΧΟΛΙΑ - ΣΧΟΛΙΑ

- Πολύ καλοί οι Godfathers στο ΡΟΔΟΝ. Υποσχέθηκαν να ξανάρθουν. Μην τους χάσετε • Εχει παραγίνει το κακό με τους sponsors. Τώρα τελευταία βάζουν χέρι και στην "ανεξάρτητη" σκηνή • Αναβιωτής του εαυτού του μας προέκυψε ο Neil Young. Ακούστε το "Rockin' in a free world" και βγάλτε συμπέρασμα • Τελικά το "Let love rule" του Lenny Kravitz μ' αρέσει πολύ • Οπως και το "Neither fish nor flesh" του Terence Trent D' Arby

merlin's
music box

"LAST NIGHT A SIXTEEN SAVED MY LIFE"

Αυτό είναι το παλιό καφενείο που ανακαινήσθηκε. Μπήκε μέσα. Ολα είχαν αλλάξει. Πολυτελείας καφενείο. Του άρεσε όπως είχε γίνει. Ήταν σελφ-σερβις και φτηνό. Πήγε στίς μπύρες κατευθείαν. 100 δρχ. Φτηνά. Πήρε μία και κάθησε σ'ένα τραπέζι στην πρόσοψη του μαγαζιού, γιά να το μελετήσει. Πάντα του άρεσαν τα μέρη με πολύ κόσμο, κίνηση, ομιλίες κλπ. Η Ομόνοια, απέξω, φαινόταν πιο βρώμικη από πριν. Γύρω διάφοροι τύποι. Βλάχοι, καλόγριες, μαθητές φροντηστρίων, γέροι που βγήκαν από πορνό σινεμά. Φανταζόταν οτι οι γέροι αυτοί πού τώρα πίναν καφέ, πρίν λίγο τραβούσαν μαλακία ο ένας στον άλλο. Οι βλάχοι του την έδιναν με την προφορά τους, καθώς άκουσε μιά μουστάκω κοντή να λέει: "στουλίδ' τς ομόνοιας!". Η διακόσμηση ήταν κλασσική. Ασπρό, κεραμαδί και γαλάζιο. Το χρυσό υπερτερούσε όλων. Ο τύπος της ασφάλειας, έβγαλε μία λουλουδού, έξω.

Η γκόμενα, πίσω απ' τον πάγκο με τις μπύρες, ήταν η πιό ενδιαφέρουσα. ΞΑΝΘΙΑ, λεπτή, ψηλή, με μικρό στήθος, που οι ρόγες του πεταγόντουσαν ατίθασα κάτω από την άσπρη στολή της. Την κοιτάξει καθώς σερβίριζε έναν gay. Τον είδε με την άκρη του ματιού της. Μα, τέλως πάντων, τι έκανε εδώ;

Αυτή την ώρα, έπρεπε να είναι στη σχολή. ΟΧΙ το είχε αποφασίσει. ΣΗΜΕΡΑ. Ήταν διαφορετική μέρα. Οχι δουλειά πρώτα απ' όλα. Οχι σχολή. Αν και στη σχολή δεν έκανε καί τίποτα το σπουδαίο. Το κύριο καθήκον του, ήταν να χαζεύει τα μπούτια των κοριτσιών. Πολλές φορές ήταν τόσο λιώμα, πού παράταγε το μάθημα στην μέση, και έφευγε.

Εμπαινει και άλλος κόσμος. Πράγματι. Διάφορος κόσμος. Από ροκαμπιλάδες μέχρι τσομπάνους και μαθήτριες. Αλήθεια, γιατί είχε διαλέξει αυτό το μέρος γιά να το κάνει;

Ο φοίνικας απέξω έδινε μιά "αίσθηση" Καλιφόρνιας στην Ομόνοια. Πάντα ήθελε να πάει στην Καλιφόρνια. Είχε δει πολλά έργα γυρισμένα εκεί. Είχε διαβάσει και πολλά βιβλία με τον αγαπημένο του ήρωα που ζούσε εκεί.

Γιά την ώρα, όμως, Ομόνοια. Αισθανόταν το βάρος στο σακκάκι του. Είχε δώσει 27000 δρχ γι αυτό. Σ' ένα ναυτικό

στον Πειραιά. Ήταν ένα Brawning 45. Ακόμα δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει γιατί το είχε αγοράσει. Είχε την δύναμη γι αυτό; Φανταζόταν τον εαυτό του, να το βάζει στο στόμα και να ρίχνει. Μιαλά και αίμα να πετάγονται στους τοίχους και στα μούτρα των σοκαρισμένων θαμώνων, γύρω του. Δύναμη και απόφαση χρειαζόταν.

Ξαφνικά την είδε. Ήταν μία απ' αυτές τις 16άρες που σου κόβουν την ανάσα. Ξανθούλικο, με γαλάζια μάτια, πυρωμένα χειλάκια, κι ένα μουνάκι που σου έφερνε ναυτία. Κατέβαινε με τις φίλες του, τραβώντας τις ματιές των γερολιγούρηδων σαν μαγνήτης. Είχε μείνει. Ναί τον κοίταζε. "Οχι τέτοια τώρα, μωρό μου. Είναι σοφαρή ώρα", σκέφτηκε. Πέρασε απο μπροστά του, κοιτώντας τον στα μάτια. Μύριζε ANAIS. Βγήκαν έξω. Οι φίλες χασκογελούσαν. Σηκώθηκε γρήγορα, γιά να μην τη χάσει στην πολυκοσμία της Ομόνοιας. Την ακολούθησε, κοιτώντας πότε αυτήν και πότε τις γύρω βιτρίνες για ξεκάρφωμα. Περίμεναν στη μεριά προς Πειραιά. Αυτός έμενε Κηφισιά. Θα πήγαινε και στη Ζιμπάμπουε για χάρη της. Γελούσε συνέχεια με τις φίλες της. Τούριχναν κάτι ματιές, που μόνο οι teenagers ρίχνουν. Τούχε στηκωθεί κιδλας, μόνο με την σκέψη να της φιλάει το μουνάκι. Το τραίνο ήρθε. Μπήκαν μέσα. Ακολούθησε κι αυτός. Στριμωξίδι. Βρωμούσε ψαρίλα. Συνέχιζε να τον κοιτάει. Ενοιωθε λιώμα απ' το βλέμα αυτό. Οι πόρτες κλείσαν. Το τρένο ξεκίνησε. Και ξαφνικά θυμήθηκε. Τα είχε ξεχάσει όλα πίσω του. Το σακκάκι. Το πιστόλι. Το πιστόλι που είχε σκεφτεί τόσο πολύ γι αυτό. Το πιστόλι που το έβλεπε σαν την σωτηρία του. Το πιστόλι. Το πιστόλι. Και τότε άκουσε τη φωνή της. Φωνή γλυκιά και καυλιάρα, σαν τα μάτια της.

"Κάπου σε ξέρω, να δεις πώς σε λένε...,"

"Χμ" τραύλισε. Δεν το περίμενε. Αυτή η 16άρα να του μιλήσει πρώτη. "Χμ, με λένε... .

XENPY ΤΣΙΝΑΝΣΚΥ"

THE TELESCOPES

ILOI KAI FIΛEΣ μην ανη-
συχείτε. Ανεξάρτητα με το τι
μας παρουσίασαν τα 80's, κα-
λώς ή κακώς, ήδη φάνηκαν οι
λύσεις για τη δεκαετία που ήδη
διανύουμε. Άρκει να προσέξου-
με λίγο περισσότερο όσα συμ-
βαινουν γύρω μας. Το ροκ,
περνώντας μέσα από δύσκο-
λους δρόμους, σκόπελους, ανα-
βιώσεις, σχιζοφρενικές ομορφά-
δες και ελιτίστικες παρεμβο-
λές, ανδρώθηκε και θάλουμε να
ελπίζουμε πως απόκτησε νέα
γεύση. Κιθάρες και θόρυβος,
έκκλυτες μελωδίες, όλα αυτά
που δίδαξαν οι πεφωτισμένοι
από τους Velvet, τον Lou, τους
ψυχεδελικούς και γκαραζόπλη-
κτους νεανίες της προπροπερα-
σμένης δεκαετίας, Cave, Jesus,
Sonic, κλπ, βρίσκουν τώρα το
δρόμο τους από τις καινούργιες
σαματατζήδικες παρέες που
μας περιμένουν πάνοπλες στη
γωνία και αλλοίμο αν...δεν μας
πετύχουν.

"Δεν υποφέρουμε την
αδιαφορία στα κονσέρτα
μας. Θέλουμε ο κόσμος ή
να μένει και να φρηκάρει,
ή να σηκώνεται να
φεύγει. Αν κάποιος πει
ότι παίζουμε μαλακίες,
κάτι δεν πάει καλά
μ'αυτόν. Πρέπει να τον
δει ψυχίατρος!"

Τα μηνύματα αισιοδοξίας έρχονται
από τη Βρετανία που άργησε να
ζηλέψει τη δόξα των ιερών τεράτων
της Αμερικής, της Αυστραλίας και
της υπόλοιπης Ευρώπης. Οι καπετάν
- φασαρίες MY BLOODY VALEN-
TINE, SPACEMEN 3 και μιά σου-
περνόβα από διάφορους άλλους,
αντηχούν τις τερατώδεις μουσικές
τους, στέλνοντας μηνύματα σ'όλο το
σύμπαν: "Δώστε μας κιθάρες και μείς
θα ζωγραφίσουμε την ομορφιά της κό-
λασης στο στερεοφωνικό σας!"

Ανάμεσα σ'όλον αυτό το συρφετό
που δεν έχει και πολλά χρόνια που
ξέφυγε από την αγκαλιά της...μαράς
του, ξεχωρίζουν περήφανοι οι TELE-
SCOPES, μία από τις βρετανικές
μπάντες που μας εύχονται ότι το
ωραιότερο γιά μιά ανίερη δεκαετία.

ΜΠΟΥΜ, ΤΣΙΚΑ ΤΣΙΚΑ

ΤΣΙΚΑ, ΜΠΟΥΜ !!

ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ, ετών 20. Τέσσερα

αγόρια και μία κοπελλιά από το
Burton On - Trent. Δηλαδής ημιο-
ρεινοί. Το πρώτο τους LP υπό τον
τίτλο "Taste", μπορείτε να το απο-
λαύσετε ακόμα και στη δουλιά σας.
Ισως το αφεντικό να μην συμφωνεί,
μα κι αυτόν πάλι ποιός τον...!

Έχουμε και λέμε λοιπόν :
STEPHEN LAWRIE (φωνητικά, κι-
θάρες, στίχοι και μουσική - καλά
τέτοιο παιδί θαύμα, τους άλλους τι
τους ήθελε, ας όψεται η...) **JOAN-**
NA DORAN (κουκλίτσα, κιθάρες,
γαλλικό κόρνο - αυτό πάλι τι το
θέλει), **DOMINIC DILLON** (τύμπα-
να - άντρας είναι και γιά όσες
ενδιαφέρονται δεν έχει καμπία σχέ-
ση με τον κινηματογραφικό Matt),
ROBERT BROOKS (Μπάσσο, ω-
ραίο παλληκάρι) και **DAVID**
FITZGERALD (κιθάρες, βαβούρα,
και έτσι γράφεται το όνομά του).
Σχηματίστηκαν στις αρχές του 1988
και τα υπόλοιπα είναι γενικά γνωστά
: Το φάντασμα του Iggy, η λατρεία
γιά τους Jesus and Mary Chain, η
αγάπη γιά τον Cliff Richard. Πάιζαν
ωραία τα παιδιά στη γειτονιά τους,
κάνανε τη βόλατα τους στο London
και είπαν: "Ωραία είναι εδώ, έχει και
αρκετό νέφος!". Ανακατευτήκαν και
με μία εταιριούλα, την **CHERREE** και
στις αρχές του 1989 κυκλοφορεί το
πρώτο τους σίνγκλ που επιδότησαν
οι ίδιοι, διότι η EOK δεν έχει,
ευτυχώς, το χρόνο γιά να ενισχύει
διάφορα τέτοια πράγματα. Προτιμά
να ασχολείται με την ενίσχυση των
Ολοκληρωμένων Προγραμμάτων που
της παρουσιάζουν κάποιοι τριτοκο-
σμικοί εταίροι της.

Ο δίσκος, ο άλφα, των **TELE-**
SCOPES (που σημειώστε πως το
όνομά τους το πήραν από τα τηλε-
σκόπια), περιείχε δύο τραγουδάκια.
Τραγουδάκια, τρόπος του λέγειν, διότι
το "Kick the Wall" και το δευτερό-
πλευρο "This is the Last of What's
Coming", ήταν ότι ακριβώς έπρεπε γιά
να σπάσουν τα νεύρα της μαμάς σας,
να σας χωρίσει ο / η φίλος / φίλη
σας, να εκτοπιστείτε βίαια από τη
θέση του Dj σε φιλικό σας πάρτυ
και γενικά να πάθετε διάφορα άλλα

THE TELESCOPES

ανομολόγητα πράγματα.

Ελα όμως που το να είσαι indie, την σήμερον ημέρα τραβάει την προσοχή και άμα βαράς ωραία και τα όργανα σε κοζάρουν όλοι με θαυμασμό και αποκτάς και οπαδούς (φανς). Ετσι το "Kick in the Wall" συνάντησε τη συμπάθεια των κριτών που έσπευσαν να το χαρακτηρίσουν ΑΡΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ. Ελεγαν : "Νάταν ο Barrett 19 χρονών, αντά τα αφιστουργήματα θα έγραφε . . .", και άλλες τέτοιες απδίες, ύστερα, τα γνωστά : Συγκρίσεις με Stooges, MC5, καταραμένοι όλοι αυτοί που 20 χρόνια μετά δεν αφήνουν άνθρωπο να προκόψει! Χαρούμενοι λοιπόν οι πέντε φίλοι, ξεκίνησαν δυναμικά γιά τη χώρα του OZ, συγγνώμη, της επιτυχίας ήθελα να πω. Το επόμενο χτύπημα ήρθε με ένα EP τεσσάρων τραγουδιών, το 7th # Disaster (ομώνυμο, "This Planet", "Nothing", "Cold") σε ανάλογες προδιαγραφές με το προηγούμενο και οι TELESCOPES βλέπουν τις φάτσες τους να φιγουράρουν σε ανεξάρτητα και μη περιοδικά. δώστου συνεντεύξεις, ενώ η Cheree μπορεί να αισθάνεται περήφανη γιά την σούπερ μπάντα της. Τώρα τα live γίνονται ανάγκη. Τινάζουν στον αέρα το Πολυτεχνείο του Πόρτσμουθ στις 15/3, παίζοντας ένα μπαράζ σχιζοφρενικού θορύβου. Οσοι άντεχαν τους TELESCOPES, υπόφεραν και την συνέχεια του προγράμματος που ανέλαβαν να κλείσουν οι τρομεροί και φοβεροί Spaseman 3 που είναι και τα σύγχρονα είδωλα των TELESCOPES. Μάλιστα ο Dillon (όχι ο Matt, είπαμε) στην αρχή της μινι περιοδείας του με τους 3, είχε πει πως χαίρεται που ανοίγουν πρώτοι γιατί κάθε φορά που ακούει τους SPACEMEN 3 κάνει 24 ώρες να πιάσει ντράμς. (Είδατε αλληλεγγύη; Οχι όπως στο Ελλάντα που

πας σαν ανεξάρτητο περιοδικό να ζητήσεις πρόσκληση γιά κανα κονσέρτο, η κάποιο δίσκο να παρουσιάσεις από τις ανεξάρτητες εταιρίες και σου σπάνε τ' αρχίδια μέχρι να σου δώσουν ένα (1) δίσκο και κανένα (0) εισητή-

ριο και προσφέρουν τα άπειρα ανάλογα στα "μεγάλα" περιοδικά άσχετα αν οι ξένες εταιρίες, όπως η What Goes On, τους διαθέτουν ορισμένα κομμάτια γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό).

Ακολουθούν τοπικές τουρνέ και το EP προχωράει γοργά να κατακήσει τα ανεξάρτητα τσαρτς. Το επόμενο βήμα το κάνει η εταιρία WHAT GOES ON που κλείνει και τα συμβόλαια με τους TELESCOPES και αναλαμβάνει να βγάλει το πρώτο τους άλμπουμ. Ο John PEEL τους καλεί στο σώου του και στις 19 του περασμένου Ιούνη ακολουθεί ένα τρομερό κονσέρτο στο Λονδίνο, όπου τα τηλεσκόπια τα δίνουν όλα μαζί με τους αμερικανούς Yo La Tengo και τους Cateran.

Το καλοκαίρι κυκλοφορεί το

"Taste". Τι Taste δηλαδή, που άντε να γευτείς οτιδήποτε μετά από τέτοιο ανελέντο σφυροκόπημα 11 δυναμιτών.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ : Τα κομμάτια είναι 12 των αριθμό, όμως το "...and Let me Drift Away" που ανοίγει το δίσκο είναι το γλυκύτερο άσμα που έχω ακούσει εδώ και καιρό κι αν το βάλεις στο πικάπ και αράξεις ακούγοντάς το, την έβαψες. Τα όσα έπονται, πχ "The Perfect Needle" - που κόπηκε και σίνγκλ, "Suicide", "There is no Floor", "Violence", κλπ, δημιουργούν τριγμούς στο υπέδαφος. Διαβάστε και τους στίχους του Lawrie και δοκιμάστε να κοιμηθείτε... Πως είπατε ; Δεν τα καταφέρατε ; Δε βαριέστε κι αύριο νύχτα είναι, μόνο που άν το πάτε έτσι θα βρυκολακάστε μιά και το "Taste" θα εξακολουθεί να βρίσκεται στο πλατώ. Σας μιλάω εκ πείρας. ..Αν πάλι μπορέστε και κοιμηθείτε θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να μας διηγόσασταν τι είδατε στον ύπνο σας.

EN KATAKLEIDI

: Οι TELESCOPES δεν παίζουν. ή τουλάχιστον δεν παίζουν με τους κανόνες που θα θέλαν οι περισσότεροι. Το παιχνίδι τους είναι γλιστερό και επικίνδυνο σαν τα στενά της Κατάρας. Αν χιονίσει κιόλας... Είναι 20 χρονών και όλος ο χρόνος τρέχει με το μέρος τους. Η κρίσιμη καμπή θα είναι στην επόμενη δουλιά τους. Ποιός όμως μπορεί να αμφιβάλλει μετά από τέτοιο ντεμπούτο; Εμεις πάντως θα είμαστε εκεί γιά οτιδήποτε χρειαστεί.

Γ.Κ.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ : Το Δεκέμβρη του 1979, οι Telescopes συμμετείχαν στο τετράήμερο κονσέρτο που διοργάνωσε σε κλάμπ του Λονδίνου η Επιτροπή γιά τον Πυρηνικό Αφοπλισμό

FASCISM GANGS & ROCK'N'ROLL

Τα ότι έγινε πλέον μόδα και στη χώρα μας το φαινόμενο των "οργανωμένων" φασιστοειδών, που βασιζόμενοι στην σωματική τους διάπλαση (για πνευματική, ούτε λόγος να γίνεται) ξεσπάν τα απωθημένα τους σε διάφορους αθώους πολίτες, ξυλοκοπόντας τους αλύπτα, το ξέρει και ο πιό άσχετος. Παρακάτω θα εξετάσουμε την εξέλιξη αυτής της νεοφασιστικής έξαρσης στην Αμερική και την Αγγλία, χώρες απ'όπου αντλούν την έμπνευσή τους οι εγχώριοι κρετίνοι. Το κείμενο γράφτηκε πριν από μερικά χρόνια από τον, εκδότη του φανζίν και δημοσιεύτηκε στο "MAXIMUM ROCK N ROLL". Οι προτάσεις που αφορούν την Ελλάδα, είναι δικές μας, καθώς επίσης και διάφορες παρατηρήσεις και σχόλια που παρεμβάλλαμε σκόπιμα γιάνα γίνουν τα πράγματα πιό κατανοητά.

Θέλοντας να εξεταστεί καλύτερα ένα ζήτημα που πρέπει να μας καίει όλους, αφού λίγο - πολύ το έχουμε γευτεί στο πετσί μας, νομίζω πως αξίζει τον κόπο μία σύντομη ματιά, αφού το θέμα είναι από μόνο του ανεξάντλητο, στο γιατί υπάρχουν στη σύγχρονη κοινωνία οι συμμορίες νεολαίων που τείνουν τις περισσότερες φορές να αποτελούν αντεπαναστατικά υποκείμενα που χρησιμοποιούν διάφοροι επιτήδειοι της ακροδεξιάς γιά τους σκοπούς τους.

Η κοινωνία στην οποία ζούμε, υπέστη μία ριζική αλλαγή στη διάρκεια της μεταπολεμικής περιόδου και ειδικά στα τέλη της δεκαετίας του 40 με την εμφάνιση των TEENAGERS. Οι teenagers, ήταν μία τάξη νέων ανθρώπων που σπρώχτηκε σε ένα κοινωνικό περιβάλλον γεμάτο αβεβαιότητα και το οποίο μετέθετε πολλές από τις υπευθυνότητες της ωριμότερης ηλικίας πάνω της χωρίς όφελος. Η κατάσταση αυτή υπήρξε και η αιτία γιά την εμφάνιση του rock'n'roll, των χίπις, μπήτνικς, γκρήσερς, πάνκς, και γενικά αυτού που ονομάστηκε νεολαίστικη κουλτούρα. Αυτή περιελάμβανε εκτός από τους παραπάνω που θεωρούνται τα υγείη στοιχεία της, ένα δυσάρεστο φαινόμενο που μαστίζει και θα μαστίζει τις ανοργάνωτες κοινότητες : τις συμμορίες. Χιλιάδες βαριεστημένων και αγριεμένων παιδιών μακριά από την πραγματικότητα της ηλικίας τους, προσπαθούν να φανούν

μεγάλοι, προχωρόντας σε άσκοπα βίαιες ενέργειες, μακριά από την φύση τους.

Οι πιό πολλές από αυτές ήταν ακίνδυνες και τίποτα περισσότερο από ασκήσεις ανώδυνων εξεγέρσεων. Περιστασιακά, ώστόσο οι ομάδες αυτές συμμετέχουν σε σποραδικές εκρήξεις άσκοπης βίας και εγκληματικότητας. Καθώς τα ξεσπάσματα αυτά άρχισαν να πυκνώνουν, οι συμμορίες γίνονται όλο και λιγότερο ακίνδυνες και υιοθε-

τούν φασιστικά πρότυπα και ιδέες. Με το τέλος της δεκαετίας του 50, οι συμμορίες παρακμάζουν και γιά κάμποσα χρόνια θα ξεχαστούν μέχρι τα μέσα των 60's, οπότε οι χίπις θα αναγκαστούν πολλές φορές να συγκρουστούν με μιά απειλή που δεν προερχόταν μέσα από τον δικό τους χώρο, αλλά έξω από αυτόν : τους HELL's ANGELS (Αγγελοι της Κόλασης).

Οι Hell's Angels ήταν (και είναι) μία ομαδοποίηση φανατικών "μηχανό-

βιων", που ουσιαστικά δεν αποτελούν τίποτε άλλο από κρετίνικα αποβράσματα πάνω σε **Harleys**. Η πλειοψηφία των χίπις, δεν είχε κάποιον ιδιαίτερο λόγο να ανησυχεί, παρά το γεγονός ότι οι H.A. είχαν κλέψει από αυτούς τα μακριά μαλλιά και τα μούσια, ενώ παράλληλα "δανείζονταν" τα καρφιά και τα δερμάτινα από τις μοτοσυμμορίες των 50's, αλλά οφείλουμε να πούμε πως σε γενικές γραμμές οι τύποι αυτοί ήταν εχθρικοί στην χίπικη κουλτούρα και τα νεολαίστικα κινήματα. Σαν στόχους τους είχαν αντιπολεμικούς διαδηλωτές, μαύρους και έγχρωμους γενικά, χίπις, ενώ δεν παρέλειπαν να συγκρούονται με άλλες συγγενείς συμμορίες και με μπάτσους που έμπαιναν εμπόδιο στα σχέδιά τους. Οποιος αμφέβαλλε για τις πραγματικές προθέσεις των παλληκαράδων αυτών, θα το βούλωσε μετά το free κονσέρτο των Rolling Stones στο Αλταμοντ, το 1970 : Ενας μαύρος νεολαίος, ονόματι Μέρεντιθ Χάντερ, μαχαιρώθηκε και πέθανε από τους Αγγελούς της Κόλασης την ώρα της συναυλίας απλά και μόνο επειδή "τόλμησε" να φέρει την κοπελιά του που τύχαινε να είναι πολύ όμορφη και πολύ...λευκή. Σημειώστε πως οι H.A. βρίσκονταν στο Αλταμοντ σαν οι επίσημοι γορίλες του Jagger και της παρέας του. (Λίγους μήνες μετά, στο Παρίσι οι Γάλλοι Αναρχικοί βάλαν στη θέση τους τους Stones, όταν προσπάθησαν να εμποδίσουν το κονσέρτο τους εκεί.)

Οι Αγγελοί μπορούν να θεωρηθούν σαν μία σημαντική αριθμητικά ομάδα, αν και ήταν διασκορπισμένοι σ'όλη την Αμερική χωρίς "κεντρική ξεουσία". Στάθηκαν, τις περισσότερες φορές, αντίθετοι στα νεολαίστικα κινήματα και με την αρχή των 70's αποδύναμώθηκαν ουσιαστικά και υπάρχουν μέχρι σήμερα σαν ψευτοτσαμπουκάδες εκεί που τους παίρνει.

Η ιστορία των συμμοριών στην Αγ-

γλία είναι αρκετά διαφορετική λόγω κυρίως των αμέτρητων νεολαίστικων ομάδων. Στις αρχές των 60's, όταν η γηραιά Αλβιώνα έπαιρνε την πρώτη δόση της από rock, η χώρα διαιρέθηκε σε δύο μεγάλα στρατόπεδα 'νέων.

Από την μιά μεριά υπήρχαν οι **MODS** : Πλούσιοι, αλλά και μεσοαστοί έφηβοι που τα

ενδιαφέροντά τους ήταν το αμερικάνικο rhythm'n'blues, τα σκούτερς και οι αμφεταμίνες που κατανάλωναν με το κλό. Φορούσαν πάρκα, κασκέτα και κουστούμια. Συνήθως ήταν λογιστές ή είχαν αρκετά καλές δουλειές με ικανοποιητικές μισθολογικές αποδοχές, ή πλούσιους μπαμπάδες, ώστε να συντηρούν τις ακριβές γκαρνταρόμπες και τις αστραφτερές βέσπες τους.

Στην απέναντι όχθη βρίσκονταν οι **ROCKERS** που ζούσαν έντονα, πίναν πολύ, ανήκαν συνήθως στην εργατική ή μικροαστική τάξη, φορούσαν δερμάτινα και αλυσίδες, είχαν δει δεκάδες

φρές τις ταινίες του Μπράντο και του Ντήν και φυσικά λάτρευαν το rock'n'roll και το rockabilly.(κάτι δηλαδή σαν βρετανοποιημένοι greasers).

Η τεράστια απόσταση που χώριζε τις δύο κουλτούρες και η βαριεστημάρα των καιρών, οδήγησε σε μαζικές συγκρούσεις και ταραχές ανάμεσα στις δύο ομάδες, αν και η πλειοψηφία τους ανήκε περισσότερο στον τομέα της μόδας.

Κι ένω οι Mod's και οι Rockers μαρσάριζαν τις βέσπες και τις BSA τους, βλέπομε να κάνει την εμφάνισή της μία πολύ, δυστυχώς, σημαντική ομάδα νεολαίων. : Οι **SKINHEADS**, παιδιά εργατών - ως επι το

πλείστον - οι οποίοι χαρακτηρίζονταν από το στρατιωτικό look.

Ενώ οι Mods και οι Rockers εισήγαγαν το rhythm'n'blues και το rock'n'roll, οι skinheads επηρεάστηκαν αρχικά από την Ska, πρόδρομο της Τζαμαϊκανής Reggae. Η εξέλιξή τους μπορεί να θεωρηθεί ραγδαία και σημειώστε πως ακόμα και σήμερα είναι κάτι παραπάνω από ζωντανοί επηρεάζοντας αρνητικά πολλούς νέους. Αυτή την φορά επρόκειτο για κάτι πραγματικά επικίνδυνο την στιγμή που οι skins συγκρούονταν άγρια και πολλές φορές με θανατηφόρα αποτελέσματα με άλλες ομάδες και σιγά - σιγά κατέληξαν να υιοθετήσουν μία απροκάλυπτη ρατσιστική βία.

Ο M.Jagger και οι Hell's Angels στο Αλταμοντ

Οπως είπα και παραπάνω, πολλοί από αυτούς ανήκαν στην εργατική τάξη και η τεράστια εισροή Πακιστανών μεταναστών στη Αγγλία στις αρχές και τα μέσα της δεκαετίας του 60, μιάς δηλαδή φτηνής εργατικής δύναμης, τους οδήγησε μοιραία στην ανεργία. Οι εργοστασιάρχες και τα αφεντικά

προτιμούσαν τους ταλαιπωρους και βασανισμένους "Πάκις" από τα "γνήσια παιδιά της Λευκής Βρετανίας". Το γεγονός αυτό προκάλεσε φοβερές ταραχές, αλλά αντί οι νεοί να στραφούν ενάντια στα αφεντικά προτίμησαν, παρακινούμενοι και από το ναζιστικό Εθνικό Μέτωπο να ξεκινήσουν οργανωμένες επιθέσεις που σαν στόχο είχαν τα κεφάλια των μεταναστών που το μόνο τους έγκλημα ήταν να βρεθούν σε λάθος τόπο και χρόνο.

Εκείνη την εποχή, η βία δεν πήρε άλλες φυλετικές διαστάσεις, αφού οι skins άκουγαν φανατικά μαύρη μουσική κι έτσι τη νύφη πλήρωσαν οι νεοφερμένοι Πακιστανοί!!!!). Το Εθνικό Μέτωπο ακόμα δεν βρισκόταν στη θέση να ελέγξει πλήρως τους Skins.

Βρετανία 1977. Το punk έχει ξεσπάσει και η Αναρχία "κυριαρχεί" στο Η-νωμένο Βασίλειο. Στο πρώτο αυτό στάδιο οι συμμορίες και η βία τους ήταν σχεδόν ανύπαρκτα πράγματα, παρόλο που τα διάφορα βίαια ξεσπάσματα υποτιμήθηκαν από τα μέλη της punk κοινότητας. Ενα γκρούπ αποφάσισε να κάνει κάτι για αυτό. Οι SHAM 69.

Οι απόψεις του Jimmy Pursey και της μπάντας του απότι τελικά φάνηκε προσπαθούσαν να ενώσουν τους νέους. Γιά άγνωστους, ωστόσο, λόγους οι skins εμφανίζονται ξανά στο προσκήνιο, διαστρεβλώνουν το μήνυμα των Sham 69 και το διοχετεύουν σε κανάλια ανωτερότητας και βίας στο όνομα της "ενότητας". Οι συναυλίες του γκρούπ καταλήγουν σε αιματοχυσία καθώς δεκάδες οργισμένοι φασιστοειδείς τύποι χτυπούν αλύπητα και απροκάλυπτα οποιονδήποτε δεν γουστάρουν. Συνήθως οι πανκς και τα φρικιά είναι τα κύρια θύματά τους.

Οι Sham 69 και άλλοι ανόλογοι, δεν πρόλαβαν την νέα δεκαετία (ΣΗΜ.: Το

SHAM 69

γκρούπ ξαναφτιάχτηκε φέτος, αλλά προς τι;), οι Skinheads σχηματίζουν δικό τους ντύσιμο, μουσική (το περιβόητο OI), και νέα φιλοσοφία, βασισμένη στον ναζισμό, τις μπυραρίες, το ποδόσφαιρο και το ρατσισμό. Σπρωγμένοι και από διάφορους μπίζνεσμεν και το ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο που τους χρησιμοποιούν γιά τους ποταπούς

σκοπούς τους, οι εκφραστές της Νέας Τάξης των Πραγμάτων ζεσταλώνουν με ότι κακό απορρέει από το γεγονός αυτό. Σύνηθες φαινόμενο σε βρετανικό δρόμο (Και τώρα τελευταία και σε ελληνικό), ομάδα μποντιμπιλνταράδων τσαμπουκαλήδων, με τατουάζ στα γυμνά τους μπράτσα, Doc Martens αρβύλες και στολές παραλλαγής, να τσαλαπατάνε κάποιον ταλαιπωρο και αβοήθητο έγχρωμο, ομοφιλόφυλο, πρεζάκια, φρικιό ή ξεμοναχιασμένο πανκ.

Πίσω στις ΕΠΑ, σίγουρα το skinhead look, ήταν δημοφιλές στυλ κουρέματος ανάμεσα στις ομάδες του Hard - Core, που έμεινε απλά στο είδος κουρέματος εφόσον οι περισσότεροι χαρντκοράδες δραστηριοποιούνται γύρω από ριζοσπαστικές αχτιβίστικες γκρούπες. Ουσιαστικά και οι επονομαζόμενοι skinheads, στην Αμερική δεν είναι ένοχοι για τίποτε άλλο πέρα από μιά ελαφρά διάθεση γιά φασαρία. Τελευταία έχουν αρχίσει να εμφανίζονται και διάφοροι με φασιστοειδή συμπεριφορά, μα προς το παρόν ο ύμνος των Dead Kennedys, "Nazi punks Fuck Off" δείχνει να κάνει καλά τη δουλιά του.

Ομως, σήμερα, κυτάζοντας στην Αγγλία, παρατηρείται το όλο και περισσότερο συχνό φαινόμενο λευκοί και μαύροι νεολαίοι να διαλύουν ενωμένοι γραφεία του Εθνικού Μετώπου, γιά να μην επεκταθούμε στο γκρούπ των REDSKINS που οδήγησαν πολλά "Ξυρισμένα κεφάλια" να ενεργοποιηθούν ενάντια στους φασίστες.

Στην Ελλάδα παρ'όλο που οι ακροδεξιές ομάδες μετά την δικτατορία, δεν κατάφεραν να προσελκύσουν τη νεολαία να στραφεί υπέρ ολοκληρωτικών απόψεων, έχουμε αρκετά φαινόμενα μεμονωμένων ευτυχώς, ομάδων από skinheads που την πέφτουν σε μαύρους και μειονωτικούς, όταν βέβαια τους παίρνει, καθώς και κάτι "άγριες" ώρες στις διάφορες πλατείες όπου συχνάζουν πρεζάκια ανίκανα να αντιδράσουν. Οι "σκληροί" αυτοί μάγγες προβλήθηκαν σχετικά πρόσφατα, σε περιοδικό μεγάλης κυκλοφορίας, και όποιος διάβασε τα λεγόμενά τους και είδε τις ανεκδιήγητες πόζες τους, μπορεί να συμπεράνει από μόνος του το πνευματικό επίπεδο των ατόμων που υποστηρίζουν την Νέα Τάξη των Πραγμάτων.

Ομως ας μην παραμένουμε εφησυχασμένοι. Ο νεοναζισμός, μέσα από την ιστορία του βρίσκει τρόπους να ελίσσεται, ιδιαίτερα ανάμεσα στις

χαμηλότερες τάξεις. Είναι απαραίτητο να έχουμε το νου μας και να εμποδίζουμε με κάθε τρόπο την εξέλιξή του.

Το μέλλον ανήκει σε μία κοινωνία απελευθερωμένη από κάθε είδους ηγέτες και ακόμα περισσότερο από όσους οφαματίζονται την υποδούλωσή της με την απρόσκοπη βία. Η αντίστασή μας ας γίνει ο εφιάλτης τους.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΕΤΕ ΤΟΝ UNDERGROUND ΤΥΠΟ

ZINES

- NEO POK** : (Γ. Πρινιωτάκης, Παξών 31, Αθήνα 113 62), 30 φωτοτυπημένες σελίδες, Mission, Byrds, SB45, Nurse With Wound, ega Mago...
- ΒΡΩΜΙΑ 10** (Τ.Θ.9, Πτολεμαίδα, 502 00). Εμφάνιση και πρώτη! Laibach, Flux, Virgin Prunes, Rolf Vas-selari, Γιουκοσλανία...
- ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ Β 23** : Τεύχος ΚΑΙ ΠΡΩΤΟ (τρίτο) (ΤΘ 74239 Αθήνα 160 00) 96 (!) σελίδες απόφειας ομορφιάς. Trüppes, DOA, Swans, Br. Bitchie, P. Roland, New Christs, Viridian Green... ένθετο φωτογραφικής ποίησης και πίνακας ζωγραφικής.
- TRASH CITY** : Φωτοτυπία, χρώμα από το δημιουργό του, Spacemen 3, Kerouac, Clash, Jesus + Mary...
- ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ** : (ΤΘ 20037 Αθήνα, 118 10). Χαιρετάμε με επαναστατικό ενθουσιασμό το 20ό τεύχος των πιονιέρων του underground. Πολωνικό πανκ, Εναλλακτικό Αμστερνταμ, Σιτουασσιονιστές, Μέλλερ, Psychic TV.

BIBLIOΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Δεύτερη προσπάθεια των εκδόσεων της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ με τίτλο "Έξουσία και Αρνηση", Συλλογή αντιεξουσιαστικών κειμένων του Φ. Χάρισον, του Τζ. Κλάρκ και του Στ. Σέκτερ.

*

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ παρουσιάζει δύο νέες εκδόσεις, το "Τέλος της Μουσικής" και το "Εμπόρευμα Ναρκωτικά", μετασιτουασιονίστικες αξιόλογες παρουσίες στο χώρο, προσφορά σε όσους μπορούν να σκέπτονται ελεύθερα. Σημειώστε ότι από τις ίδιες εκδόσεις επανακυκλοφορούν το "Τρομοκρατία ή Επανάσταση" του Βανεγκέμ και η "Ανθολογία Μπήτ Λογοτεχνίας"

*

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ μας κάνει να χειροκροτήσουμε ενθουσιασμένοι στην ανάγνωση του "Ρώτα τον Ανεμό", του Τζόν Φάντε. Η ιστορία του Αρτούρο Μπαντίνι, ενος νεαρού συγγραφέα που προσπαθεί να αναγνωριστεί, περνώντας μέσα από την ερωτική εμπειρία και το κυνήγι της επιτυχίας.

*

Και πάνω που νομίζαμε και ακούγαμε πως η προπέρσινη "Ιστορία της Αναρχίας" θα είναι το τελευταίο επιχείρημα της Διεθνούς Βιβλιοθήκης, το ξάφνιασμα και αυτή τη φορά είναι ευχάριστο. Το βιβλίο με τίτλο "Η Πολιτική της Εκστασης" με κείμενα του μπαμπά της ψυχεδελικής κουλτούρας Timothy Leary, στο μεγαλύτερο μέρος του βιβλίου, καθώς και δύο κείμενα του Allan W. Watts και ένα ποίημα του Octavio Paz. Υπόψη σας ότι στη μετάφραση συμμετέχει και ο Αλέξης από τους Last Drive.

- ΛΕΟΦΩΡΕΙΟ 2** : Φωτοτυπημένο. Μπήτ λογοτεχνία, Ντίσνευ και ιμπεριαλισμός, 13 Floor Elevators...
- ROLLING UNDER No 20** : (Τ.Θ.17590, 54009, Θεσ/νίκη) Λίγο μεγαλύτερο σχήμα, έγχρωμο εξώφυλλο, κάθε φορά και καλύτερο. Στις σελίδες του θα βρείτε : Κοινωνικά Απόβλητα, ROIR, Homestead, συναυλίες, πολλοί δίσκοι και...άπειρα γκρούπς της νέας σκηνής). ΠΑΠΑΡΙ No 7. Αναφορά στον ελληνικό underground τύπο, MDC, Ναυτία, Γκούλαγκ, Culture Shock. Φωτοτυπία, 170 δρχ.
- APART No 5** (Π.Δημητρακόπουλος, POSTE RESTANTE, K.T. Αθηνών 102 00). Μάλλον το τελευταίο τουλάχιστον γιά κάμποσο καιρό. Coil, Antirecords, Fluxus και άλλα παράξενα και ενδιαφέροντα πράγματα. Αναμένουμε επαναδραστηριοποίηση...
- JUNK No 2** (Εφη Πανταζή, Μακεδονίας 19, Ανω Ιλίσια). Φωτοτυπία, 250 δρχ. RR Hearse, Ορα Μηδέν, Fields of Nephilim, σινεμά, Diamanda Galas.
- IN THOSE DAYS** : Επιτέλους κι ένα...αγγλόφιλο φανζιν, κάτι που λείπει γενικά παρ'όλα τα ευδιαφέροντα που τίκτει η γηραιά Αλβιώνα. Midnight Music, Bill Pritchard κ.α.

ΣΧΟΛΙΑ - ΣΧΟΛΙΑ - ΣΧΟΛΙΑ - ΣΧΟΛΙΑ

- "I'm here for the money and I need no apologies for that". Τάδε έφη Pete Townsent • Διαλύθηκαν οι Thee Fourgiven • Σαν τρίο μας ήρθαν οι G. Sand, Howe Gelb (gtr - vcls), John Covertino (drms) και ο ex - D. Syndicate Mark Walton (bss). Το group ήταν καλό, όμως τα ηχητικά είχαν τα χάλια τους • "Aids Kills Fugs Dead" έγραφε το μπλούζάκι που φόραγε ο S. Bach των Skid Row σε μια πρόσφατη εμφάνιση. Ήλιθιότητα? Ρατσισμός? Φασισμός? ή μήπως Heavy Metal? • 120 minutes Παρασκευή 1 - 3 μετά τα μεσάνυχτα στο MTV. Παρουσιάζει αρκετά καλά πράγματα • Σε λίγο κυκλοφορεί ο νέος ANARΧΟΣ • Στο επόμενο MMB: Acid tests, Thee Fourgiven, Cynics, Temptations και άλλα πολλά • Οι γερόλυκοι Aerosmith ξαναχτύπησαν. Ακούστε το Jennie's got a gun • Στις 17 Φλεβάρη οι Droogs στο ΡΟΔΟΝ

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΔΕΝ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΟ ΚΟΠΑΔΙ:

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ

Every Issue An Extra!

Οργανισμός Δημιουργικής Προπογονότητας
του Ανοίχτου Διαπλανητικού Κοινωνίου
της Νοστικής Διεύθυνσης.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΔΕ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΠΟΤΕ.

ΜΗΝ ΠΑΤΑΤΕ
ΠΛΑΝΤΑ ΕΚΤΟΣ
ΤΟΠΟΥ !!!

υπάρχει μια καλύτερη
πρόταση :

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ
ΝΤΟΠΙΑ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΑΙ
ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ
ΣΚΗΝΗ !!!

To Merlin's music box θα το
βρείτε σίγουρα στην Αθήνα
στα βιβλιοπωλεία :

- Ιστορικές εκδόσεις
- Ελεύθερος τύπος
- Παραπέντε
- Παρουσία
- Βαβέλ
- Solaris
- στο Βιβλιοπωλείο της
Εστίας
- στο περίπτερο Βερανζέρου
1 (Πλ. Κάνιγγος)
- στα περίπτερα της
Πλατείας Εξαρχείων
- στο The 13th Ressurection
Records Books etc.

κόμικς
επιστημονική φαντασία
λογοτεχνία
τέχνη
παιδικά
περιοδικά
αφίσες
και άλλα πολλά...

Σ' ένα φωτεινό,
φιλικό (και στις τιμές),
χρωματιστό,
και ενημερωμένο βιβλιοπωλείο.

SOLARIS
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΜΠΟΤΑΣΗ 6 (από Στουρνάρη 25) 106 82 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 364 2095

